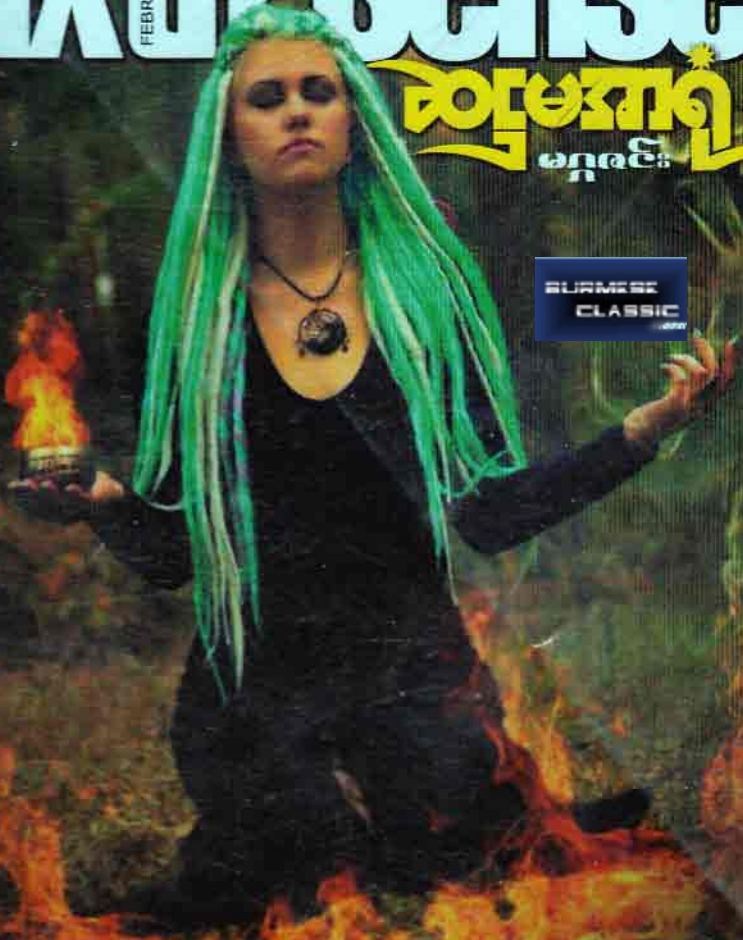


Sixth Sense

ဆုဗ္ဗဒါရုံ မဂ္ဂဇင်း

BURMESE CLASSIC



- တတ်ကြီးလေးပါးနဲ့ စီရင်နည်းများ
- ကံကောင်းစေမယ့် မွေးနေ့အစီအရင်
- ဒေါသစိတ်ကို ပြေပျောက်စေမယ့် နည်းလမ်း
- ကလေးရုစေလိုကြောင်း နည်းလမ်းကောင်း
- အနှောင့်အယှက်ပေးနေသူကို ထိန်းချုပ်နည်း
- ဆုတောင်းပြည့် မှော်သစ်ပင် စိုက်ပျိုးခြင်း
- အရောင်များရဲ့ မှော်စွမ်းအားနှင့် ရုတ်သတ္တိများ

အိမ်အရောက် ပို့ဆောင်ပေးမည်

“ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း”ကို

လစဉ်မှာယူလိုသူ ပရိသတ်များအနေဖြင့်

ကမ္ဘောဇဘဏ်၊ ပုဇွန်တောင်ဘဏ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

ဘဏ်အကောင့်နံပါတ် ၀၁၄၁ - ၂၂၀၀ - ၄၃၆၀၇ သို့

မိမိနှင့် နီးစပ်ရာဘဏ်မှ ငွေလွှဲခနှင့်အတူ မိမိမှာယူလိုသော (၆)

လ (သို့) (၁)နှစ်စာအတွက် ကျသင့်ငွေကို ငွေလွှဲပေးပို့၍ မှာယူနိုင်ပါသည်။

ငွေလွှဲခကို မှာယူသူဘဏ်မှ တစ်ပါတည်းပေးချေ၍ ငွေလွှဲပေးပို့ရပါမည်။

(၆)လ ၁၉၅၀၀ ကျပ်
(၁၂)လ ၃၉၀၀၀ ကျပ်



ဇုန်း - ၀၉ ၇၃၀ ၇၆၆၅၀ သို့ မိမိ ငွေလွှဲပေးပို့ကြောင်းနှင့် စာအုပ် ပေးပို့ရမည့်လိပ်စာ၊ မှာယူသူ၏ နာမည်နှင့် ဇုန်းနံပါတ်တို့ကို အကြောင်းကြား ပေးရပါမည်။

ဘဏ်တွင် ငွေလွှဲပေးပို့မှုရောက်ရှိကြောင်း စစ်ဆေးပြီး ဖော်ပြ ပါ အချက်အလက်များ ပြည့်စုံပါက စာတိုက်မှတစ်ဆင့် အိမ်အရောက် ပို့ ဆောင်ပေးပါမည်။ စာတိုက်မှပေးပို့နိုင်သော နေရာတိုင်း ရောက်ရှိပါလိမ့် မည်။

ဈေးနှုန်း ပြောင်းလဲခြင်း

ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်းကို လာမည့် အမှတ်စဉ် (၁၉) စာအုပ်မှ စတင်၍ ယခင်တန်ဖိုး (၁၈၀၀)ကျပ်မှ (၂၀၀၀)ကျပ်သို့ ဈေးနှုန်း ပြောင်းလဲပါမည်။

ထုတ်လုပ်မှုကုန်ကျစရိတ်များ မြင့်တက်မှုကြောင့် ယခုကဲ့ သို့ဈေးနှုန်းအနည်းငယ် ပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်ပြီး ဆက်လက်ဖတ်ရှု အားပေးကြမည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၆)ရက်နေ့တွင် ပရိသတ်များ မျှော်လင့်နေကြ သော အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်ထားသည့် ပေါင်းချုပ်စာအုပ်လည်း ထွက်မည်ဖြစ်ပါကြောင်း သတင်းကောင်းပါးအပ်ပါသည်။



မြန်ချီရေး
ဆဋ္ဌမအာရုံ စာပေတိုက်
အမှတ် (၁၇၀ - ၁၇၂)၊
ဒုတိယထပ်၊ လမ်း (၅၀) အထက်၊
ပုဇွန်တောင် မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။



ဇုန်း - ၀၉ ၃၀၀ ၅၀ ၁၆၀၊ ၀၉ ၇၃၀ ၇၆၆၅၀၊ ၀၉ ၃၁၉၀၆၁၀၇။

ဆဋ္ဌမအာရုံ၏ အံ့ဖွယ် ထူးခြားစွမ်းအင်များ သက်လုံ	၉
မုန်းအသင်္ချေ စုန်းကဝေအတတ်တွေနဲ့ မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ	၄၈
ပညာသည် အော်အိုဇာနှင့် ထူးဆန်းသော မိန်းမပျို စိုးမိုးနိုင်	၆၈
လူကမွှေးတဲ့ ဘီလူး မင်းမြင့်နိုင် (ဘူးသီးတောင်)	၈၈
၈-၈-၁၁-၀ ငါးကြီး မကွေးညိုစိမ်း	၉၈
စိတ်အစွဲအလမ်း ရေနံမြေ ခရေ	၁၁၂
အိပ်မက်အကြောင်း အိပ်မက်ဖတ်နည်း ကိုတင်ဝင်းလှိုင်	၁၂၀

ထူး ဆန်း ထွေ လာ အံ့ ဖွယ် စိ ရင် နည်း များ

ကံကောင်းစေမယ့် မွေးနေ့ အစီအရင်	၂၂
ဒေါသစိတ်ကို ပြေဖျောက်စေမယ့် နည်းလမ်း	၂၅
ကလေးရစေလိုကြောင်း နည်းလမ်းကောင်း	၂၆
အနှောင့်အယှက်ပေးနေသူကို ထိန်းချုပ်နည်း	၂၈
ဆုတောင်းပြည့် မှော်သစ်ပင် စိုက်ပျိုးခြင်း	၃၀
မှော်ဝင် အချစ်ကြီး စည်းနှောင်ခြင်း	၃၂
အရောင်များရဲ့ မှော်စွမ်းအားဆိုင်ရာ ဝုဏ်သတ္တိများ	၃၄

မှော်ဆရာ နိဂုံး	၁၃၆
၁သုန်ဟိန်းထက်	
နေညိုရီ အိမ်ပြန်ချိန်	၁၅၀
လူရိုက်အောင်	
နိုင်ငံတကာမှ ဂန္တီရဟာသများ	၁၆၉
စိန်ဝင်းမော်	
အချစ်ဆိုသော ထိုအရာ	၁၇၂
ဘိုးထက်	
သေရွာပြန်နလုံးသား	၁၈၈
အလွန်ကျော်ဦး	
အဝေးရောက်ချစ်သူများ	၂၀၄
ခင်ယုသွေး	
ခထိမံမြင်	၂၁၅
မောင်မြင့်မား (ဗိုလ်ကလေး)	
မီးခိုးရောင် လောကီပညာရပ်	၃၃

သူ တ / ရ သ မြစ် ရပ် ဆန်း ကြယ်

တန်ခိုးကြီးသော အလင်းရောင်နတ်မင်း အပိုလို	၄၂
ချောက်ချားစရာ မရကမင်းရဲ့ လူရိုးဘုရားကျောင်း	၄၄
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အရုပ်ကျွန်း	၄၈
အရေပြားဆွဲဆန်နိုင်တဲ့လူသား Mister Fantastic	၉၄
အမေရိကန်သမ္မတလေးဦးရဲ့ မျက်နှာပုံကျောက်တောင်ကြီး	၁၃၄
အသည်းယားစရာ ရေဘဝဟင်းလျာ	၁၄၈
ကမ္ဘာကျော် မုတ်ဆိတ်မွှေးနဲ့ အမျိုးသမီး	၁၈၆
ခွဲစိတ်ခြင်းရဲ့ သင်္ကေတ အသည်းပုံရေကန်	၂၀၂

www.burmeseclassic.com

ကလောင်ရှင်သစ်များ ပေါ်ထွက်လာရေး အစီအစဉ်

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖွဲ့သည် ဂန္တိရရပ်ဝန်းတွင် ကလောင်ရှင်အသစ်များ မွေးဖွားပေးနိုင်ရေးကို အထူး အလေးထား ပါသည်။ ကလောင်ရှင်သစ်များ ပါဝင် လက်စွမ်းပြရေးသားနိုင်ရန်နေရာ များကိုလည်း ချန်လှပ်ပေးထားပါသည်။

သာမန်ထက် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အဖြစ်အပျက်များ၊ ဂန္တိရ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကို ခေတ်အမြင်၊ ခေတ်အတွေးဖြင့် ပေါင်းစပ်ရေးသားသည့် ဝတ္ထု/စာမူကောင်းများကို အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့် ကြိုဆိုလျက် ရှိပါသည်။

ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည့် ဝတ္ထု/စာမူများကို ကလောင်ဟောင်း၊ ကလောင်သစ်မခွဲခြားဘဲ ထိုက်တန်သည့် စာမူနှင့် စာအုပ်လက်ဆောင် တို့အား ချီးမြှင့်သွားပါမည်။

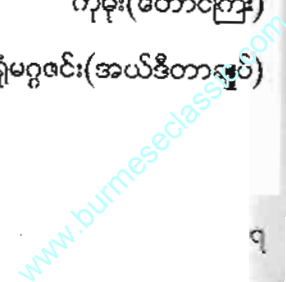
ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း
အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း ၏ ဦးတည်ချက်

ကျွန်ုပ်တို့မဂ္ဂဇင်းသည် အရိုးစုံဂန္တိရမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မဟုတ်ပါ။ “ဆဋ္ဌမအာရုံစိတ်အဟုန်” ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြု၍ ထူးထွေ ဆန်းပြားမှုများကို ခေတ်စနစ်နှင့် လိုက်ဖက် ညီအောင် ပုံဖော်ထားသည်။ ဝတ္ထုလောကကို အလုပ်အကျွေးပြုရန် ဦးတည်ချက်ဖြင့် မွေးဖွားလာ သည့် ခေတ်မီ ဂန္တိရမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ဖြစ်သည်။

အစွမ်းထက်သည့် ဂါထာမန္တန်နှင့် လောကီအစီအရင်များ၊ မှော် ဝိဒ္ဓာ၊ စုန်းကဝေနှင့် သဘာဝလွန်စွမ်းအားရှင်များအကြောင်း၊ အတိတ် သမိုင်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဂန္တိရဆန်သော ဖြစ်ရပ်များ၊ ဖတ်စရာ ဂန္တိရဝတ္ထု များ၊ သုတ/ရသ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်နှင့် လျှို့ဝှက်အပ်သော ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အချက်အလက်၊ အကြောင်းအရာများကို တစ်အုပ်ထက် တစ်အုပ် ပိုမို တောင်းမွန်အောင် အစဉ်အမြဲ ပြောင်းလဲတင်ဆက်ပါမည်။

ကိုမိုး (တောင်ကြီး)
ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း (အယ်ဒီတာချုပ်)



ဆဋ္ဌမအာရုံ၏

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

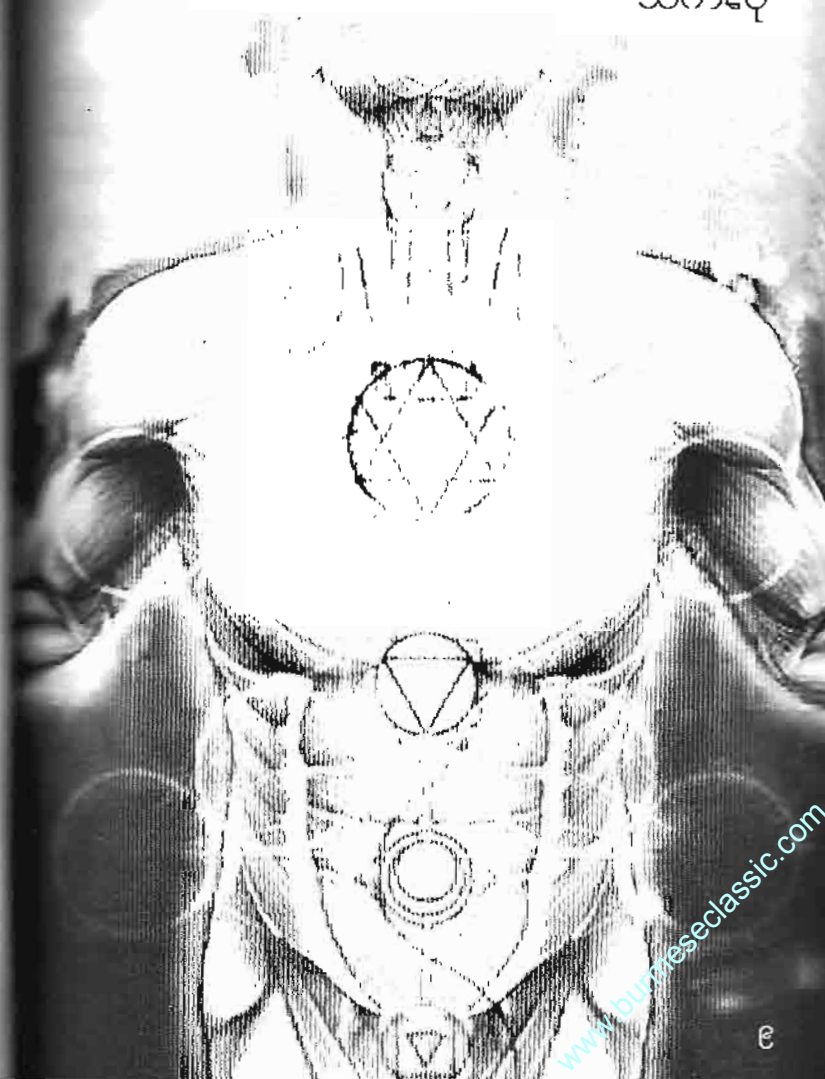
အယ်ဒီတာချုပ်
 ကိုမိုး (တောင်ကြီး)
 အကြံပေး အယ်ဒီတာ
 ဦးငွေစိုး၊ ဒေါက်တာမိ
 အမှုဆောင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့
 နေ့သင်နိုင်၊ ဝေယံမိုး၊ မိုးထက်မြင့်
 အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ဘဏ္ဍာရေးမှူး
 ဒေါ်ဌေးဌေးလှိုင်
 ထုတ်ဝေသူ
 ကိုမိုး (တောင်ကြီး) { (၀၄၈၇၆) }
 မျက်နှာစုံ၊ ဒီဇိုင်းနှင့် လိုဂို
 အောင်မိုး
 ပန်းချီသရုပ်ဖော်
 ရဲရင့်နိုင်၊ ဖိုးအောင်၊ ပြုံးကြည် (ဘုမိ)
 ကွန်ပျူတာ
 ဆဋ္ဌမအာရုံပိုင်းတော်သားများ
 ပုံနှိပ်တိုက်
 ဒေါ်ဝင်းမာ (စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်)
 ဖြန့်ချိရေး
 ဆဋ္ဌမအာရုံစာပေတိုက်
 အမှတ် (၁၇၀ - ၁၇၂)၊ ဒုတိယထပ်၊ လမ်း(၅၀)အထက်၊ ပုဇွန်တောင်
 မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ငှက် - ၀၉၃၀၀ ၅၀ ၁၆၀၊ ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၈၊ ၀၉၃၁၉၀၆ ၁၀၇၊
 တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ကျပ်



ဆဋ္ဌမအာရုံ၏

အံ့ဖွယ် ထူးခြား ခွမ်းအင်များ

သက်လုံ



www.burmeseclassic.com



လူတွင် အာရုံခြောက်ပါးရှိသည်။ ယင်းတို့သည်ကား...

- (၁) အမြင်
- (၂) အကြား
- (၃) အနံ့
- (၄) အရသာ
- (၅) အတွေ့အထိ
- (၆) စိတ်...တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။



ဤအထဲတွင် အများစုက အမှတ်စဉ်(၁)မှ(၅)အထိကို ရုပ်ဝတ္ထုနယ်ပယ်ဟု သတ်မှတ်ကာ ဆဋ္ဌမအာရုံဖြစ်သောစိတ်ကို ရုပ်ဝတ္ထုနယ်ပယ်နှင့် မသက်ဆိုင်သော နာမ်နယ်ပယ်ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။

စင်စစ်တွင်ကား ဤသို့မဟုတ်ချေ။ အာရုံငါးပါးစလုံးသည် ရုပ်နှင့် နာမ်တို့ ရှိကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ဥပမာအားဖြင့်ဆိုရသော် အမြင်အာရုံတွင် သော့ချက်ကား အလင်းရောင်လှိုင်း ဖြစ်၏။ ဤသည်ကား ရုပ်ဝတ္ထု၊ မြင်သည် ဟုသိခြင်းကား နာမ်၏အရာဖြစ်သည်။ ဤသို့နှင့်စဉ်းစားလျှင် အမှတ်စဉ်(၅)အထိ ရုပ်နယ်ပယ်နှင့် နာမ်နယ်ပယ် ကွဲပြားခြားနားနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် ဆဋ္ဌမမြောက်အာရုံအတွက် ခက်ခဲ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် များစွာသောသူတို့သည် အမှတ်စဉ်(၁)မှ(၅)အထိကို ရုပ်နယ်ပယ် သက်သက် သတ်မှတ်ကြသဖြင့် နာမ်နယ်ပယ်ပျောက်နေသကဲ့သို့ အမှတ်(၆)ဖြစ်သောစိတ်ကိုလည်း နာမ်နယ်ပယ်သက်သက် သတ်မှတ်ကြသဖြင့် ရုပ်နယ်ပယ် ပျောက်နေသည်။ ရုပ်ဝတ္ထုတို့သည် စင်စစ်တွင် အားအင်အစုများ

ဖြစ်လေရာ ရုပ်ဝတ္ထုတိုင်းမှ ရုပ်ဓာတ်အားအင်ထွက်နိုင်၏။ ရုပ်ဓာတ်အားအင် ဤသို့ ခံယူနိုင်ပေ၏။

အကျယ်တဝင့်ရှင်းပြရလျှင် အမြင်အာရုံနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် အခြားသောသက္ကာန်များကို မြင်နိုင်၏။ ဤကား ကျွန်ုပ်တို့၏ အမြင်အာရုံ ခံစားမှုအပိုင်း ဖြစ်၏။ တဖန် ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ပါးသူကိုမြင်စေနိုင်၏။ ဤကား အမြင်အာရုံနှင့်ဆိုင်ရာ ထုတ်လွှင့်မှုအပိုင်းတည်း။

ထိုနည်းတူစွာ ကိုယ်ခန္ဓာပြင်ပမှအသံများကို ကြားနိုင်သလို၊ မိမိအသံထွက်အောင် ပြုနိုင်၏။ အနံ့တွင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့က အခြားအသံအနံ့တို့ကို အနံ့ခံနိုင်သလိုပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ထံမှလည်း အနံ့များ ထွက်လာနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အခြားသောအရာများမှ အရသာကို လျှာမှအသံ ခံယူနိုင်သလို၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ကိုယ်မှလည်း အရသာထွက်ပေါ်စေနိုင်သည်။

အတွေ့အထိအားဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို လာရောက်ထိတွေ့သည် ခံယူနိုင်သလို၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း အထိအတွေ့ပေးနိုင်၏။ ဤနည်းတူစွာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်သည် ခံယူမှုအပိုင်းရှိသလို၊ ထုတ်လွှင့်မှုအပိုင်းလည်း ရှိသည်။ ခံယူမှုအပိုင်းကို နားလည်လွယ်ပါသည်။ သို့သော် ထုတ်လွှင့်မှုအပိုင်းကို နားလည်သူ ရှားပါးပါ၏။ ထို့ထက်သော်ကား ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်မှ ရုပ်ဝတ္ထုအားအင်ကို ထုတ်လွှင့်နိုင်သည်အား သိရှိသူအလွန်နည်း၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အာရုံများမှ ထုတ်လွှင့်မှုမှန်သမျှသည် ရုပ်ဝတ္ထုရည်းသာ ဖြစ်လေသည်။

အကြားအာရုံအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ထုတ်လွှင့်သည့်အရာကို ကြည့်ပါ။ ယင်းသည်ကား အသံပင်ဖြစ်လေသည်။ အသံသည် ကိုင်တွယ်၍လည်း မဖြစ်လည်း မမြင်နိုင်သော်လည်း ရုပ်ဝတ္ထုနယ်ပယ်မှ အားအင်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့၏ဘာသာရေးဆိုင်ရာက လက်ခံထား၏။ ထိုနည်းတူစွာ အသံသည် ရုပ်ဝတ္ထုအားအင်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကို သိပ္ပံပညာကလည်း လက်ခံထားပေသည်။

ဂန္ဓာဓိပညာသည် ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း နည်းသစ်၊ စနစ်သစ်များနှင့် ဆက်သက်လာသည်ဖြစ်ရာ ကမ္ဘာဧကဝေမီ ဂန္ဓာဓိပညာရှင်များက စိတ်မှထုတ်

www.burmeseclassic.com



လွှင့်ခြင်းသည်လည်း အသံကဲ့သို့ပင် ရုပ်ဝတ္ထုနယ်ပယ်မှ အားအင်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု သုတေသနပြုလုပ် တွေ့ရှိ ထားကြသည်ဆို၏။ စိတ်မှထုတ်လွှင့်သည်မှာ စိတ်ကူးပင်ဖြစ်လေရာ ဂန္ဓာဓိပညာရှင်တို့၏အလိုမှာ စိတ်ကူးသည် ရုပ်ဝတ္ထုနယ်ပယ်မှ အားအင်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သိပ္ပံပညာကမူ လူသည် စိတ်ကူးလိုက်လျှင် ဦးနှောက်အတွင်း၌ လျှပ်စစ်ဓာတ်များ ပြီးပြတ်ဖြစ်ပေ

ဖြတ်သန်းသည်ဟုသာ လက်ခံထားသည်။ လူ၏ထံမှစိတ်ကူးသည် အားအင်တစ်ခုအနေဖြင့်ထွက်ပြီး ပြင်ပသို့သွားသည်ဟူ၍ကား အတိအလင်း ဝန်မခံကြသေးပေ။ သို့ရာတွင် အနောက်တိုင်းပညာရှင်တို့သည် "တယ်သီပသီ" ခေါ်မနောအဆက်အသွယ်ကို စူးစမ်းလေ့လာနေကြသည်။

"မနောအဆက်အသွယ်" ဟူသည်မှာ လူတစ်ယောက်၏စိတ်ကူးကို အခြားသူတစ်ယောက်ထံ ထုတ်လွှင့်လိုက်၍ ထိုသူက တင်ပို့လိုက်သော စိတ်ကူးကို ဖမ်းယူလက်ခံခြင်းဖြင့် စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှုပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤသည်ကို "ထူးခြားသော အာရုံခံစားမှုများ" ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခြင်း၌ တစ်ဖန် အပါအဝင်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ သုတေသနပြုလျက် ရှိကြ၏။

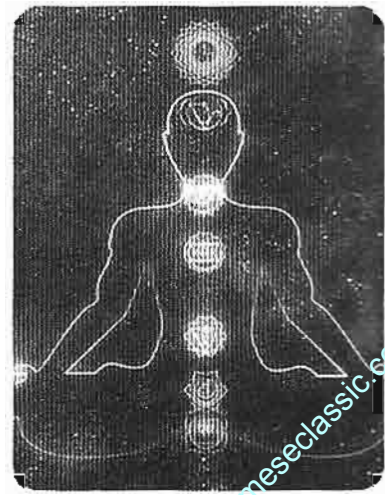
"ထူးခြားသောအာရုံခံစားမှုများ" ကိုအင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် "Extra Sensory Perception"ဟုခေါ်၍ အတိုကောက်အားဖြင့် E.S.P ဟု သင်္ကေတပြုလေသည်။ ကမ္ဘာ့ခေတ်မီဂန္ဓာဓိပညာရှင်များအလိုကား စိတ်ကူးသည် မမြင်ရသောပုံသဏ္ဍာန်အဖြစ် လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာပြင်ပတွင် ဓေတ္တမျှ တည်နေပြီးမှ အသံကဲ့သို့ပင် လွှင့်ပါးသွားသည်ဟု ဆိုကြ၏။ လူသည် စိတ်ကူးလိုက်လျှင် သူ၏ဦးခေါင်းအထက်နား၊ လဟာပြင်ထဲ ရုပ်ပုံ သဏ္ဍာန်ပေါ်ပေါက်သည်ဟုဆို၏။ ဤရုပ်ပုံသဏ္ဍာန်ကို "စိတ်ကူးရုပ်ပုံ (ဝါ) အတွေးသဏ္ဍာန်" ဟု ပြန်ဆိုရမည်ဖြစ်သော "Thought Form"ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

ဤအယူအဆနှင့်ပတ်သက်၍ အရှေ့တိုင်းရှေးဟောင်းကျမ်းများတွင် စိတ်ကူးရုပ်ပုံများအကြောင်းနှင့်ဇော်ပြထားချက်များကို ကျွန်ုပ် မတွေ့ရသေးချေ။ သို့သော် ရှာဖွေသုတေသနပြုရင်းက တရုတ်အက္ခရာများတွင် ထူးခြားချက်တစ်ရပ်တွေ့မိ၏။ တရုတ်စာသည် အဓိပ္ပါယ်ကိုမှီ၍ အက္ခရာများသာ စာပေဖြစ်၏။

အခြေခံအဓိပ္ပါယ်တစ်ခုကို အက္ခရာတစ်လုံးရှိ၏။ ယင်းအခြေခံအဓိပ္ပါယ်ရှိသော အက္ခရာအချင်းချင်းရောစပ်၍လည်း "ပေါင်းစပ်အက္ခရာ"များရှိ၏။ ဥပမာ - သစ်ပင်ဟုအဓိပ္ပါယ်ပေါက်သော အက္ခရာသည် အခြေခံအက္ခရာဟု ဆိုပါစို့။ ထိုသစ်ပင်ဟူသော အက္ခရာမျိုးနစ်ခုစပ်၍ ရောစပ်အက္ခရာတစ်ခုဖြစ်လာသောအခါ "တော" ဟုအဓိပ္ပါယ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ရောစပ်ထားသော တရုတ်အက္ခရာများကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် ရှေးလူများ၏ အတွေးအခေါ်ကို သုံးသပ်ယူ၍ရသော စာပေတစ်မျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းတရုတ်စာပေတွင် "ယီ" ဟု အသံထွက်သော အက္ခရာတစ်လုံးရှိ၏။ အဓိပ္ပါယ်ကား "စိတ်ကူး" ဖြစ်၏။ ထိုစိတ်ကူးဟူသော အက္ခရာသည် အဓိပ္ပါယ်သီးခြားရှိသော အက္ခရာနစ်မျိုးရောစပ်နေ၏။ တစ်မျိုးကား "အသံ" ဟု အဓိပ္ပါယ်ရပြီးလျှင် အခြားအက္ခရာတစ်ခုမှာ "နလုံး" ဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏။ "နလုံး" မှာ "စိတ်" ပင်ဖြစ်၍ "စိတ်ကူး" ဟူသည် စိတ်မှထွက်သော အသံဟု တွေးတောယူဆနိုင်၏။

ဤသည်ကို ထောက်ရှု၍ တရုတ်လူကြီးသူ မများသည် "စိတ်ကူး" ကို စိတ်မှထွက်သော အသံအယူအဆရှိကောင်းရှိမည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ကောက်ချက်ချနိုင်၏။ ဤအတိုင်းသာမှန်လျှင် စိတ်ကူးသည် အသံ နယ်ပယ်မဟုတ်သကဲ့သို့ပင် ရုပ်ဝတ္ထုနယ်ပယ်မှ အားအင်တစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟူသော အယူအဆမှာ ပို၍ ခိုင်မာလာနိုင်ပေသည်။





လူတို့ စုပေါင်းဝိုင်းဝန်း၍ အော်ဟစ်သောအသံသည် ထုထည်ကြီးမားသလိုပင်၊ တစ်ခုတည်းကို လူအများစုပေါင်း၍ဖန်တီးသော စိတ်ကူးသည် ထုထည်ကြီးမား၏။ ဤသို့လျှင် စုပေါင်းစိတ်ကူး၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်ကူးရုပ်ပုံကို အနောက်တိုင်း ဂန္ဓာရီပညာရှင်အချို့က Artificial Elemental ဟုခေါ်ကြ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ အနောက်တိုင်း ဂန္ဓာရီပညာရှင်များကရာ၊ အရှေ့တိုင်း ဂန္ဓာရီပညာရှင်များကပါ စိတ်ကူးသည် ရုပ်ဝတ္ထုနယ်ပယ်မှဖြစ်၍ ဓန္ဓာကိုယ်ပြင်ပသို့ထွက်သွားနိုင်သော အားအင်တစ်မျိုးဖြစ်သည်ကို လက်ခံထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရှေးမြန်မာပညာရှင်များကလည်း မေတ္တာကိုပို့ခြင်း၊ မေတ္တာကိုခံယူခြင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အသံတွင် တိုးသော အသံ၊ ကျယ်သော အသံ၊ သဲကွဲသော အသံ၊ မပီပြင်သော အသံ၊ အမိပ္ပယ်အနက်ရှိသော အသံ၊ အမိပ္ပယ်မရှိသော အသံ၊ လူတဖန်တီးသော အသံ၊ သဘာဝအလျောက်ဖြစ်သော အသံ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ကွဲပြားသလိုပင်၊ စိတ်မှထွက်သောအသံဖြစ်သည့် စိတ်ကူးသည်လည်း အမျိုးမျိုးရှိပေလိမ့်မည်။

အသံများ၏သဘာဝကို ဖော်ပြရာဖြစ်သည့် သတ္တဋ္ဌဘာသာစီရင်အုပ်သော သဒ္ဓကျမ်း၊ ဓူန်အာလောကကျမ်းများကို ကောင်းစွာတတ်မြောက်သူသည် စိတ်ကူးကို ပိုမိုနက်နဲစွာသဘောပေါက်မည်ဟု ယုံကြည်ချက်ကို အလေးအနက် တင်ပြလိုက်ပါသတည်း။

လေ့ကျင့်နည်းများ

ဆဋ္ဌရံဖြင့် မြင်ခြင်း

မျက်စိတည်းဟူသော စက္ခုအာရုံပေါ်ဘဲ ဆဋ္ဌမအာရုံဖြစ်သည့်မနောဖြင့်မြင်ခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။ အရပ်တေးအားဖြင့် ဆိုရပါလျှင်မူ "အမြင်ချခြင်း" ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်၏။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာအားဖြင့် ကလယ်ယာပျိုင်းယဉ်စ် (CLAIRVOYANCE) ဟူ၍ သညာပြုသည်။ "ပြတ်သားစွာ မြင်ခြင်း" ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်သည်။

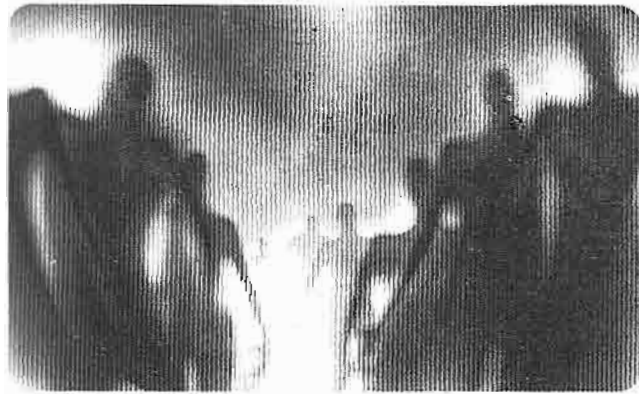


မိမိတွင် ယင်းသို့ဆဋ္ဌရံဖြင့်မြင်နိုင်သည့် စွမ်းရည် ရှိ၊ မရှိကို စမ်းသပ်နည်းများရှိသည်ဟု အနောက်တိုင်း စိတ်ပညာဆိုင်ရာ သုတေသီများက ယူဆထားကြသည်။ ကျွန်ုပ် ဖတ်ရှုသိရှိထားသော နည်းနာကလေးတစ်ခုကို ဤနေရာတွင် ဖောက်သည်ချပါရစေ။

မျက်စိရှေ့တွင် အခြားသောအရာဝတ္ထုများကို မြင်တွေ့မနေစေရန် ရှေ့မှောက်၌ ခရစ္စတယ်ဘောလ (CRYSTAL BALL) ခေါ်ဖန်လုံးကိုထား၍ ကြည့်ကြ၏။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် ခရစ္စတယ်ဂေးဇင်း (CRYSTAL GAZING) ဟု ခေါ်ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အပြစ်အနာအဆာမရှိ၊ စင်၊လုံးချောဖြစ်သော ဖန်လုံးကို ရရှိရန်ခက်ခဲလှသည်ဖြစ်ရာ အလင်းရောင်ညီမျှသောနေရာတွင် ရေအပြည့်ထည့်ထားသော ဖန်ခွက်တို့ ကြည့်ရှုစမ်းသပ်၍လည်း ရနိုင်ပါသည်။

ထိုဖန်ခွက်ထဲသို့ စိုက်ကြည့်၍ တစ်ပါးသောအာရုံများကို ဖြတ်တောက်ပစ်ကာ မိမိ၏မနောက မိမိအား ဘာကိုပြောကြားလိုပါသည်ဟု မြင်ကို အာရုံပြု၍ ငေးစိုက်ကြည့်ခြင်းကို လေ့ကျင့်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ဘေးငှားတွင် စာရွက်နှင့်ခဲတံကို အသင့်ထားရ၏။

ရေထည့်ထားသောဖန်ခွက်ထဲတွင် မြင်သမျှအာရုံတွေကို လေ့ကျင့်



ပြီးသောအခါ စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးမှတ်ရ၏။ နောင် များပြားလာသောအခါ ပြန်ဖတ်၍ တွေ့ကြုံသော အဖြစ်အပျက်များ၊ အကြောင်းခြင်းရာများနှင့် တိုက်ဆိုင်ကာ မနော၏သတင်းစကားများ ပြောကြားပုံကို ဖော်ထုတ်၍ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူတတ်ခြင်းကို ပိုင်နိုင်စေရန် ဖြစ်ပါပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံများတွင်လည်း အမြင်ရအောင် ကျင့်ကြံနည်းများ ပြဋ္ဌာန်းထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါ၏။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ယောဂနည်းများ၊ မြန်မာကျမ်းအချို့တွင်ပါရှိသော ဒိဗ္ဗစက္ခုအင်းများ၊ ဆေးနည်းများသည် ဖြစ်၊ မဖြစ်ကိုမူ ကျွန်ုပ်တစ်အုပ်မပြောနိုင်သော်လည်း အမြင်ရစေနိုင်သည်ဟု ဆိုရိုးရှိလေ၏။

မတ္တမီကိုဒေသရှိ ရှေးဟောင်းလူရိုင်းများကိုးကွယ်သော အပင်တစ်မျိုးကို လည်းကောင်း၊ ယင်းအပေရီကလူရိုင်းများပင် အလေးထားသော ဝိပွင့်ကြီးတစ်မျိုးသည် လည်းကောင်း၊ လူတွင်ရှိထားသော ဆဋ္ဌာရုံဖြင့် မြင်နိုင်ခြင်းသတ္တိကို အားပေးသည်ဆို၏။ အရက်၊ ဓမ္မဆေး၊ မူးယစ်ဆေးဝါးတို့သည်လည်း "မြင်"စေတတ်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်လေ့လာမိသလောက် အရက်သည် အမြင်ကို အားပေးခြင်း မဟုတ်ချေ။ အမြင်သတ္တိထူးကို ထုတ်ဖော်တတ်သည်မှန်သော်လည်း ထုတ်ဖော်သည်နှင့်အမျှလည်း ကုန်ဆုံးစေ၏။ အာရုံကြောများကို ပျက်ပြားစေခြင်းဖြင့် နောက်ဆုံးတွင်ရှိသမျှသော တန်ဖိုးသတ္တိထူးများကို ပျက်စီးစေရကား မနောမယတန်ဖိုးလိုက်စားသူများသည် အရက်

နှင့်တကွသော မူးယစ်ဆေးဝါးအပါအဝင် မူးယစ်စေတတ်သော အစာများကို ရှောင်ကြဉ်သင့်ပေ၏။

အိန္ဒိယယောဂီများကား အရက်သေစာ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးကိုသာမက ဆေးလိပ်နှင့် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီများပင် ရှောင်ကြဉ်ကြရန် သူတို့၏ နောက်လိုက်တပည့်တပန်းများကို တားမြစ်ထားကြလေသည်။

ဆဋ္ဌာရုံဖြင့် ကြားခြင်း

ဤသည်မှာလည်း လူ့ခန္ဓာအင်္ဂါအပိုင်းတစ်ခုဖြစ်သည့် "နား" တည်းဟူသော သောတအာရုံမပါဘဲနှင့် ဆဋ္ဌမအာရုံဖြစ်သော မနောဖြင့် ကြားရခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။ ထိုအရာကို အရပ်စကားအားဖြင့် "အကြားရသည်" ဟူ၍ ပြောဆိုကြ၏။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားအားဖြင့် "ကလယ်သာ အောဒီယစ်စ်" (CLAIR AU-DIANCE) ဟု ခေါ်ဝေါ်ခံယူပြီး "ပြတ်သားစွာ ကြားခြင်း" ဟု သော အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်သည်။



ဆဋ္ဌာရုံဖြင့် ကြားခြင်းသည် များသောအားဖြင့်မူ ဆဋ္ဌာရုံဖြင့် မြင်ခြင်းနှင့် ယှဉ်တွဲနေတတ်ပေသည်။ သို့သော် အချို့သောသူများသည် ဆဋ္ဌာရုံဖြင့် ကြားခြင်းဟူသော စွမ်းရည်သက်သက်ကိုသာရရှိပြီး အခြားသော ထူးခြားသည့် စွမ်းရည်များကို မရရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရတတ်ပေ၏။

ဤစွမ်းရည်သည် မိမိထံတွင် ရှိ၊ မရှိ စမ်းသပ်လိုပါလျှင် ရှေးဦးစွာ နားဖြင့် ကြားသမျှအာရုံတွေ၌ စိတ်ကိုဖြတ်တောက်ပြီး မနောကပြောကြားဆည့် သတင်းစကားများကို စိတ်ကမှတ်မိစေဖို့ကိုလည်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားရသည်။ ထိုနောက် လက်ဖက်ရည်ပန်း၊ တန်လုံးနှစ်လုံးဖြင့် နားများကိုအုပ်ထားပြီး နားစိတ်ထောင်မှုကို လေ့ကျင့်ပေးရလေသည်။

အနောက်တိုင်း၌ ရှေးကာလက ဤနည်းကို ခရုသင်းဖြင့် လေ့ကျင့်ကြသည်ဟု ဆို၏။ လက်ဖက်ရည်ပန်း၊ တန်လုံးအစား ခရုသင်းဖြင့် နားကို

အုပ်၍ လေ့ကျင့်ခဲ့ကြလေသည်။ ခန့်ညားမှုမရှိသလိုထင်ရဇူသော်လည်း လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးသည်လည်း ခရုသင်္ကေတသို့ပင် ထိရောက်နိုင်ပါသည်။ လေ့ကျင့်မှုအတော်ရလာသောအခါများတွင် အသံဗလံတွေကို ကြားလာရ၏။

ဆက်လက်၍ ဖွဲ့ရှိစွာလေ့ကျင့်သွားသောအခါ၌တွင်ကား မူလပထမဝရန်းသုန်းကားဟု ထင်မှတ်ရလေသော ယင်းအသံဗလံများသည် စကားလုံးများပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်လာကာ မနောကပြောကြားသော သတင်းစကားမှန်သမျှကို စိတ်ကကြားသိလာရပေတော့သည်။

ဆဋ္ဌာရုံဖြင့် သိခြင်း

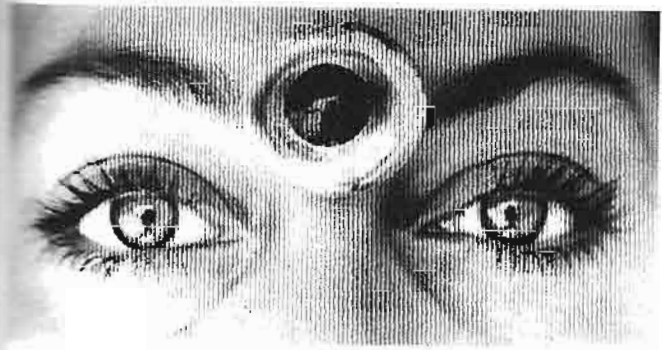
သာမန်အားဖြင့် သိခြင်းထက်ပိုမိုလွန်ကဲပြီး တွေးတောဆင်ခြင်မှုမပါဘဲ သိခြင်းကို ဆိုလိုပေသည်။ အရပ်စကားဖြင့်ပြောရလျှင် "မနောရခြင်း"ပင် ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာအားဖြင့်သော်ကား တိတိကျကျ မတူညီသော်လည်း "အင်ကျူယစ်ရှင်း" (INTUITION) နှင့် နီးစပ်ပေသည်။

ထိုစွမ်းရည်အတွက် လေ့ကျင့်ရန်ကား မိမိနှစ်သက်ရာ သမထလမ်းစဉ်တစ်ခုခုကို သမာဓိခိုင်မာတည်တံ့သည်အထိ တစိုက်မတ်မတ် လေ့ကျင့်သွားရန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

မနောအဆက်အသွယ်

လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သာမန် နည်းလမ်းမျိုးဖြင့်မဟုတ်ဘဲ စိတ်အားဖြင့် ဆက်သွယ်ခြင်းကို ဆိုလိုပေသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာအားဖြင့် တယ်လီပါသီ (TELEPATHY) ပင်ဖြစ်၏။ မနောအဆက်အသွယ်တွင် ပိုလွတ်မှုအပိုင်းနှင့် ခံယူမှုအပိုင်းဟူ၍ နှစ်ပိုင်းရှိလေသည်။ မနော၏ စွမ်းရည်ဖြစ်သော ဤမနောအဆက်အသွယ်စွမ်းရည်ကိုလေ့ကျင့်ရန်ကား လူနှစ်ဦးရှိမှ ဖြစ်မည်။ ခံယူမှုကို လေ့ကျင့်ရန်မှာကလည်း ပိုလွတ်သူရှိမှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လေ့ကျင့်ဖက်ရှိမည်ဆိုလျှင် ပိုလွတ်မှုအပိုင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လေ့ကျင့်နည်းကို ကျွန်ုပ်ဖတ်ရှုမိသော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ထဲမှ ကောက်နုတ်



သိခြင်းလိုပါသည်။

ရှေးဦးစွာလူများသည် တစ်ဦးစီဖြစ်သော်လည်း စိတ်ကြော၊ စိတ်ကြောအားဖြင့် တစ်ခုတည်းဖြစ်ကာ၊ တစ်စပ်တည်းရှိနေသည်ဆိုခြင်းကို သက်ခံယုံကြည်ထားရမည်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ယုံကြည်သက်ခံထားရမည့်အချက်ကား အတွေးစိတ်ကူးသည် အလင်းရောင်တန်း နှစ်ခု ခွေလျှားသွားတတ်သည်ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤအလင်းရောင်သည် မနောပိုလွတ်မည်သူ၏ စိတ်ကူးတုန်ခါအောင် ဖြစ်ပေ၏။ ခံယူမည်သူ၏အကွာအဝေးသည် အရေးမကြီးပါ။ ရေ၊ မီးအနည်းငယ်ကွာဝေးသည်ဖြစ်စေ၊ မိုင်ပေါင်းထောင်သောင်းရှိကွာဝေးသည်ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းမထူးပါ။ ပိုလွတ်၍ ရနိုင်သည်ချည်းပင်ဖြစ်၏။

အလင်းရောင်သည် အသိပင်ဖြစ်၏။ တွေးတောလျှင် မူရပေါ်ဇွတ်လာ၏။ ဘယ်နေရာဒေသဆီသို့မဆို သွားရောက်နိုင်၏။ မည်သည်ကမှ ဘေးဆီးထား၍ မရနိုင်ပါ။ ဤအချက်အလက်များကို ရှေးဦးစွာ သိရှိသလို နောက်ပိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းကို စတင်ပြုလုပ်နိုင်ပေပြီ။

နည်းသား၏အလယ်ပတ်မှ မျက်လုံးနှစ်ခုကြား၊ မျက်မှောင်ဆီသို့ အလင်းရောင်တန်းတစ်ခု တက်ရောက်လာသည်ကို အာရုံပြုကြရမည်။ ထို့နောက် မိမိကသတင်းစကားပိုလွတ်လိုသူ၏မျက်နှာအသွင်အပြင်ကို သင်ရားစွာပေါ်ပေါက်လာအောင် အာရုံပြုရမည်။ အကယ်၍ မမြင်စူးသူ ဖြစ်လျှင် နာမည်ကို ရွတ်ဆို၍ အာရုံပြုရမည်။

မိမိ၏မျက်မှောင်ဆီက အလင်းရောင်စတင်ထွက်ပေါ်လာသည်

ကို အာရုံပြုရင်း ပြောကြားလိုသည့်စကားလုံးတွေကို ထိုအလင်းရောင်တန်းထဲသို့ ပြောဆိုသွတ်သွင်းပေးလိုက်ရသည်။ ထိုအလင်းရောင်တန်းသည် ခံယူမည်သူ၏ မျက်မှောင်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ရောက်သွားသည်ကို ပြတ်သားစွာမြင်ရအောင် အာရုံပြုထားရမည်။

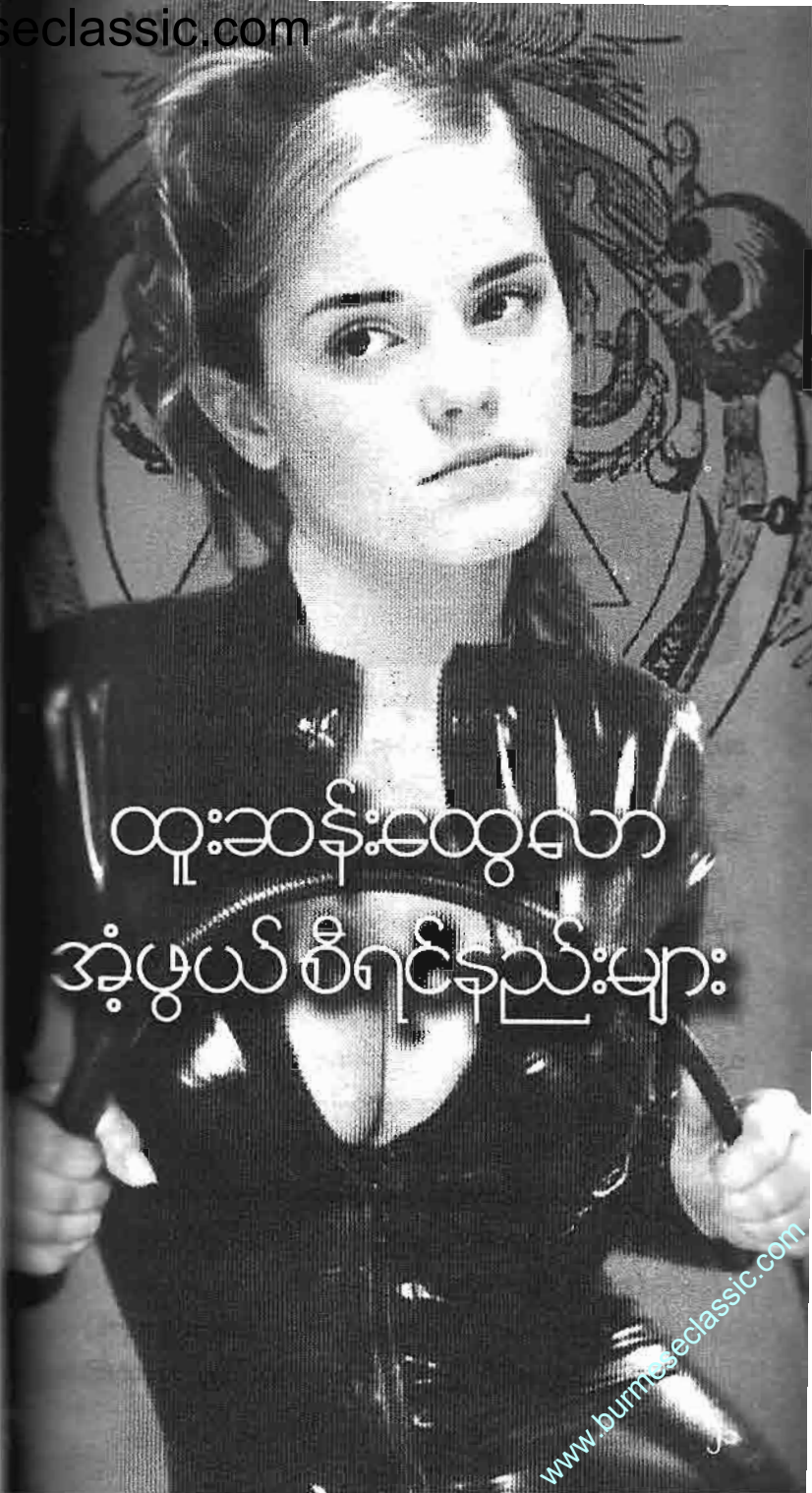
ထိုသူသည် မိမိ၏သတင်းစကားပြောကြားချက်ကို သိရှိသွားပြီဟု ခံယူလိုက်ရမည်။ သံသယဖြစ်စရာ မလိုအပ်။ တစ်စုံတစ်ခုပြုလုပ်စေရန် စေခိုင်းသည်ဆိုလျှင်ကား ခံယူသူသည် မိမိစေခိုင်းချက်အတိုင်း လိုက်နာလုပ်ကိုင်နေပုံအတိ အာရုံတွင် ထင်မြင်အောင် ရှုကြည့်ပေးရမည်။

မိမိ၏ပြောကြားချက်ကို သူ့ရမုရပါမလားဟူသော သံသယတို့တော့ မပေးမြူမိပါစေနှင့်။ သံသယသည် အလင်းရောင်တန်း၏အင်အားကို ပျော့ပျောင်းချိန်စေပါသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချမှုသည်သာလျှင် အလင်းရောင်တန်း၏စွမ်းအားကို ပြင်းပြစေပါသည်။

မနောစွမ်းရည်ကို အသုံးပြုသည်ဆိုလျှင် မနော၏နိယာမဥပဒေသကို လိုက်နာရမည်သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာတွင် အရေးပါလှသော မနော၏နိယာမတစ်ခုကို တင်ပြလိုပါသည်။ ယင်းနိယာမမှာ မိမိ၏မနောသည် မိမိသိက္ခာစိတ်ကို အစဉ်ခန့်ညားလေးစားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မိမိ၏သိက္ခာစိတ်က လက်မခံနိုင်သောအချက်ကို မနောကလည်း ဘယ်သောအခါမှ လက်မခံခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏သိက္ခာစိတ်က သတ်မှတ်ထားသော တရားသည် ကောင်းသည်ဆိုသော အရာများကိုသာ အဆက်အသွယ် ပြုသင့်လေသည်။ သို့မဟုတ်ပါက "ဆင်ဆာ" ပြုလုပ်လိုက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အကျိုးမထင်ဖြစ်ရုံမက မိမိ၏သန္တာန်တွင် မကောင်းမှုကိုကြံစည်လိုက်ရသည် ဖြစ်သဖြင့် အကုသိုလ်ဖြစ်ရခြင်းသာ အဖတ်တင်ပေလိမ့်မည်။

ကုန်ပုံတို့သည် လူအချင်းချင်းသာ လိမ်လည်လှည့်စား၍ ရကောင်းရမည်။ မှန်ရာကို မညွှာမတာပြုလုပ်တတ်သော မနောနိယာမကိုကား မည်သို့မျှ လှည့်စား၍ မရနိုင်ပါစေချေ..။



ထူးဆန်းထွေလာ အံ့ဖွယ်စီရင်နည်းများ

ကံကောင်းစေမယ့် မွေးနေ့အစီအရင်



လူတိုင်း ကိုယ့်မွေးနေ့ရောက်တိုင်း၊ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပတဲ့ အဖို့ အလာ ရှိကြပါတယ်။ ဒီလိုကျင်းပရာမှာ ကိုယ့်အတွက်မွေးနေ့ကနေ စပြီး မွေးနေ့ကျော် နောက်ပိုင်းကာလတစ်လျှောက် ကံကောင်းစေဖို့အတွက် အစီအရင်ပြုလုပ်ပြီး ကံကောင်းစေနိုင်ပါတယ်။

ဒါကို ကံကောင်းစေမယ့် မွေးနေ့ဆုတောင်း အစီအရင်၊ သို့မဟုတ် မှော်ဝင်မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပခြင်းလို ဆိုရင်လည်း မမှားနိုင်ပါဘူး။ လုပ်ဆောင်ရာမှာ စက်စက်ခဲခဲ ရှာဖွေနေရမယ့်ပစ္စည်းများ မပါဝင်ဘဲ လွယ်ကူစွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ပြီး အစဉ်အလာအတိုင်း မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပဆင်နွှဲပြီးနောက်ပိုင်းမှာ သူငယ်ချင်းများနဲ့အတူ ပျော်ရွှင်စွာလုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။

လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းများကတော့ -

- (၁) ရွှေနားကွတ် ပန်းကန်ပြား အသစ်တစ်ချပ်
- (၂) ကိုတ်မုန့်အောက်ခံ အလူပီနီယမ်ပြားတစ်ချပ်
- (၃) မွေးနေ့ပူဖောင်း အဖြူရောင်(အရောင်စွက်လိုရ)
- (၄) ပင်အပ်တစ်ချောင်း
- (၅) ဖယောင်းတိုင်သုံးချောင်း (အပြာ၊ အဝါ၊ အဖြူရောင်)

ဒီပစ္စည်းများရှိပြီဆိုရင် ပထမဆုံး အသစ်ဝယ်ယူထားတဲ့ မွေ

အကုန်ပေးပေးပြီး ကြီးကြီး ချီးမြှင့်အပ်မှာ ကိုယ့်မွေးနေ့အတွက် မွေးနေ့ကိုတ်မုန့်ဝယ်စဉ်က ပါလာတဲ့ ကိုတ်မုန့်အောက်ခံ အလူပီနီယမ်ပြား ချိတ်ဆိုင်ပုံဖြစ်အောင် ညှပ်လိုက်ပြီး ညှပ်ထားလိုက်ပါ။ ဒါဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အတိစားပွဲတစ်ခုလို သတ်မှတ်ပါ။

ပြီးရင် ဒီစက်ဝိုင်းပေါ်မှာ ကြိတ် ဖယောင်းတိုင်(၃)ချောင်းကို တင် ထည့်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အပြာရောင် ဖယောင်းတိုင်က အတိတ်၊ အဝါရောင် ဖယောင်းတိုင်က အနာ



အသီးသီးကိုယ်စားပြုပါ။ မွေးနေ့ကိုတ်ဝယ်စဉ်က မွေးနေ့ကိုတ် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းဖို့ ဝယ်လာတဲ့ မွေးနေ့ဖယောင်းတိုင်ရောင်စုံများထဲကလည်း အပြာ အသုံးချလိုရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အပြာ၊ အဝါ၊ အဖြူရောင်များဖြစ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

အပြာရောင်ဖယောင်းတိုင်ကို စက်ဝိုင်းအခြေညာဘက်မှာ စတင် ထည့်လိုက်ပြီးရင် ကိုယ် အတိတ်ကဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များကို စိတ်ထဲက ပြန် ညှပ်ထုတ်ပေးပါ။ ပြီးရင် စက်ဝိုင်းအခြေ ဘယ်ဘက်မှာ အဝါရောင်ဖယောင်း တိုင်ကို ဆက်ထွန်းလိုက်ပြီး လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာ ကိုယ် ရောက်ရှိဖြစ်ပျက် ခဲ့တဲ့ အခြေအနေများကို စံစားပါ။ အဖြူရောင်ဖယောင်းတိုင်ကို စက်ဝိုင်း ဘယ်ဘက်မှာ တင်ထွန်းပြီးရင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့အနာဂတ်မှာ ဖြစ်လိုတဲ့ဆန္ဒများကို စိတ်ထဲကနေ ရေရွတ်ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကျေနပ်လောက် ညှပ်ထုတ်ဆုတောင်းပူပြီးသွားရင် ဖယောင်းတိုင်များ တောက်ပ လောင်ကျွမ်း တောက်ပ ပျော်ရွှင်စွာကြည့်နေလိုက်ပါ။

ဖယောင်းတိုင်များ မီးအလင်းရောင်ရှိနေစဉ် တစ်ဝက်လောက် အောက်မှာတော့ အဖြူရောင် မွေးနေ့ပူဖောင်းထဲကို လေမှုတ်ထည့်လိုက် ပြီး ကိုယ့်ရဲ့အနာဂတ်မှာ ဖြစ်လိုတဲ့ဆန္ဒများကို ပူဖောင်းထဲမှတ်သွင်းနေတယ်

HAPPY BIRTHDAY

လို့ခံယူပါ။ ပူဇော် ကို လေ ပြည့်ဝလာသည်အထိ မှတ်ဉာဏ် ချည်လိုက်ပါ။ ပြီးရင် ဒီပူဇော် လေးကို ကောင်းကင်ဆီတံ မြှောက်လိုက်ပြီး ပင်အပ်လေး နဲ့ ထိုးဖောက်လိုက်ပါ။ ဖောင်း တာနဲ့ပေါက်သွားတဲ့အချိန်မှာ

ကိုယ့်အနာဂတ်မှာဖြစ်လိုတဲ့ ဆုတောင်းတွေဟာ ဘာသာဝေဒဆိုင်ရာ စကားလုံးများအဖြစ် စကြာဝဠာထဲကို ပျံ့နှံ့စေရန်အတွက် ပြီး စကြာဝဠာ စွမ်းအင်များကနေတစ်ဆင့် ကိုယ်ဖြစ်လိုတဲ့ဆန္ဒများဟာ အကောင်အထည် ပေါ်လာတော့မယ်လို့ ခံယူနေရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အနာဂတ်မှာ ဖြစ်လိုတဲ့ဆုတောင်းဆန္ဒများဟာ နောက်မွေးမေ့ မတိုင်မီအထိ ပြည့်ဝစေမှာဖြစ်လို့ ဆုတောင်းများကို နောက်မွေးမေ့ မတိုင်မီအထိ ချည်ခွယ်ပြီးတော့သာ ဆုတောင်းရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ချက်က ဖယောင်းတိုင်များကိုတော့ ကုန်ဆုံးသည့် အထိ ထွန်းညှိရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးရင်တော့ ကိုယ် အစီအရင်ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ရွေးနားကွတ် ကြော့ပန်းကန်ပြား၊ ကိတ်မုန့်အောက်ခံ အလူမီနီယမ်ပြား၊ အပေါ်မှာ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လေးတွေကို ခြွေချလိုက်ပြီး အောင်မြင်ခြင်း အတွက် အောင်ပွဲခံပါမယ်။ ဒါပြီးရင်တော့ သင့်ရဲ့ကံကောင်းစေမယ့် မွေးနေ့ ဆုတောင်းအစီအရင်ဟာ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးပါပြီ။

ပြီးရင် အစီအရင်ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကိတ်မုန့်အောက်ခံအလူမီနီယမ် ပြားနဲ့ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်များကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အသစ်တစ်လုံးနဲ့ ထည့်လိုက်ပြီး သန့်ပြန်တဲ့မြေကြီးမှာ မြေမြှုပ်ပေးရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ရွေးနားကွတ် ပန်းကန်ပြားကိုတော့ ကိုယ် အစားအသောက်စား တိုင်း ဒီပန်းကန်ပြားနဲ့ စားပေးရမှာဖြစ်ပြီး ကိုယ့်အတွက် ကံကောင်းခြင်း တွေကို ယူဆောင်လာပေးမယ့် ပန်းကန်ပြားအဖြစ် သတ်မှတ် အသုံးပြုနိုင် ပါတယ်။ ဒီပန်းကန်ပြားကို ဘာအကြောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားသူများကို မေ့ မသုံးဖို့တော့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဒေါသစိတ်ကို ပြေချောက်စေမယ့် နည်းလမ်း



လူတိုင်း တစ်ခါတရံတော့ အကြီးအကျယ်ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲ နေလို့ မုန်းတီးစိတ်တွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာအလိုအရ ဒေါသတော့ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် တရားထိုင်ပေးရမှာပါ။ ဒီလို တရား မထိုင် မှုနဲ့ ဒေါသစိတ်၊ မုန်းတီးစိတ်တွေကိုလည်း ပြေချောက်ချင်တယ်ဆိုရင် - မုန်တစ်ချပ်ရဲ့အကူအညီကို ရယူပြီး ကိုယ့်ရဲ့ မုန်းတီး ဒေါသစိတ် မြေပြေချောက်သွားအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရ တဲ့ဆိုတော့ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းတဲ့နေရာတစ်ခုမှာ လက်ကိုင်မုန်လေး မှုန်ကိုယူပြီး ကိုယ့်ရုပ်ကို မုန်ထဲမှာ ကြည့်လိုက်ပါ။

ပြီးရင် မုန်ထဲမှာ ကိုယ်ဒေါသကြီးစဉ်က၊ မုန်းတီးစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ် ခဲ့သည့်ကံ ကိုယ့်ရုပ်ပုံမျိုး ပြန်ဖြစ်နေအောင် ဖန်တီးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့မှ ဒေါသကြီးတတ်တဲ့ ငါ့ရုပ်ပုံမျိုးကို ငါမလိုလားဘူး။ မကောင်းတဲ့စိတ် တွေကို ငါမုန်းတယ်။ ငါ့အနားက ထွက်ခွာသွားပါလို့ မုန်ထဲက ကိုယ့် ရုပ်ပုံထဲကြည့်ပြီး ရေရှုတ်ပေးနေရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

(၁၀)မိနစ်လောက် မုန်ထဲမှာ ဒီလိုကြည့်ပြီး လုပ်ဆောင်ပြီးပြီဆိုရင် ဇနီးမောင်နှံ လိုအိပ်အနားယူလိုက်ပါ။ ပြန်လည်နိုးထလာတဲ့အခါ တော့ သင့်စိတ်တွေဟာ အရင်လောက် ဆိုးရွားတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

www.burmeseclassic.com

အနှောင့်အယှက်ပေးနေသူကို ထိန်းချုပ်နည်း



ချစ်သူဟောင်းက ကိုယ့်နဲ့ပြတ်စဲသွားပြီးမှ ကိုယ့်ရဲ့ မကောင်းကြောင်းကို လူတကာကို လိုက်ပြောနေတယ်။ သူ့ကို ဘယ်လိုမှလည်း တားလို့ မရနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းစရာများ ဖြစ်လာ ဆိုရင်တော့ အခုအစီအရင်ကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။

လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများကတော့ -

- (၁) စာရွက် အပိုင်းအစတစ်စု
- (၂) ပလတ်စတစ် အပိုင်းအစတစ်စု
- (၃) ရေအနည်းငယ်
- (၄) ငါးအသားတချို့
- (၅) ရေခဲသေတ္တာ
- (၆) ချစ်သူဟောင်းရဲ့ မှတ်ပုံတင်ထဲက နာမည်အပြည့်အစုံ

ဖြစ်ပါတယ်။ အခု အစီအရင်ကို လပြည့်ညာမှာ စီရင်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးနည်း ပြီး လပြည့်ညာရဲ့ ညလယ်ပိုင်းရောက်တဲ့အချိန်မှာ ပထမဆုံးစာရွက်အပိုင်း အစပေါ်မှာ မှင်အနီရောင်ဘောပင်နဲ့ ကိုယ့်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေသူ (သို့မဟုတ်) ချစ်သူဟောင်းရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံကို ချရေးလိုက်ပါ။

ပြီးရင် စတ္တုလေးကိုလိပ် နှိပ်ပြီး အလိပ်လေးကိုပလတ်စတစ် အပိုင်းအစလေးနဲ့အထုပ်လေးဖြစ် အောင်လုပ်ကာ STAPLERနဲ့ ညှပ် ပြီး ဒိတ်လိုက်ပါ။

ဒီပလတ်စတစ်အထုပ် သေး သေးလေးရယ်၊ ရေအနည်းငယ်နဲ့ ငါး အသားတချို့တို့ကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အထစ်ထစ်လုံးထဲထည့်ပြီး ခေါက်တုံ ထည့်နောင်လိုက်ပါ။ ပြီးရင် ဒီကြွပ်ကြွပ် အိတ်ကို လပြည့်ညာရဲ့လရိပ်ရိတ်တု နေရာ ထဲထည့်သွားပြီး ကိုင်မြှောက်ထားရင်း -

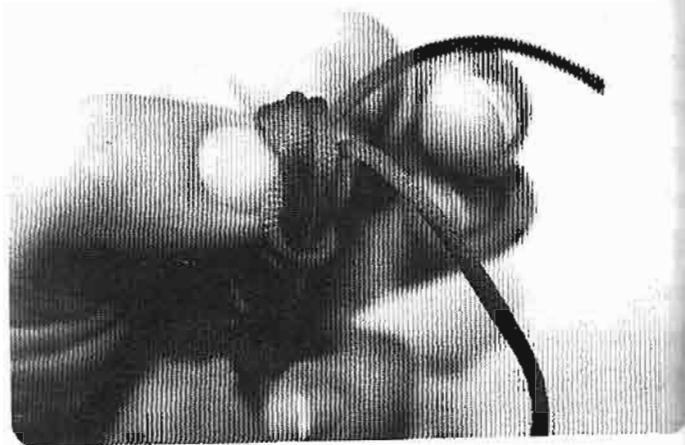
“တောက်ပနေတဲ့ လမင်းကြီးရေ... ကျွန်ုပ်ကို နှောင့်ယှက်နေသူရဲ့ လုပ်ရပ်များကို ရပ်တန့်စေပြီး ထိန်းချုပ်ကန့်သတ်ပေးပါ။

ပြီးတော့ သူဟာ ကျွန်ုပ်နဲ့ အဝေးဆုံးကို ရောက်ရှိသွားပါစေ၊ ထွက်သွားပါစေ” လို့ တိုင်တည်ရပါမယ်။ စိတ်ကျေနပ်သည်အထိ တိုင်တည်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ဒီအထုပ်ကို နှိပ်ရဲ့ရေခဲသေတ္တာက ရေခဲတဲ့အပိုင်းအကန့်ထဲကို ထည့်သွင်းထားလိုက် ပါ။ သတိပြုရမှာကတော့ ကိုယ့်အထုပ်ထည့်ထားတာကို ဘယ်သူမှ မနှောင့် နှောင့်နဲ့ မယူကြဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဘယ်သူမှ မသိကြရင်လည်း အကောင်း ဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။

အထုပ်ကိုတော့ ရေခဲသေတ္တာရဲ့ အအေးခန်းထဲမှာ အေးခဲသွားတဲ့ အထိ ရက်အနည်းငယ်ကြာထားပြီးရင် ကိုယ့်အိမ်ရဲ့ နောက်ဖေးပေါက်ကနေ နှိပ်ရဲ့အိမ်နဲ့ အဝေးဆုံးနေရာဆီကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။



မှောင် အချစ်ကြီး စည်းနှောင်ခြင်း



ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ့်အပေါ်အချစ်လျော့သွားမှာပင် မလိုလားကြပါဘူး။ ဒီလိုလူမျိုးများအတွက်ရော၊ တစ်ဖက်သတ်ချစ်သူများ အတွက်ပါ ကိုယ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူနဲ့ အမြဲတမ်းနလုံးသားချင်းနီးကပ်နေ စေမယ့် အစီအရင်ကောင်းတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။

လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများကတော့ -

- (၁) လက်ကိုင် မုန်အသေးတစ်ချပ်
- (၂) ကိုယ့်ရဲ့ဓာတ်ပုံအသေးတစ်ပုံ ...
- (၃) စာရွက်အပိုင်းအစတစ်ခုနဲ့ မှင်နီဘောပင်
- (၄) အနီရောင် ကြိုးအပိုင်းအစ နှစ်ခု
- (၅) အနီရောင် အိတ်ငယ်တစ်လုံးတို့ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ထပ်လိုအပ်တာတစ်ခုကတော့ ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိပြီးသာ ဆိုရင် ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ ဓာတ်ပုံဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်သတ်ချစ်သူများကတော့ ဓာတ်ပုံအစား၊ စာရွက်နဲ့ ဘောပင်တို့ကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။ အခုအစီအရင် ဟာ တစ်ဖက်ချစ်သူများနဲ့ ချစ်သူရှာဖွေနေသူများအတွက်လည်း အဆင် ပြေစေတဲ့ အစီအရင်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

ပထမဆုံး ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှ မနှောင့်ယှက်နိုင်မယ့် တိတ်ဆိတ်

ငြိမ်သက်တဲ့နေရာ (သို့မဟုတ်) ကိုယ့်အခန်းရဲ့စားပွဲ တွတ်တစ်လုံးအပေါ်မှာ မှော်စက်ဝိုင်းတစ်ခုကို ရေးဆွဲ ထိုးတပ်ပါ။ ဒီစက်ဝိုင်းရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ ကိုယ့် ဓာတ်ပုံကို ကိုယ်ပြန်ပြင်ရတဲ့အနေအထားနဲ့ ချထား ထိုးတပ်ပါ။ ပြီးရင် အဲဒီဓာတ်ပုံအပေါ်ကနေ လက်ကိုင် မုန်အသေးတစ်ချပ်ကို မုန်ရိုတဲ့မျက်နှာပြင်နဲ့ သို့မဟုတ် ဓာတ်ပုံတို့ ထိကပ်နေအောင် အုပ်ချ ထိုးတပ်ပါ။

ဒုတိယအဆင့်ကတော့ ချစ်သူရှာ ခုတ်ယူလှ၊ သို့မဟုတ် တစ်ဖက် ချစ်သူများက ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့



အစည်ကို ရေးစရာမလိုဘဲ သူ့ရဲ့အချက် အလက်များကို စာရွက်အပိုင်းအစမှာ ရေးချပြီး မုန်အနောက်ကနေ ကိုယ့်လက် ခေါင်းနဲ့ ဖိကပ်ပေးလိုက်ပါ။ စာလုံးများ ဆေးသားထားတဲ့ စာရွက်မျက်နှာပြင်ကို မုန်အနောက်မှာ ထိကပ်ပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ချစ်သူရှိသူများကတော့ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာပေါ်တဲ့ ဓာတ်ပုံ အခြမ်းကို မုန်အနောက်မှာ လက်ခေါင်းနဲ့ဖိကပ်ပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို ဖိ ကပ်ထားချိန်မှာ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ကိုယ်ဟာ ကြားခံ ကြားမှပြင်ရဲ့ မှော်စွမ်းအား များမှတဆင့် နလုံးသားချင်းနီးစပ်သူများ ဖြစ်သွားကြပြီလို့ အာရုံပြုစား ပေးပါ။ အာရုံပြုမှုကို (၃)မိနစ်ကြာသည်အထိ ပြုလုပ်ပါ။

ပြီးရင် ကိုယ့်ဓာတ်ပုံ၊ အလယ်က မုန်ချပ်နဲ့ ချစ်သူရဲ့ဓာတ်ပုံ (သို့ မဟုတ်) ချစ်သူရဲ့အချက်အလက်များပါဝင်တဲ့ စာရွက်အပိုင်းအစတို့ကို အနီရောင်ကြိုးလေးနဲ့ အသေချည်နှောင်ပေးလိုက်ပါ။ ပြီးတဲ့အခါ အသေချိ ထားတဲ့ အနီရောင်အိတ်လေးထဲကိုထည့်ပြီး နောက်ထပ် အနီရောင်ကြိုး သစ်ချောင်းနဲ့ အိတ်အနီလေးကိုလည်း အသေချည်နှောင်ရစ်ပတ်ပါ။

အိတ်အနီရောင်လေး အလုံးစုံပြီးစီးသွားရင် အိတ်လေးကို ကိုယ် နှစ်သက်ရာ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့အောက်မှာ ပြေမြှုပ်ပေးလိုက်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အရောင်များရဲ့ မှော်စွမ်းအားဆိုင်ရာ ဂုဏ်သတ္တိများ



လောကီပညာလိုက်စားသူများအနေဖြင့် အရောင်တွေရဲ့ မှော်စွမ်းအားဆိုင်ရာ ဂုဏ်သတ္တိများကို သိရှိထားဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ အစီအရင်များမှာ ကိုယ်အသုံးပြုမယ့် စာရွက်၊ အခင်း၊ ဘောပင်မှင်အရောင်မှစလို့ ကိုယ့်ရဲ့ အဆောင် ကျောက်မျက်များအထိ အသုံးပြုမယ့် အရောင်များရဲ့ မှော်စွမ်းအင်နဲ့ ဂုဏ်သတ္တိများကို သိရှိထားရပါမယ်။

အဝါရောင်က တီထွင်ဖန်တီးခြင်းနဲ့ ဆက်စပ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တီထွင်ဖန်တီးမှုတွေကို ပိုမိုပြုလုပ်ချင်သူများဟာ အဝါရောင်စက္ကူကို အသုံးပြုရပါမယ်။ စာပေးပွဲနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆုတောင်းပြည့်ချင်သူများလည်း အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။ အဝါရောင်ရဲ့ မှော်စွမ်းအား၊ ဂုဏ်သတ္တိကတော့ ပြောဆို ဆက်သွယ်မှု၊ စိတ်ကြည်လင်စေခြင်း၊ သတိတရရှိခြင်းနဲ့ စိတ်ကူးအယူအဆတို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အစိမ်းရောင်ကတော့ ငွေကြေး၊ လုံခြုံစိတ်ချရမှု၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဇွဲခြံတိုးတက်ရေး၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းနဲ့ အလုပ်အကိုင် ရရှိမှုတို့အပေါ်မှာ အစွမ်းသတ္တိများ ရှိပါတယ်။ ဖော်ပြပါ ကိစ္စများနဲ့ ပတ်သက်လို့ အလိုဆန္ဒပြည့်ဝလိုတယ်ဆိုရင် အစိမ်းရောင် ကြွယ်လေးများပြုလုပ်

ဆောင်ထားနိုင်ပါတယ်။

မိန်းမပီသခြင်း၊ လန့်ညတ်တဲ့ ချဲ့အစွမ်းသတ္တိနဲ့ နတ်သမီးတို့ရဲ့ စွမ်းအင်ကို ရယူလိုတယ်ဆိုရင်တော့ ငွေမှင်ရောင်မှော်စွမ်းအားကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။

ရွေ့ ရောင် မှာ တော့ ဘောကျားပီသခြင်း၊ နေနဲ့နေတို့ရဲ့ မှော်စွမ်းအားများ ရှိပါတယ်။

အဖြူရောင်ကတော့ အပြစ်ကင်းစင်ခြင်း၊ ကြည်လင်ရှင်းသန့်ခြင်း၊ ရိုးသားခြင်း၊ အမှန်တရား၊

ဘာကွယ်မှုတို့အပြင် အခြားသော အရောင်များအတွက် အစားထိုးပေးနိုင်တဲ့ အရောင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

အပြာရောင်ကတော့ အခြေအနေ ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာ၊ ဗဟုသုတ၊ စိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက်များ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစံစားမှု၊ ရေနှင့် ပင်လယ်နေသတ္တဝါတို့နဲ့ သက်ဆိုင်ပါတယ်။

အနီရောင်ကတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ ဆွဲဆောင်မှု၊ ဒေါသ၊ ရွန်အား၊ သတ္တိ၊ မီးဓာတ်နဲ့ နှစ်နှစ်ကာကာဖြစ်မှုတွေနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိပါတယ်။





အပြာနု ရောင် ကတော့
စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းသာသာ
ခြင်း၊ စိတ်ရည်ခြင်း၊ နားလည်မှုရှိခြင်းနဲ့
ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်မှုများနဲ့ ပတ်
သက်မှုရှိပါတယ်။

ပန်းရောင်မှာ ပါဝင်တဲ့ မှော်
စွမ်းအားဆိုင်ရာ ဂုဏ်သတ္တိကတော့
လေးစားဂုဏ်ပြုတာ၊ ချစ်ခင်ရင်းနှီးတာ၊
အကျင့်သီလ စင်ကြယ်တာ၊ စာရိတ္တ
ကောင်းမွန်တာ၊ ရောင့်ရဲတာ၊ မိမိကိုယ်
ကို ချစ်ခင်လေးစားတာ၊ စိတ်ကူးယဉ်
ဆန်တာနဲ့ မေတ္တာတရား ထားရှိခြင်းတို့

ဖြစ်ပါတယ်။

ခရမ်းရောင်ကတော့ စွမ်းအားရှိခြင်း၊ ညင်သာစွာ စွန့်လွှတ်ခြင်း၊
စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စွမ်းအား၊ ရည်မှန်းချက်၊ စိတ်စွမ်းအင်တို့နဲ့ သက်ဆိုင်ပါ
တယ်။ ခရမ်းနုရောင်ရဲ့ ဂုဏ်သတ္တိတွေကတော့ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ ငြိမ်သက်
အေးမေးခြင်းနဲ့ ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာခြင်းတို့ ဖြစ်ပါတယ်။

လိမ္မော်ရောင်မှာတော့ အလိုက်သင့်ပြောင်းလဲခြင်း၊ စွမ်းအားရှိ
ခြင်း၊ အင်အားရှိခြင်း၊ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု
ရှိခြင်း၊ ဂုဏ်ပြုချီးမွမ်းခြင်း၊ လူမှုရေးဆိုင်ရာကိစ္စရပ်များမှာ လိမ္မော်ရောင်နဲ့
စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ခြင်းစတဲ့ ဂုဏ်သတ္တိများ ရှိပါတယ်။

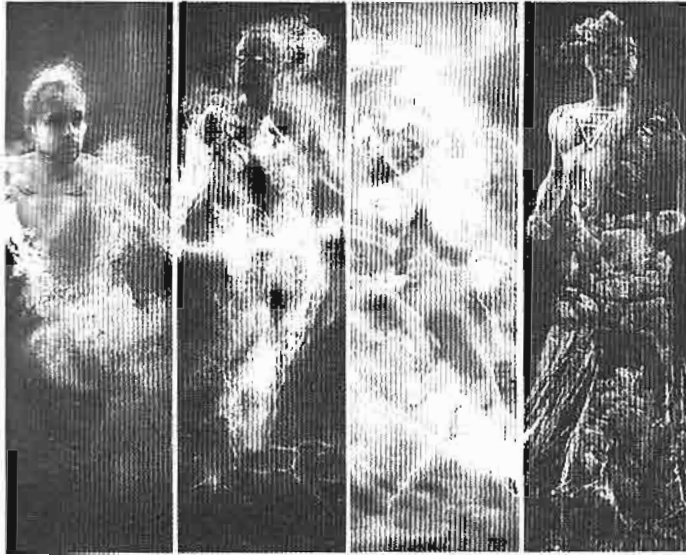
အညိုရောင်အကြောင်းကိုပြောရမယ်ဆိုရင် အခြေခံရှိခြင်း၊ တည်ငြိမ်
ခြင်း၊ စွမ်းအားရှိခြင်း၊ ဖိသားစုပြဿနာများ ပြေလည်စေခြင်း၊ အိမ်မွေး
တိရစ္ဆာန်နဲ့ မြေပြင်ပေါ်က ကိစ္စရပ်များနဲ့ သက်ဆိုင်ပါတယ်။

အနက်ရောင်ကတော့ ဂန္ထိရဆန်ခြင်းကို ကိုယ်စားပြုပါတယ်။
လောကီပညာရှင်များ အများဆုံးအသုံးပြုပြီး အနက်ရောင်ဟာ ဝိညာဉ်ပိုင်း
ဆိုင်ရာ ဆက်သွယ်မှုကို ပိုမိုကောင်းမွန်စေတယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။



မီးခိုးရောင် လောကီပညာရှင်(၁၅)

မီးခိုးရောင် လောကီပညာရပ်(၁၈)



မီးခိုးရောင် လောကီပညာရပ်(၁၈)မှာတော့ မှော်အတတ်မှာ အလွန်အရေးပါလှတဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးပါးအကြောင်းကို ဖော်ပြသွားပါမယ်။ တကယ်တော့ မှော်ပညာဟာ အရမ်းကို သဘာဝဆန်ပြီး သဘာဝတရားများကို အခြေခံပါတယ်။

ရေဓာတ်၊ မြေဓာတ်၊ လေဓာတ်၊ မီးဓာတ်တို့ဟာ ကမ္ဘာကြီးအတွက် မရှိမဖြစ်အရာဖြစ်ပြီး သူတို့မရှိရင် သက်ရှိလောက ကမ္ဘာကြီးလည်း တည်ရှိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုဖော်ပြမှာက မှော်အတတ်တွေ စီရင်အသုံးပြုတိုင်းမှာ အသုံးပြုခဲ့ကြတဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးပါးရဲ့ တစ်မျိုးချင်းစီအကြောင်းနဲ့ မန္တန်များ။ ဆုတောင်းများမှာ ဘယ်လိုအသုံးပြုကြတယ်။ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဒီဓာတ်များကို ရယူတယ်ဆိုတာတွေကို သိရှိသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပထမဆုံးအနေနဲ့ လေဓာတ်အကြောင်းကို ပြောပါမယ်။ လေဓာတ်ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့အရည်အချင်းတွေကတော့ အတွေးစိတ်ကူးများ။ လူ့ဆော်မူနဲ့ အကြံဉာဏ်များ ဖော်ပြပါလာခြင်း။ တီထွင်ဖန်တီးခြင်း။ ခရီးသွားခြင်း။ လွတ်မြောက်ခြင်း။ အသစ်စတင်ခြင်း။ စိတ်ကြည်လင်ခြင်းတို့

ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအကြောင်းအရာတွေနဲ့ ပတ်သက်လာလို့ရှိရင် လေဓာတ်စွမ်းအင်ကို အသုံးပြု ဖြစ်ပါတယ်။ ငှက်မွေးလေးတွေ လေမှာလွင့်တာ၊ ခေါင်းထောင်းတီးတာ၊ အမွှေးတိုင် ညှမ်းတာတွေ အားလုံးဟာ လေဓာတ်နဲ့ သက်ဆိုင်ပတ်သက် ဖြစ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ် မှော်က မန္တန်များ။ ဆုတောင်းများကို ပါးစပ်ကရုတ်ဆိုပြီး ဆုတောင်းများ၊ လေထဲရောက်သွားခြင်းဟာ လေဓာတ်စွမ်းအင်ကို ရယူခြင်း၊ ဖန်တီးခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။



မြေဓာတ်ကတော့ သဘာဝတရားကိုအခြေခံပြီး ငွေကြေး၊ ကြီးကြီးအောင်မြင်ခြင်း၊ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း၊ အလေ့အထများ၊ တုန့်ပြန်ခြင်းများ၊ နေတိုယ်စားပြုပြီး ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေကြုံလာရင် မြေဓာတ်စွမ်းအင်ကို ရယူ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတရံမှာ မြေကြီးမှာ ငါးထောင်ကြယ်တို့၊ မှော်စက်ဝိုင်းတို့ မြေကြီးကိုယုံရဲ့ လောကီအစီအရင်စားပွဲအဖြစ် အသုံးပြုရခြင်းမျိုးတွေ ရှိ





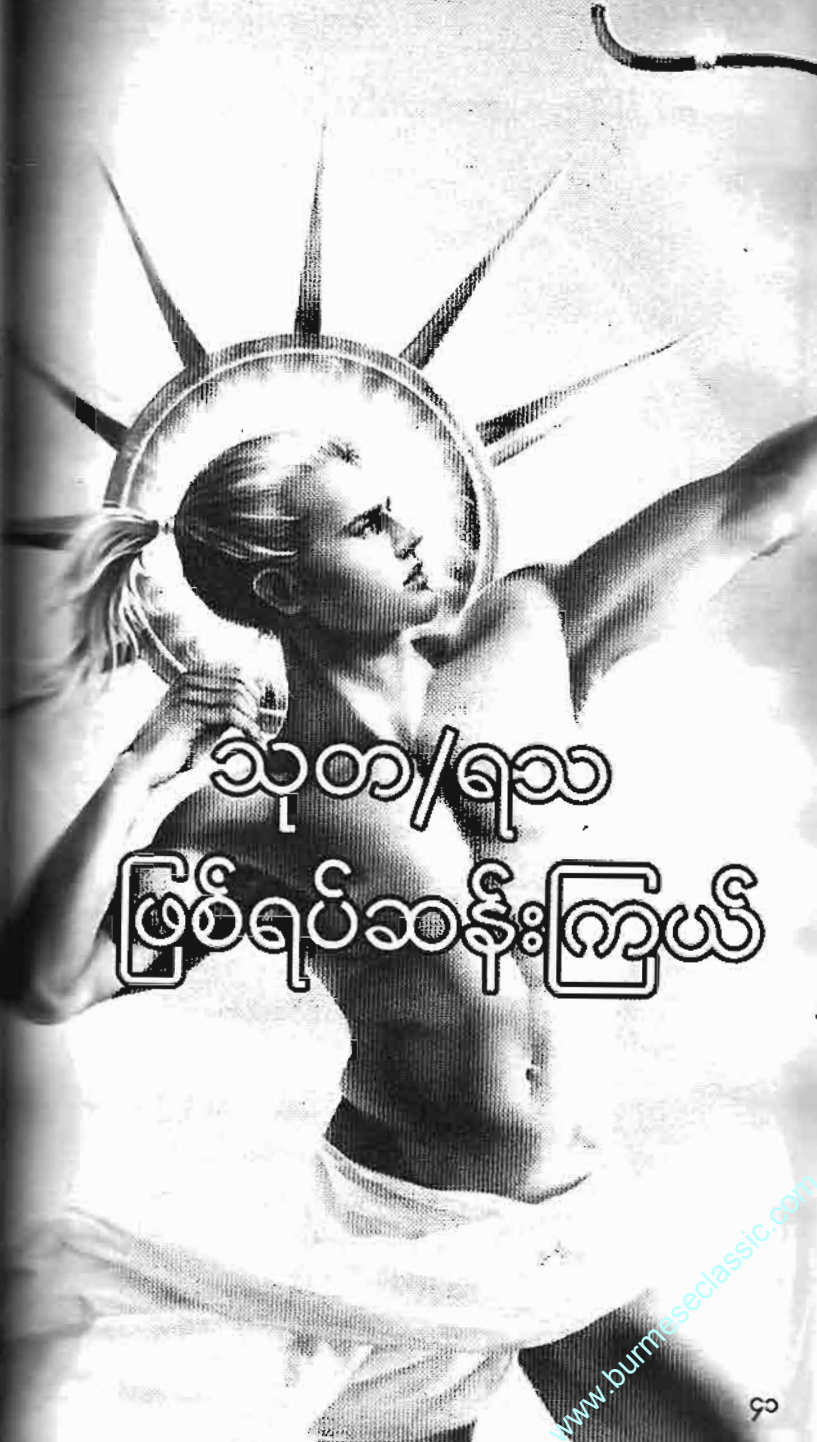
သလို၊ ကျောက်တုံးများ မြေမြှုပ်ခြင်း
စီရင်ထားတဲ့ပစ္စည်းများကို မြေဩ
ထဲမှာ မြှုပ်နှံခြင်းဖြင့် မြေဓာတ်စွမ်းအင်
ကို တိုက်ရိုက်ရယူကြပါတယ်။

မီးခိုးရောင်လောက်ပညာရပ်(၁၈)
ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့
ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့
ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့

တော့ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း စတဲ့ ပြင်းပြသောစိတ်များ၊ စွမ်းအင်
ခွန်အားတို့ကို တိုးပွားစေခြင်း၊ ဖန်တီးတီထွင်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ် အမျက်ထွက်
ခြင်းတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၀ ရက်နေ့
အစီအရင်နဲ့ မီးခိုးရောင်လောက်ပညာရပ်(၁၈) ကို ရယူကြပါတယ်။

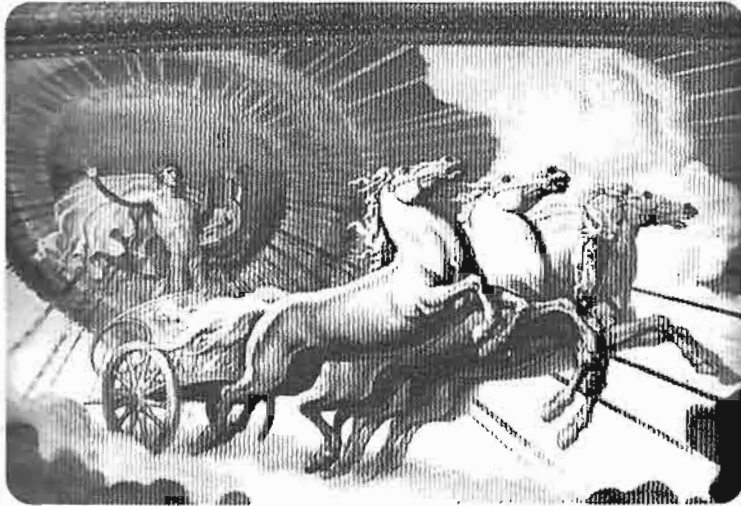
ရေခတ်ရဲ့ ကိုယ်စားပြုမှုတွေကတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ စိတ်နှုတ်
ကောင်းခြင်း၊ မိတ်ဆွေဖြစ်ခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်း၊ အိပ်စက်ခြင်းတို့ဖြစ်ပါတယ်။
ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်လာလို့ရှိရင် အစီအရင်တွေမှာ ရေခတ်စွမ်းအင်
ကို အသုံးပြုတာ အကောင်းဆုံးပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတရံမှာ
သာမန်ရေခတ် အစီအရင်တွေ၊ ဆုတောင်းတွေကို လုပ်လို့မရနိုင်တာမျိုး
လည်း ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့ အစီအရင်အတွက် တကယ်ကို အစွမ်းထက်
မြတ်ချင်တယ်ဆိုရင် မိုးရေခဲစီရင်ခြင်းက ပိုမိုကောင်းမွန်အစွမ်းထက်ခြင်း
တယ်လို့လည်း သိရပါတယ်။ မိုးတွင်းမဟုတ်ရင်တော့ ရိုးရိုးရေခဲသာ အသုံး
ပြုရပါလိမ့်မယ်။

ကဲ... အရလောက်ဆိုရင်တော့ အစီအရင်တွေမှာ လေဓာတ်
မြေဓာတ်၊ မီးဓာတ်၊ ရေဓာတ်များရဲ့ စွမ်းအင်ရယူအသုံးပြုပုံတွေကို နားလည်
သဘောပေါက်လောက်ပြီလို့ ယူဆမိပါတယ်။



သုတ/ရသ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်

တန်ခိုးကြီးသော အလင်းရောင်နတ်မင်း အပိုလို



ရှေးခေတ်ဂရိလူမျိုးများနဲ့ ရောမသားတို့ကိုကွယ်ခဲ့ကြတဲ့ တန်ခိုး အလွန်ကြီးတဲ့ နတ်(၁၂)ပါးအထဲမှာ တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သူကတော့ ရ နတ်မင်းကြီးရဲ့ သားတော် အပိုလို လို့ခေါ်ကြတဲ့ နေနတ်သားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ လနတ်သမီး အားတိမစ် (ဒိုင်ယာနာ)နဲ့ အမြွှာမွေးဖက်အဖြစ် မွေး ဇွာလာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

အပိုလိုနတ်သားရဲ့ အစွမ်းထက် မြက်မှုကတော့ သူဟာ မွေးဇွားအပြီး (၄) ရက်အကြာမှာ ပိုင်တွန့်အမည်ရ နဂါး တစ် ကောင်ကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သူဖြစ် ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တန်ခိုးကြီးနတ်မင်း များအကြားမှာ အချိန်တိုအတွင်း နာမည် ဂုဏ်သတင်းမွှေးပျံ့ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။

သူဟာ ဇုနတ်မင်းကြီးနဲ့ နတ် မိဖုရား လီတိုတို့ကနေ မွေးဇွားလာတဲ့ သားတော်ဖြစ်ပြီး လူသတ္တဝါတို့ အပေါ်မှာ



အကြင်နာတရား ကြီးမား သူ့ သိရပါတယ်။ နေ့တိုင်း သေတော့မှ အနားယူခြင်း မရှိ သိအကြော ယာဉ်ရထားကို စီး ဆင်းစောင်းနှင်ကာ လူသားတို့ နှိပ်စက်အလင်းရောင်နဲ့ အပူဓာတ် နှိပ်စက်ပစ်တယ်လို့ ရှေးခေတ် မြန်မာများက ဆိုပါတယ်။

အပိုလိုနတ်သားဟာ နတ်သမီး အားတိမစ်ကဲ့သို့ ဆရာမော လှပသူဖြစ်ပြီး သူ့မှာ ဆရာမော လှပခြင်း၊ စိတ်သဘော



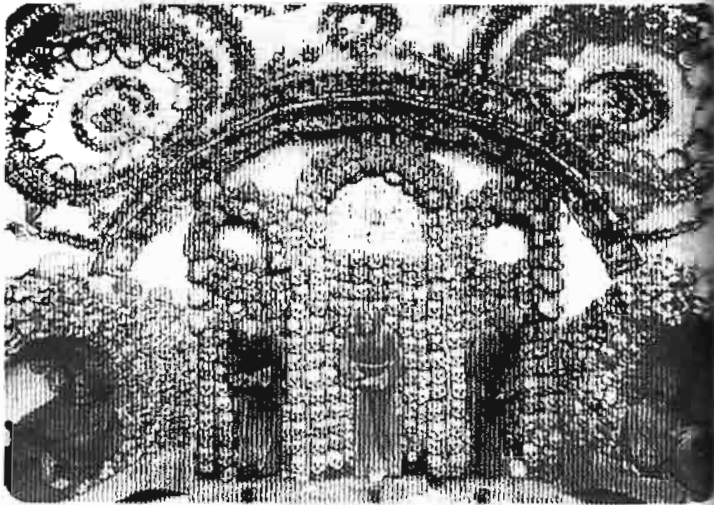
မြှုပ်နှံခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်ခြင်းဆိုတဲ့ အရည်အချင်းကောင်း မှုတွေရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်။ ဟီးလီယော့လို့လည်း အမည်တွင် ခဲ့တဲ့ အလွန်တရာကြီးမားသော အပိုလိုရဲ့ ရုပ်ထုကြီးဟာ ဂရိနိုင်ငံမှာ ရှိပြီး နေ့အစွယ် ခုနစ်သွယ်မှာ ပါဝင်ပါတယ်။

ပြီးတော့ အပိုလိုနတ်သားဟာ အနာဂတ်ကို ကြိုတင်ဟောပြောနိုင်မှု၊ ကျန်းမာရေး၊ ဝိတနဲ့ကဗျာ၊ လေးမြှား အတတ်ဆိုင်ရာများမှာ အထူးကျွမ်းကျင် သူလို့ဆိုပြီး ဒါတွေနဲ့ပတ်သက်လာလို့ ရှိရင် သူ့ကိုဆုတောင်းပါက ပြည့်ဝစေ တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဒါ့အပြင် လယ်ယာလုပ်ငန်းများ ဟာလည်း ဒီနတ်သားရဲ့ စောင့်ရှောက်မှု အောက်မှာ ရှိပြီး အခက်အခဲများရှိပါက ဆုတောင်းနိုင်ကြပါတယ်။

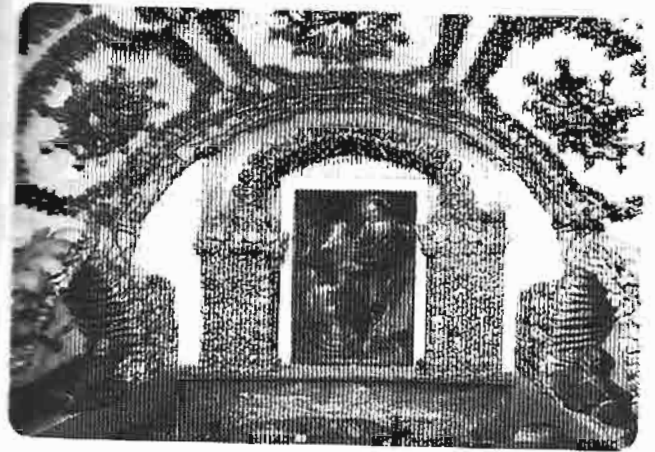
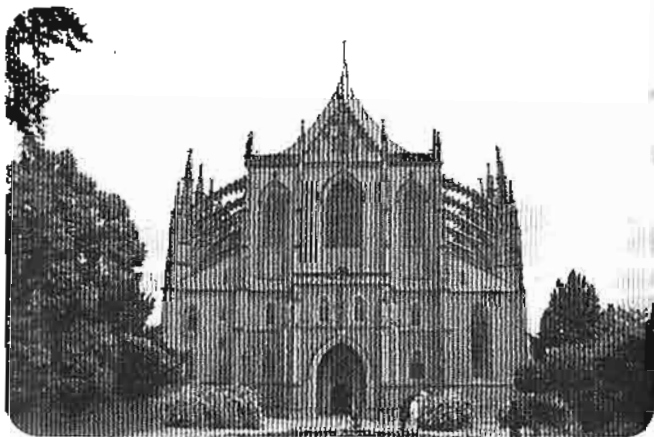


ချောက်ချားစရာ မရထားမင်းရဲ့ လူရိုးဘုရားကျောင်း



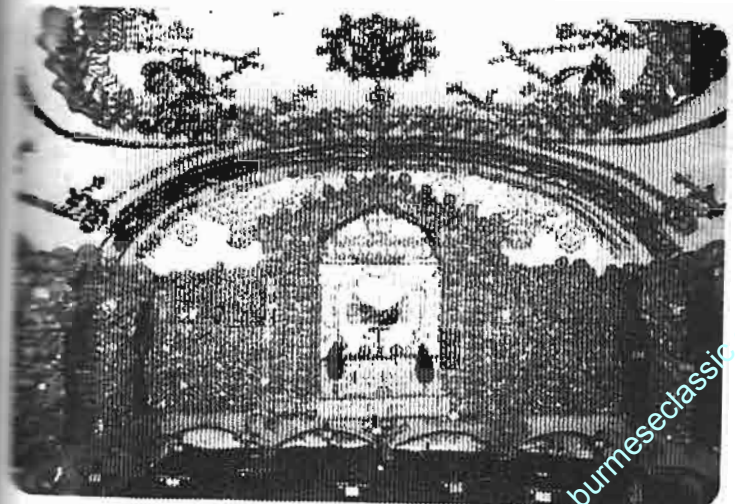
ချက်ရိပတ်ဘလစ်နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်ပြီး အထဲမှာ အစစ၊ အရာရာကို လူများရဲ့ အရိုးများနဲ့သာ ဖန်တီးထားတဲ့ အတွက် ဒီဘုရားကျောင်းကို ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ မရကမင်း ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လူရိုးဘုရားကျောင်းလို့ တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြပါတယ်။

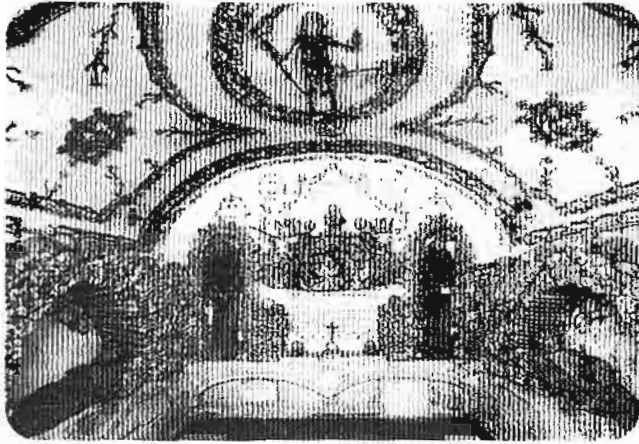
ဒီဘုရားကျောင်းကို (၁၃)ရာစုမှာ ဆောက်လုပ်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး



အတွင်းမှာ တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ လူဦးခေါင်းစွဲတွေ၊ လူအရိုးတွေဟာ အတယ်လူရိုးများ ဖြစ်ပါတယ်။

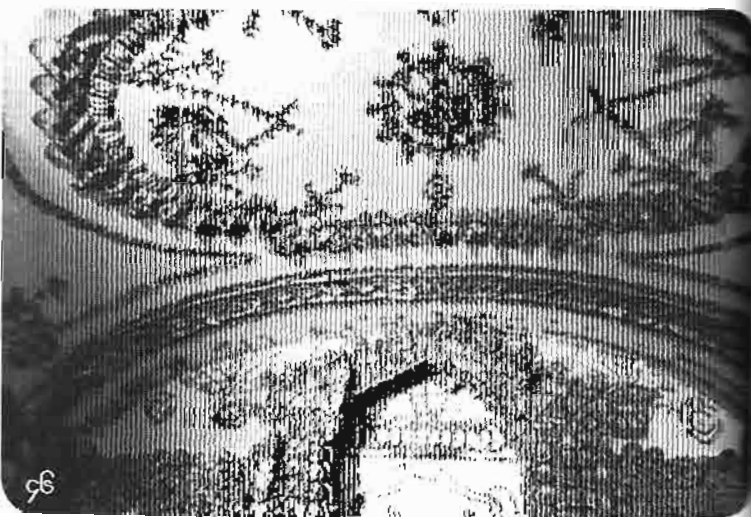
ထူးခြားချက်တစ်ခုက ဒီဘုရားကျောင်းဟာ ထုထည်ကြီးမားတဲ့ ဆောက်အညီတစ်ခုဖြစ်ပေမယ့် ဒီကျောင်းထဲကို ဝင်ရောက်ဖို့ ဝင်ပေါက် ကတော့ အပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးနဲ့ တံခါးပေါက်တစ်ပေါက်သာ ရှိပါ တယ်။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ဘုရားကျောင်းအတွင်းကို ဝင်လိုက်တာ နဲ့ သင်ဟာ အေးစိမ့်မှုတွေကို အလိုလိုခံစားရပါတယ်။





အခုလိုမျိုး ဘုရားကျောင်းရဲ့အတွင်းမှာ ဘာလို့ လူရိုးများနဲ့ တန်ဆာဆင်၊ အလှဆင်ထားရသလဲဆိုတဲ့ သမိုင်းကြောင်းလေးကိုရော မသိချင်ကြဘူးလား။ ပြောပြပါမယ်။

ဒီလိုဖြစ်လာရတဲ့ အကြောင်းကတော့ ဒီဘုရားကျောင်းရဲ့ သမိုင်းမှာ လူသေအလောင်းများ လာရောက်မြှုပ်နှံမှု များပြားလာတဲ့အခါမှာ နောက်ထပ်ရောက်ရှိလာတဲ့အလောင်းများ မြှုပ်နှံဖို့အတွက် အရင်က မြှုပ်နှံခဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့ အရိုးများကို ဖယ်ရှားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူရိုးများကို ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ထိန်းသိမ်းထားရကနေ နောက်ပိုင်း ဒီဘုရားကျောင်း

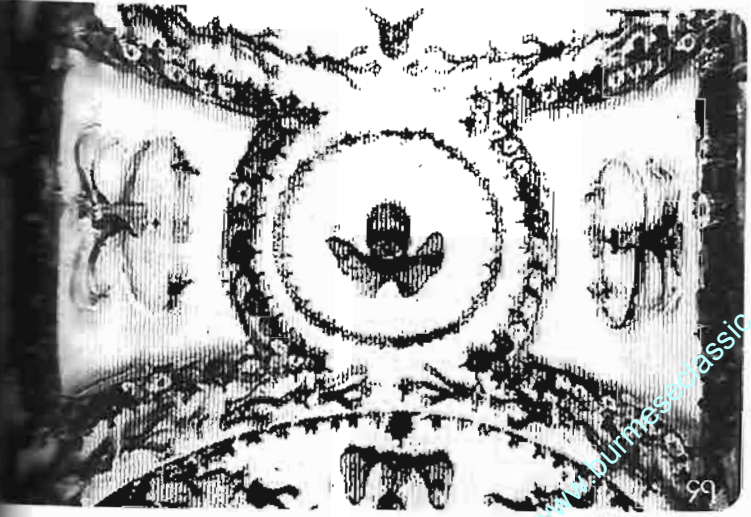


ကျောင်းမှာ လှပအောင်တန်ဆာဆင်ပြီး ထိန်းသိမ်းမယ်လို့ စိတ်ကူးရရှိခဲ့ရာ အခုလိုပုံစံမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

လူပေါင်း (၄၀၀၀)ကျော်ရဲ့ အရိုးများကို ဘုရားကျောင်းအတွင်း ဘုရားကျောင်းရဲ့ နံရံ အလှဆင်များအဖြစ် လည်းကောင်း၊ မျက်နှာများနှင့် မျက်နှာကျက်များပေါ်က မီးဆိုင်းများအဖြစ်ပါ အရိုးများနဲ့ ဖန်တီးခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီဘုရားကျောင်းကို Bone Church လို့ လူသိများသိကြားပါတယ်။ လူ့ဘဝကြီးအတွင်းမှာရှိတဲ့ လူသားတို့အတွက် ဘဝဟာ ဘယ်လိုဆိုတာကို နားလည်သဘောပေါက်စေမယ့်နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါမယ်။

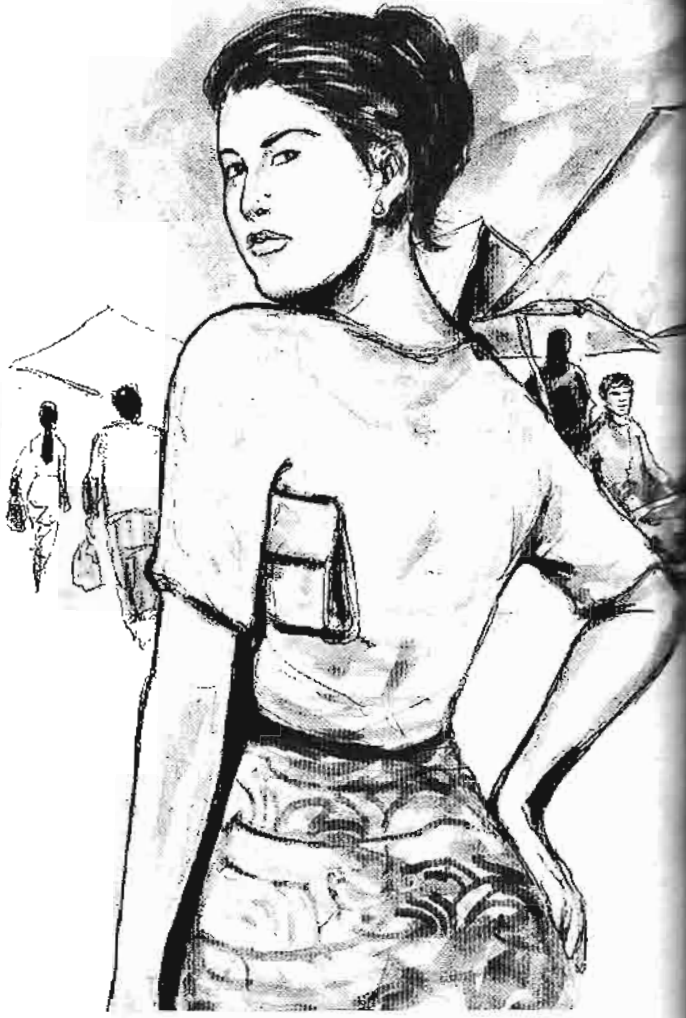
ဒီဘုရားကျောင်းဟာ အခုတော့ ဘုရားကျောင်းဆိုတာထက် ပိုပြီးပြည်သူ လာရောက်လေ့လာရာ နေရာတစ်ခုဖြစ်နေပြီး တစ်နှစ်ပတ်လုံး နှင်လှစ်ထားပါတယ်။ ခရစ္စမတ်ကာလ၊ ဒီဇင်ဘာ (၂၄ နဲ့ ၂၅)ရက်၊ နှစ်စဉ်ထိုက်ထိုက်ဟန်ပေါက်နေတဲ့ ဘုရားကျောင်းကို ပီတိပါတယ်။ ဒါကြောင့်ကတော့ ချက်နိုင်ငံငွေကြေး 40 KC ဖြစ်ပြီး ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများဆိုရင်တော့ ဒီဝင်ကြေးရဲ့ ထက်ဝက်ခန့်သာ ပေးရပါတယ်။ အခုလို ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်ဆိုရင် ဓာတ်ပုံရိုက်ခအနေဖြင့် ကင်မရာကြေး ၁၀၀ KC ထပ်မံ အပို ဆောင်းပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။



- အမုန်းအာယာတတကားကြီးမားသောစုန်းမ
- အခြားစုန်းများထက်တန်ခိုးသတ္တိထက်မြက်သော
ဒေါသကြီးသောစုန်းအမျိုးအစားများ
- ခြေရာမြေပွန်ကိုယူပြီးပြုစားနိုင်သော
စုန်းအတတ်ပညာများအကြောင်း...စသည်ဖြင့်

မုန်းအာဘခေါ်
စုန်းကဝေအတတ်တွေနဲ့

မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ





ဟဲဘူးစုန်း၊ နောက်သိုးစုန်း၊
ပြန်ဟာစုန်း၊ ကျားစုန်းတို့သည်
လက်ဝဲနား၌ အမောက်စီရို ရှိသည်။
အခြားစုန်းများထက် တန်ခိုးသတ္တိ
ထက်မြက်သည်။ ဒေါသလည်း
ကြီးသည်။ မောင်မျိုးဟန်ကား
ထိုစုန်းနှင့် ကံဆိုးလှစွာ ထိတိုက်
တွေ့ဆုံခြင်းပေတည်း။

အိမ်ပေါ်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာတက်လာသော ဆရာသည် ဘုရား
ကျောင်းဆောင်ကို ပထမဦးစွာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ဦးစွာထိုင်သည်။
ဝတ်ပြုသည်။ (၁၅) မိနစ်ခန့် ကြာသွားသည်။ ထို့နောက် ဝတ်ပြုကာ နေရာ
တကျ ပြန်ထိုင်သည်။ ဆရာ၏မျက်နှာချင်းဆိုင်တူတူတွင် မိသားစုငါးယောက်
ခန့် ထိုင်နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

အိမ်သားများ၏မျက်ဝန်းများတွင် ဆရာအား ယုံကြည်ကိုးစားစိတ်၊
အားကိုး အသနားခံဟန် မျက်ဝန်းများဖြင့် ဝေးစိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ခံစား
မိသည်။ ဆရာသည် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သူကို တည်ငြိမ်စွာဖြင့် တစ်ချက်
ပြုံးပြလိုက်ပေသည်။

ဆရာသည် အသက်(၅၀) ခန့်ရှိပေပြီ။ အကျီအဖြူကော်လံ ကတုံး
ကို ဝတ်ဆင်ထားကာ နက်မှောင်သောယောင်ကို သေသပ်စွာ ထုံးနှောင်ခွဲ
ထားသည်။ ဆရာဟန်ပန်သည် ရှေးခေတ်ပြေငြိမ်းစိတ်မှ မင်းသားတစ်ယောက်
နှင့်တူသည်။ အသားလတ်လတ်၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ ပိပြားပါးလှပ်သော နှုတ်ခမ်း
များက တည်ကြည်လေးနက်မှုကို ဖော်ပြနေပေသည်။

“လူနာ ဘယ်မှာတုံး..”
“အိမ်အောက်မှာပါ.. ဆရာ”

ဆရာ၏မျက်ဝန်းညှိများတွင် ကရုဏာရိပ်တစ်ခု ဖြတ်သန်းသွား
လူနာရှင်၏ဖခင်ဖြစ်သူသည် ဆရာနှင့်သက်တူရွယ်တူလောက်ပဲ
အသက်ပိုသည်။ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် တိုးသို့စွာဆက်၍ ပြောလေသည်။

“ဆရာရယ်... ကျွန်တော့်သားလေးဝေဒနာခံစားရတာ တစ်လ
အတတ်ပိုပြီ ခင်ဗျား..။ ဓွေးလိုအူ၊ ဓွေးလိုနေပြီး စားတော့လည်း ဓွေးလို
အတတ်တယ်.. ဆရာ၊ စကားလည်းမပြောတော့ပါဘူး။ တိရစ္ဆာန်စိတ်
ပေါက်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော့်သားလေးကို ကယ်ပါ.. ဆရာ”

ထိုစဉ်တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသော မိခင်ကပါ မျက်ရည်
အစားဝမ်းဝမ်းနှင့် ကြားဖြတ်၍ ပြောလေသည်။

“အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကို ကျွန်မသားလေးကပဲ ဦးဆောင်နေတာပါ
လယ်အလုပ်၊ မြဲအလုပ်တွေဆိုလည်း သူပဲဦးဆောင်တာပါ။ ရ သူ
အတတ်ပျောက်ပြီး တိရစ္ဆာန်စိတ်ပေါက်နေတော့ ကျွန်မတို့ပဲ လုပ်နေရ
တတ်နိုင်သလောက် ကယ်ပါ.. ဆရာရယ်”

ထိုစဉ်အိမ်အောက်မှ ရုတ်တရက် စူးစူးဝါးဝါး အူလိုက်သော ဓွေး
အတတ် ပေါ်လာသည်။ ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူလိုက်သော ဓွေးအူသံပင် ဖြစ်သည်။
အရင်အားလုံး မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြ
သည်။ အသက်(၁၀)နှစ်ရွယ် ကလေးမလေးက မျက်ရည်ဝဲနေသည်။

“အဲဒါ သားလေးရဲ့အသံပါ.. ဆရာ”
“အူ.. ဝူး.. ဝူး.. ဝူး”
“အူ.. ဝူး..”

“ကျွန်မသားလေးဘဝဆုံးပါပြီ.. ဆရာ၊ လူစင်စစ်က ဓွေးဘဝ
အတတ်နေပါပြီ”

ဆရာသည် ရောဂါးတစ်ချက်ဟန်လိုက်သည်။
“အဲသလို တစ်ထစ်ချတော့ မပြောနဲ့လေ။ ကျွန်တော်နားလည်
လောက်တော့ ဒီကိစ္စက မရှိသေးဘူး။ ပယောဂပါတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်
တယ်။ ဘယ်သူက ဘာကြောင့်လုပ်သလဲဆိုတာ စစ်ဆေးကြည့်မယ်။

ကျွန်တော်တို့တတ်ထားတဲ့ပညာက ကတိ သစ္စာ သမာဓိကို အခြေခံထားတယ်။ ဘုရားဂိုဏ်း၊ တရားဂိုဏ်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ဂိုဏ်းဝင်တွေဟာ အရင်က သေစာ မသောက်စားရပါဘူး။

ကျွဲသား၊ အမဲသား၊ ဝက်သား၊ မစားရပါဘူး။ ပြီးတော့ သူများအပေးထားတဲ့ မပြစ်မှားရ။ ပယောဂမဟုတ်ဘဲ နွေလိမ့်ညာပြီး မကုသရ စသည်တွေ ရှောင်ကြဉ်စရာတွေ ရှိပါတယ်။ ပယောဂနဲ့ နွယ်တဲ့ရောဂါတွေပဲ ကုပါတယ်။ ခု ဒီကလေးက ပယောဂပွားကပ်နေတာပါ။ စုန်းလား... ကဝေလား... တစ္ဆေလားဆိုတာ စစ်ဆေးပြီးမှ ကုသမှုကို စတင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလူနာကို အပ်ပါ။

“စင်သည် အားတက်သရောဖြင့် -

“လူနာကို အပ်ပါတယ်... ဆရာ”

“လူနာက ဘာနေ့သားလဲ”

“သောကြာသားပါ... ဆရာ”

“ကဲ... ဂိုဏ်းစည်းကမ်းအရ ပွဲတော်ပြင်ရမယ်”

စင်ဖြစ်သူသည် အားရဝမ်းသာဖြင့် ပြာပြာသလဲ ပြောပြန်သည်။

“ပြောပါ ဆရာ... လိုအပ်သမျှ ပြောပါ၊ ဘာမဆိုပြောပါ... ဆရာ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရှိပါစေတော့၊ မနက်

မနက်စောစော ကျွန်တော်လာပါမယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာတွေ စီရင်ပါ။ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါမယ်။ မနက်ဖြန်မှာ ကောင်လေးကို အိမ်ပေါ်ရအောင်ခေါ်တင်ပြီး စစ်ဆေးကြတာပေါ့။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာရှင်... ကျွန်မသားလေးကို ကယ်ပါ၊ ဆရာရှင်”

“စိတ်ချပါ။ ဒီလို အောက်လမ်းအလုပ်၊ လူယုတ်မာတွေရဲ့လုပ်ငန်းကို ကျွန်တော်တို့အထက်ဂိုဏ်းတွေက ခွင့်မလွှတ်ပါဘူး။ စိတ်ချပါ။”



ဘုရားစန်းမသည် ပကတိတိတိစိတ်ဖြင့် သက်လျက်ရှိသည့် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဆင်းတုတော်အောက်တွင် ဘုရားပွဲ သာသနာ့

...တော်ပွဲများ စသည်ဖြင့် ရှိသည်။ ဆီမီးများ၊ အမွှေးတိုင်များ၊ နှင်းဇာတ်ပွဲများ ပုဇွန်ထွန်းညှိထားပေရာ မြင်ရုံနည်းလျက်ရှိပေ၏။

ဝေဒနာရှင်လူငယ်ကို ဆေးကုသရာ၌ သတင်းကြားကတည်းက မကုသဘဲတွင်းရှိ အိမ်နီးနားချင်းအချို့က သောကြာည့်ရှုရန် အိမ်ပေါ်တွင် နေထိုင်နေပေသည်။ ကြိုတင်စီမံထားသည့်အတိုင်း လူနာရှင်ဘက်မှ သွားကောင်းသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးက ဆရာ၏ရှေ့တွင်ထိုင်နေရာ၌ လူနာမောင်မျိုးဟန်ကတော့ ဘုရားကျောင်းဆောင်တည့်တည့် ဆရာ၏ ဆလွယ်ရတ်တွင် လူနစ်ယောက်က ချုပ်ကာထိုင်နေသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ရုန်းကန်ကာ ခွေးတစ်ကောင်ကို မာန်စိတ်ဖြင့် တောက်လျက်ရှိကာ လူစိတ် လုံးဝပျောက်ကင်းနေပေသည်။ လာမည့်အတိုင်း ကြည့်ရှုသူ ပရိသတ်မှာ လူငယ်ကလေးမောင်မျိုးဟန်ကို ကရုဏာဖြင့် လျက်ရှိကာ စုန်းတိုက်သူကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြပေသည်။

ဆရာသည် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပြီး ရှေ့မှာထိုင်နေသော အမျိုးသမီးတို့ လူငယ်ကလေးအား ပြုစားသူကို ဝင်ရောက်ပူးကပ်စေသည်။

“ကဲ... ခု ဝင်လာတာ ဘယ်သူလဲ”

ဆရာ၏စကားဆုံးသည်နှင့် စောစောက ဣန္ဒြေရရထိုင်နေသော အမျိုးသမီးသည် ရုတ်တရက် အမူအရာပြောင်းသွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အနစ်နာက လေမှန်တိုင်းမိသော သစ်ပင်လို တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ အံ့အံ့ဖြူဖြူကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်လာသည်။ သူမသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆရာတို့ မျက်ထောင့်နီနီကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်လေသည်။ ထိုနောက် “တောက်”

“တောက် ပြင်းပြင်းခေါက်လေ၏။”

“တောက်!..”

☆
“ပြော... မပြောရင် ပါ
ဆင်နဲ့ နင်းခိုင်းမယ် ကျားနဲ့လွတ်လေမယ်”
အမျိုးသမီးသည် လက်နောက်ပြန်
တပ်နှောင် သံတာရမှ
တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။
“ဆရာရယ်... ကြောက်ပါတယ်။
ဆင်နဲ့မနင်းပါနဲ့... ကျားနဲ့လည်း
မလွတ်ပါနဲ့”

သူမ၏အမူအရာသည် စောစောပိုင်းက သိမ်မွေ့သော အမူအရာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်လေပြီ...။

“ပြောလေ... ဘယ်သူလဲဆိုတာ၊ အထက်ဆရာကြီးတွေရဲ့အမူနဲ့ ငါမေးနေတယ်”

အမျိုးသမီးသည် ကိုယ်တိုင် ယိမ်းထိုးကာ အံတစ်ချက်ကြားလိုက်ပြန်သည်။

“ငါ... စုန်းမပဲ”

ပရိသတ်သည် ဝေါခနဲ တစ်ချက် ဆူညံသွားလေသည်။

“စုန်းမတဲ့ ဟဲ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့...”

“ကြောက်စရာကြီး... စုန်းမတဲ့ဟ”

ဆရာသည် တည်ငြိမ်စွာဖြင့်ပင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်မိသည်။

“အေးပါ... ငါကလည်း အဲဒီလိုစုန်းကဝေတွေနဲ့ပဲ တွေ့မြင်တား၊ ခုမှ ဆန္ဒပြည့်ပေတော့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကလေးကို အရှက်ထင်အကျိုးနည်းအောင် လုပ်ရတာလဲ”

ဘာမှပြန်မပြော ငြိမ်သက်နေသည်။ ထိုအခါ ဆရာက -

“ကဲ... သက်ဆိုင်ရာ လက်ပြန်ကြီးတုပ်၊ ငါ့ရှေ့အရောက်ပို့စေ”

“စုန်း!.. စုန်း!..”

“အောင်မလေး...”

အံ့ဩစရာကောင်းလှသည်။ အမျိုးသမီးသည် လက်နှစ်ဖက်ဆွဲထားရာမှ တစ်စုံတစ်ခုသောမမြင်ရသည့် အင်အားတစ်ခုက ဆွဲယူဆောင်လိုက်သလို၊ သူမ၏လက်နှစ်ဖက်သည် နောက်သို့ လက်ပြန်ရောက်သွားသည်။ ပမာမခန့်ထိုင်နေသော ခြေနှစ်ဖက်သည် မှဆစ်တုပ်ထိုင်လျက်သား ဖြစ်သွားတော့သည်။

ပရိသတ်သည် “ဟာ!..” “ဟယ်!..” အာမေဒိုတ်တွေ စုံတော့လေသည်။ ထိုနောက် ရုတ်ချည်း ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားပြန်လေ၏။

“ပြောစမ်း...”

“အမလေး... ဆရာ လျှော့ပါ”

“ပြော... မပြောရင် ငါဆင်နဲ့

ဆင်နဲ့ပဲ... ကျားနဲ့လွတ်ပေးမယ်”

အမျိုးသမီးသည် လက်နောက်

ကိုင်ဆောင်ထားရမှ တဆတ်ဆတ်

သွန်လာသည်။

“ဆရာရယ်... ကြောက်ပါ

မယ်၊ ဆင်နဲ့မနင်းပါနဲ့... ကျားနဲ့လည်း

မနင်းပါနဲ့”

ဆရာ၏အသံသည် တစတစ

သွန်လာသည်။

“နင်ကသေမှာလည်း ကြောက်

မယ်၊ မေးတာတော့ မပြောဘူး”

အမျိုးသမီးသည် ခေါင်းငုံ့မျက်စိမှိတ်ထားလျက်က -

“ပြောပါမယ်ဆရာ... ကြောက်လှပါပြီ၊ ကျွန်မကို ပမာမခန့်လုပ်

မိနဲ့”

“ပြော... ပြော... ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြော၊ ပမာမခန့်လုပ်တာလေးနဲ့

အဲဒီလိုရက်ရက်စက်စက် လုပ်ရသလား။ နင့်ကိုငါ မေတ္တာနဲ့ပဲ မေးနေတာ

မလား။ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်လုပ်ရင် သက်ဆိုင်ရာအင်းစောင့်တွေကကော

အင်းစောင့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကကော နင့်ကို ရိုက်လိမ့်မယ်”

“ကြောက်ပါပြီ ဆရာ... ဇာတ်စုံခင်းပြောပါမယ်၊ အမလေး!..

ဆရာ... ကျွန်မအနားကို ဆင်မည်းကြီးကပ်လာပြီး ခြေထောက်ကြီးမြှောက်

မိနဲ့ လုပ်ပါဦး... ဆရာ”

ဆရာသည် အမျိုးသမီး၏ နောက်ကျောဘက်တစ်နေရာကို လက်

မြှောက်၍ ထားလိုက်၏။ အမျိုးသမီးသည် ချက်ချင်း ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထုတ်ထပ် ဘာစကားမှ မပြောတော့ပေ။ ထိုအခါမှ ဆရာသည် အမျိုးသမီး

၏ ခေါင်းမာလှသော စိတ်ဓာတ်ကို သဘောပေါက်သွားသည်။

“အောင်မာ... တယ် မာယာများလှပါကလား။ ကဲ... ဆင်နောက်



www.burmeseclassic.com

ဆုတ်၊ ဆေးစောင့်ပုဂ္ဂိုလ် ရွှေကိုကြွ၊ လုံနဲ့ ထိုးစမ်းကွယ်၊ ဒီစုန်းမက ခေါ်ကြောလည်း မာတယ်”

အမျိုးသမီးသည် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်နှောင်ထားရာမှ ထွန်ထွန်ကုကာ အော်ဟစ်တော့သည်။ ထိုစဉ် သူမနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ မောင်မျိုးဟန်သည် အတင်းရုန်းကန်ကာ လေးဖတ်ထောက်ရန်ကြိုးစားရင်း “တအူ၊ အူနဲ့ အူလေတော့သည်။

“အူ.. ဝူး.. ဝူး”

“အူး.. ဝူး.. ဝူး.. ဝုတ်.. ဝုတ်”

ပရိသတ်သည် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတာတစ်ရပ် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးလေသည်။ ခွေးအူသံသည် နာကြင်မှုတစ်ခုထိ ဖော်ပြနေပေသည်။

“အမလေး!.. စုန်းမကို အစောင့်ပုဂ္ဂိုလ်က လုံနဲ့ထိုးတော့ ခေါ်မျိုးဟန်က ခွေးလိုအူသဟေ့..”

“ဟုတ်ပါရဲ့.. ဒီဆရာ စုန်းမကို နိုင်ပါ့မလား”

“နိုင်ပါစေတော်.. ကောင်လေး သနားပါတယ်”

“တော်တော် မာယာများတဲ့ စုန်းမပဲ..”

“ဘယ်က စုန်းမလဲ မသိဘူး”

ပရိသတ်သည် တစ်ယောက်တစ်စွန်း ဖြစ်လာကြသည်။ ယောက်ျားတွေကတော့ ဆက်၍ထိုင်နေသည်။ ဆရာသည် ခေါင်းရင်းတွင် ကုန်ကြွေးပျော်ဘဲ ဆက်၍ ထိုင်နေလေသည်။ ဆင်းပြေးသော အမျိုးသမီးများသည် ရုတ်တရက် အိမ်ပေါ်မတက်ဝံ့သေးဘဲ ဖိနပ်ချွတ်မှစုပြု၍ ကြည့်နေကြပြန်သည်။ လူအုပ်စုသည် တဖြည်းဖြည်းများလာသည်။

စုန်းမဝင်စားသူသည် ထွန်ထွန်လူး အော်ဟစ်နေသည်။

“အောင်မလေး!.. လုံနဲ့ ထိုးနေပါပြီ။ ကြောက်ပါပြီ ဆရာရဲ့.. တော်ပါစေတော့”

ဆရာသည် လက်ကာပြလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးသည် ရုတ်တရက် ဖြစ်ကျသွားပြန်၏။

“ကဲ.. ဇာတ်စုံခင်းစမ်း..”

“ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း.. ဟီး.. ဟီး.. ဟီး..”

ဆရာသည် စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် “တောက်” တစ်ချက်ခေါက်ကြည့်ပြန်သည်။ ဆရာသည် ကုန်ကြွေးရုစွာဖြင့် တင်ယူငွေမပျက်ပေ။

“ကဲ.. ဒီလောက်တောင် ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေတာ နဖူးနဲ့ ကြည့်ပြင် အချက်(၅၀)ဆောင်စမ်းဟာ”

အမျိုးသမီးသည် ရုတ်တရက် ခေါင်းထောင်လာကာ မျက်လုံးကြွေးရာဖြင့် လှန်ကြည့်ပြီး ကြမ်းပြင်ကိုနဖူးဖြင့် တဒုန်းဒုန်း ဆောင့်လေတော့သည်။

“ဒုန်း.. ဒုန်း.. ဒုန်း”

“ဒုန်း.. ဒုန်း..”

“ဒုန်း.. ဒုန်း”

“အား!.. အား!.. အား!”

“အမလေး!.. သေပါပြီ.. သေပါပြီ”

“ရပ်ပါစေတော့.. သေပါပြီရင့်”

ဆရာသည် လက်ကာပြလိုက်ရာ ကြမ်းပြင်နှင့်နဖူး ဆောင့်နေရာမှ ချက်ချင်းရပ်တန့်သွားသည်။ အမျိုးသမီးသည် ခွေးတွေရွံ့ကာ နဖူးပြင်ထိရလုံး ဘုသီးကြီးတွေ ထွက်လာ၏။

“ကဲ.. ဇာတ်စုံခင်းဖို့ ကြိုးစားတော့ ပလီပလာလုပ်မယ် မကြုံနဲ့ ချစ်၊ ဒါ ပထမအဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဝန်မခံရင် ဒီထက်နာမယ်”

“နင့်ပညာလေး မတောက်တခေါက်နဲ့ နင့်စုန်းအတတ်က ဘာလဲ။ ဝန်မခံရင် ဒီထက်နာမယ်။ နင့်ကို ချစ်တဲ့ ဆက်သတ်မယ် နားလည်လား။ နင်.. ငါ့ဆေးကုနေချိန်မှာ ဘယ်မှမသွားဘူး။ ငါ့ရိယာ ဒီအသိုင်းဝန်းထဲက မထွက်ရဘူး။ ခရီး မထွက်ရဘူး။ မနက်ကြီး ဆပ်တွေ့မယ်။ ကဲ.. သက်ဆိုင်ရာများ လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်ကြပါ”

ရုတ်တရက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချွေကာ အမျိုးသမီးသည် ပုံလဲကျသွားသည်။ ထိုအခါမှ အိမ်သားများက ဝေယူနာနပ်ကြသည်။ အံ့သြရေးအောင်သည်မှာ စောစောက ကြမ်းပြင်နှင့်နဖူးဆောင့်ထားရာမှ ဘုသီးကြီးများသည် လုံးဝမရှိတော့ဘဲ ပကတိအသားတိုင်း ပြန်ဖြစ်နေခြင်း ပေတကား။

အမျိုးသမီးသည် စောစောပိုင်းကဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို သိရှိဟန်မတူဘဲ ပကတိငြိမ်သက်ကာ အိမ်သားများနှင့် စကားပြောဆိုနေပေသည်။

“မနက်ဖြန် သုံးရက်ပြောက်၊ နောက်ဆုံးနေ့ပဲ...”

ဆရာသည် တည်ငြိမ်စွာပြောလိုက်သည်။ သောက်ရေတစ်ခွက်ယူ၍ သောက်သည်။



ဆေးကုသချက်၏နောက်ဆုံးရက်ဖြစ်သဖြင့် ဘုရားစန်း၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဆီမီးတိုင်း၊ အမွှေးတိုင်များဖြင့် ဝေဆာလှပေသည်။ ဆရာလောသောအခါ မည်သည့်ဆေးဝါးပစ္စည်းမှပါမလာသည်က တူးခြားမှုတစ်ရပ်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဒီနေ့တော့ ဆရာသည် ဓါတိုင်းလိုပင် ကော်လံဆေးတုံးအဖြူကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသည်။

လုံချည်မှာ ယောလုံချည်အပြာကွက်စိတ်ကလေးဖြစ်ကာ ခေါင်းရင်းတွင် ဣန္ဒြေရတိုင်နေပေသည်။ အိမ်ရှင်အမျိုးသားကြီးနှင့် လှူနာအကြောင်း ဆေးဝါးအကြောင်းများကို ပြောနေပေသည်။ ပရိသတ်ကလည်း တစ်ခွဲခွဲခံရောက်လာပေပြီ။

ခဏကြာလျှင် ဆရာသည် အမွှေးတိုင်း၊ အလင်းတိုင်းများကို ထမ်းထွန်းညှိကာ ဘုရားဝတ်ပြု၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို တိုင်တည်ပင့်ဆောင်သည်။ ဝတ်ပြုခြင်းလုပ်ငန်းများ ပြီးစီးသွားသောအခါ ပညာဖြင့် ပြုစားမှုကို ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။ မနေ့က စုန်းဝင်သည့်အမျိုးသမီးကို ထိုင်စေကာ စုန်းမကို ဝင်ရောက်ပူးကပ်စေလိုက်သည်။

“ကဲ... ဒီနေ့တော့ ဇာတ်စုံခင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလောက်ပြီ ထင်တယ်။ ဒူးတုပ်ပြီး သေသေရာရာထိုင်၊ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရွေ့မှာ ခြေဆင်းမထိုင်နဲ့၊ သေချင်လို့လား...”

အမျိုးသမီးက ခပ်ရိုရိုပင် ဒူးတုပ်ထိုင်လိုက်သည်။

“ပေစောင်းစောင်းနဲ့၊ ကဲ... ဆိုင်ရာက လက်ပြန်ကြိုးတုပ်၊ ငါ့အရောက်ပို့စေ”

အမျိုးသမီးက ဒူးတုပ် ထိုင်နေရာမှ လက်နှစ်ဖက်စလုံးနောက်သို့ ဆုတ်သွားကာ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ... ပြော... ဖြစ်စဉ်ကိုပြော... ဟောဟိုမှာ မြေတွေ့လား”

“အောင်မယ်လေး ဆရာရဲ့... ခန္ဓာတရားလှုပ်လောက်ရှိတယ်၊ မျက်စိကြော သံပုရာသီးလောက်ရှိတယ်၊ နီရဲကြီးလျှာကတစ်လစ်တစ်လစ်နဲ့ ကြောက်သလ... ကြောက်တယ်”

“အေး... ကြောက်ရင်ပြော”

စုန်းမဝင်စားသူ အမျိုးသမီးသည် အနောက်ဘက် လူနှစ်ယောက်ကြားထိုင်နေသော မောင်မျိုးဟန်ကို မကျေမနပ်ဖြင့် မျက်စောင်းလှည့်ညှိသည်။

“သင်းပေါ့... ကျွန်မကို ဈေးထဲ လူလယ်ကောင်မှာ ခြေထောက်ကို ဆတ်နင်းပြီး မတောင်းပန်ဘဲ ထွက်သွားတယ်၊ ကျွန်မက “ဟဲ့!... ဖိုက်ခိုင်း ဘုရားလား” လို့လှမ်းပြောတာတောင် မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထွက်သွားတယ် ဆရာ။

ကျွန်မခေါ်သထွက်ပြီး သူ့နောက်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားမိတယ်။ သူ ဖိနှပ်စီး ပထားသွား... ဆရာ၊ ဒါနဲ့ ဈေးအပြင်ရောက်တော့ ဆိုက်ဘားပေါ် သူတက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ရပ်နေလိုက်တယ်။ သူ လျှောက်သွားတဲ့ခြေရာတွေကို သေသေရာရာ မှတ်ထားလိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဆက်ပြော ..”

“ကျွန်မ ခြေမှာခြေရာထင်တဲ့ မြေမှုန့်ကိုယူ၊ မြေမှာ တင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူ့အရိပ်ကိုနင်းပြီး ဖနောင့်နဲ့ သုံးချက်ပေါက် ကျိန်စာတိုက်ပြီး ဝါရင်လိုက်တာပါ... ဆရာ”

ဆရာသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတိကာ စုန်းဝင်စားတဲ့ သေရာစွာ

☆

ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိတွေ့
ကိုင်တွယ်ခွင့်ရရင် ပြုစားနိုင်တဲ့စုန်း
ပိုင်းလေးတည်း။ ဟဲဘူးစုန်း၊
မော်နာခေါင်းစုန်း၊ ပြန်ဟာစုန်းတို့က
ခြေရာမြေမှုန့် စီရင်ကြတာ များပါတယ်။
သူတို့မကောင်းကြောင်း ပြောရင်
ပိုင်ပိုင်များစွာက ကြားနိုင်စွမ်းရှိတယ်။

ကြည့်သည်။

“တော်တော်ဒေါသကြီးပါလား... နင် ဘာစုန်းလဲ”

အမျိုးသမီးသည် ရုတ်တရက်တွေဝေသွားသည်။ မဖြေ။

“ကဲ... ကြာတယ်၊ ပြော..”

“ဟဲဘူးစုန်းပါ..”

ဆရာသည် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေသည်။

ဟဲဘူးစုန်း၊ နောက်သိုးစုန်း၊ ပြန်ဟာစုန်း၊ ကျားစုန်းတို့သည် လက်ဝဲနား၌ အမောက်စီရရီ ရှိသည်။ အခြားစုန်းများထက် တန်ခိုးသတ္တိ ထက်မြက်သည်။ ဒေါသလည်း ကြီးသည်။ မောင်မျိုးဟန်ကား ထိုစုန်းနှင့် ကဆိုးလှစွာ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံရခြင်းပေတည်း။ မတော်တဆမှုကို တောင်းပန်ခြင်းမရှိဘဲ အလျင်စလိုထွက်သွားခြင်း အပြစ်ပင် ဖြစ်ပေတကား။

“ဒီကောင်ကို ကျွန်မ အသေသတ်မယ်”

ဆရာသည်ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာခါသည်။

“နင် ဒီလောက်အရှက်ခွဲရတာ ကျေနပ်ရောပေါ့။ သူ့ပြစ်ဒဏ်နဲ့ တောင်ရစ်နေရတာ မကာမိဘူး။ ကြည့်စမ်း... အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်နေပြီ။ ဓွေးလိုနေ၊ ဓွေးလိုစား။ ဓွေးလိုအူ၊ တော်ရောပေါ့။ ဟဲဟူးစုန်းတွေဟာ အမျက်စောင်မာန်ကြီးတယ်။ အငြိုးအတေးကြီးတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ငါတို့က ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ သားတပည့်တွေ မကောင်းသူပယ်။ ကောင်းသူကယ်ရမှာပဲ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ”

အမျိုးသမီးသည် ခေါင်းကိုတွင်တွင်ရမ်းကာ အံ့ကြိတ်နေသည်။

ဆရာကိုကြောက်ရွံ့သာ ငြိမ်သက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

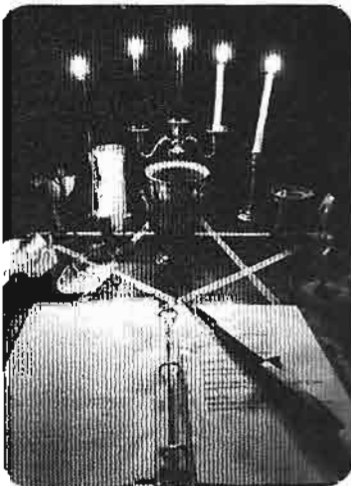
ဆရာသည် ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်ကာ အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ

ကောင်းဆိုပေသည်။

“ကဲ... နင်ကစုန်းဆိုလို့ ငါစကားပြောချင်တယ်။ ကဝေပညာသည်

ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်နော်။ ရွာသူလိုလည်း ခေါ်ကြတယ်။ သူတို့က မကျေနပ်သူရဲ့ ခြေရာမြေကြီး၊ မြေမှုန့်ကိုယူပြီး ပညာနဲ့ စီမံပြုလုပ်ကြတာလေ။ ဝိုက်နာ ဝိုက်အောင်၊ နားပင်း၊ လူစိတ်ပျောက်၊ ဝိုက်ထဲမှာ အလုံးအခဲတည်အောင် လုပ်တတ်ကြသေးတယ်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဆိုရင် ဒီဓမ္မာနိင်အောင်ပြုလုပ်နိုင်ကြသေးတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိတွေ့ကိုင် ဘယ်ခွင့်ရရင် ပြုစားနိုင်တဲ့စုန်း ရှိသေးတယ်။ ဟဲဘူးစုန်း၊ မှော်နာခေါင်းစုန်း၊ ပြန်ဟာစုန်းတို့က ခြေရာမြေနဲ့ ချစ်ကြတာ များပါတယ်။ သူတို့ကောင်းကြောင်းပြောရင် မိုင်ပေါင်းများစွာကတောင် ကြားနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။



ခက်ကြီးဆင်ပြီး ကောင်းတင်မှာလည်း သွားလာနိုင်တယ်။ ဒီလို တန်ခိုးမျိုးကို ကမ္ဘာပေါ်မှာတန်ခိုးလို့ ဆက်မှတ်ပြီး အင်း၊ ဆေး၊ သံ၊ ပြဒါ၊ စသည် အတတ်ပညာတို့ကြောင့် ခြစ်စွမ်းကြတဲ့တန်ခိုးကို ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိတန်ခိုးလို့ သတ်မှတ်ကြတယ်လေ”

နောက်ပြီး ဘူးသွင်းတယ်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း၊ ခြောက်ရောင် အပင်းသွင်းတာပဲ။ ဘူးပင်း၊ အစာပင်း၊ အရိုးပင်း၊ အသားပင်း၊ အားရပင်း၊ ဒါတွေကို ဘူးပင်းထည့်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဝိုက်ထဲမှာ ဆံပင်ဖြည့်တွေတွေ၊ လူရိုးလူသွားတွေ၊ သံချောင်းတွေ၊ ပြီးတော့ အမဲသားတဲ့ ငြိုးတွေ၊ တဖြည်းဖြည်း လူနာဝမ်းဝိုက်ထဲမှာ ပြည့်လာအောင် လုပ်တတ်ကြတယ်။

လူနာဟာ ဘူးသွင်းခံလိုက်ရပြီဆိုတာနဲ့ ဝိုက်ကြီးက တဖြည်းဖြည်း ပူလှတယ်။ မျက်လုံးပါပြူးထွက်လာတယ်။ အဲဒါ ကဝေမြောက်စုန်းတွေက ပြုစားတတ်ကြတယ်လေ။ တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ အပါယ်ဝရနဲ့ ဖြေ၊ လွတ်တဲ့ ပညာတွေပဲ။ ပြုလုပ်သူလည်း ခံရတယ်။ ပြုသူကတော့ ဘဝခေါင်းများစွာ အကုသိုလ်ဝရပဲ။ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ တန်းနေတာပဲဟေ့။

ကဲ... တို့အလုပ်တွေ စကြစို့၊ ဒီမယ်ဟေ့.. တစ်ယောက်ကလည်း မတော်တဆဖြစ်တာကို မတောင်းပန်မိဘူး။ တစ်ယောက်ကလည်း ဒါကို အငြိုးအတေးထားပြီး စုန်းတိုက်တယ်။ ခံရတဲ့သူက မတန်တဆပဲကွယ်။

ဒီတော့ မင်းလုပ်ထားတဲ့လုပ်ရပ်ကို ဒီမှာတင်ရပ်ပြီး လုပ်ထားတာတွေကို ပြန်နှုတ်ပါ။ တစ်ဖက်လူကို ဒီလောက်လုပ် အချက်ခွဲထားတာ ကျေနပ်စရာ ပေါ့။ ဆရာ မေတ္တာရပ်ခံတယ်”

အမျိုးသမီးသည် မျက်တောင့်နီကြီးဖြင့် တွေ့နေသည်။ ပရိသတ် သည် တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

“ကျွန်မ .. မကျေနပ်ဘူး”

“ကဲပါ .. ဆရာ မေတ္တာရပ်ခံတာပါ”

အမျိုးသမီးသည် ခေါင်းခါနေသည်။

“နင် .. ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါသိနေပြီ။ ခု .. ပရိသတ်ဗိုလ်မှ

အလယ်မှာ ပြောပြလိုက်ရမလား။ နင်နေတာ ဒီနားလေးကပဲ။ ပြော ..”

အမျိုးသမီးသည် ဆတ်ခနဲခေါင်းခါလာသည်။

“ဆရာ .. မပြောပါနဲ့။ ကျွန်မပညာသည်မုန်း သိသွားကြမှာပေါ့”

“ဒါဆို ဒီအလုပ်ကို စွန့်ပါ။ အေး .. မစွန့်နိုင်သေးတာတောင် ဒီ

ပညာနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးပါဘူးလို့ ကတိပေး”

အမျိုးသမီးသည် တစ်ချက်မျှင်လိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေ ပိုးဖိုး ပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။

“ကျွန်မ .. လုပ်ထားတာတွေကို ပြန်နှုတ်ယူပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မိုက်ရိုင်းသမျှ ကျွန်မကို တောင်းပန်မှ ပြန်နှုတ်မှာ။ ကျွန်မပညာတော့ မစွန့် မလှူပါရစေနဲ့ ..”

ဆရာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲပါကွယ် .. သူ့ကိုယ်စား ဆရာတောင်းပန်ပါရစေ။ မဆင်

မခြင် မိုက်မှာမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

အမျိုးသမီးသည် လက်နှောက်ပြန်ချုပ်နှောင်ထားခံနေရရာမှ မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ မောင်မျိုးဟန်ရှိရာသို့ တစ်ချက်မျှ ငဲ့စောင်း ကြည့်ပြီးလျှင် -

“ဆရာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင်းပန်မှ ကျွန်မဖြေဖေ

မယ်”

ဆရာသည် မျက်မှောင်တစ်ချက် ပင့်သွားသည်။ ပရိသတ်သည်

“အခါမှ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားတော့ သည်။ “ဘာဆက်ဖြစ်ကြမလဲ” ဟု သစ်ယောက်တစ်ပေါက် တီးတိုး မေး ကုန်ကြသည်။

“စုန်းမက ပြန်တောင်းပန် နိုင်နေပြီ ဟေ့ ..”

ဆရာသည် တည်ကြည် သောမျက်နှာဖြင့် -

“ကဲ .. ဆေးစောင့်၊ အင်း ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ချုပ်နှောင်ထားတာ တွေကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

ဆရာစကားဆုံးသည်နှင့် လက်နှောက်ပြန်ဖြစ်နေသော အမျိုး သမီး၏ လက်ပြန်များသည် အလိုလို ပြေလျောသွားသည်။ သူမသည် ခွဲယောင်းယောင်းဆံပင်တွေကို စည်းနှောင်သည်။

“ကဲ .. မောင်မျိုးဟန်ကိုလည်း ခြေပေးလိုက်ပါ။ သူ စကားမှပြော နဲ့ မရဘဲ။ ခွေးလိုအူနေရတဲ့ ဥစ္စာ။ ကဲ .. ခြေလိုက်တော့ ဒါမှ သူစကားပြော နဲ့ ရမှာ ..”

အမျိုးသမီးသည် မျက်စိကိုစုံမှိတ်ကာ ခေတ္တငြိမ်သက်သွားသည်။ နှုတ် မောင်မျိုးဟန်သည် လူနှစ်ယောက်ချုပ်နှောင်ထားသည့်ကြားမှ လက် နှစ်ဖက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေးတစ်ကောင်လို စုံထောက်ကာ အူလေ ထော့သည်။

“အူ .. ဝူး .. ဝူး ..”

“ဝုတ် .. ဝုတ် .. ဝုတ် ..”

“အူ .. ဝူး”

“အူ ..”

မိဘများနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် မျက်နှာပျက်ကြကုန် သည်။ နောက်ဆုံး “အူ” ခနဲ တစ်ချက်မြည်ကာ ခွေးညည်းသလို၊ တအိအိ ညည်းနေပြန်သည်။



“အိ...အိ...အိ”

“အိ...အိ...အိ”

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသော အမျိုးသမီး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အနည်းငယ်မျှ တစ်ချက်တွန့်သွားပြီးနောက် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်အနံ့အပြားသည် ထူးခြားမှုများဖြင့် စတင်လိုက်ပေသည်။ ဦးခေါင်း၊ လက်ဖျားတွင် ဝှံ့စုန်းကြူးကောင်ကလေးများ ကပ်ငြိနေကြသကဲ့သို့ မီးစုန်းကလေးများ တလက်လက် ထွက်ပေါ်လာခြင်းပေတည်း။ မီးစုန်းကလေးများသည် ဝှံ့စုန်းပြာရောင်သဏ္ဍာန်ဖြင့် မှိတ်ချည်လင်းချည် တဖျတ်ဖျတ် လင်းလက်နေခြင်းပေတကား။

“ဟော... စုန်းမရဲ့ကိုယ်က စက်တွေ၊ ပညာတွေ ထွက်လာပြီဟေ့” ပရိသတ်သည် တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်တော့။ အံ့ဩကြားကြားဖြင့် ဝေးကြည့်နေကြသည်။ ထိုအခါ ဆရာသည် တစ်လံကွာကွာတွင် ထိုင်နေသော သူမကို ခေါင်းတစ်ညိတ်ဖြင့် -

“ကဲပါ... နင် ဘာအဆင့်လဲဆိုတာ သိပါပြီ။ ကောင်းလေး ခန္ဓာကိုယ်ထဲက နှင့်ပစ္စည်းတွေ၊ ပညာတွေ၊ အပင်းတွေ နှုတ်တော့။ ထုတ်ဖော်လိုက်တော့”

အမျိုးသမီး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းများသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ခိုက်လာပြီး “ဟင်း” ခနဲ တစ်ချက်ညည်းညူသံနှင့်အတူ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ မီးစုန်းကလေးများ ရုတ်တရတ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ထိုင်နေသော မောင်မျိုးဟန်သည် လက်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ တအိအိအော်နေရာမှ ဆတ်ခနဲတစ်ချက် တုန်ခါသွားသည်။ သူသည် ရှုပ်ထွေးသော ယောက်ျားကြီးများ၏လက်ကြားမှ ရုန်းထွက်ကာ ပရိသတ်နှင့်တကွ ဆရာကို မမြင်ဘူးသလို ခပ်ကြောင်ကြောင် ဝေးကြည့်နေသည်။

ဆရာသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ဖြူးလိုက်ကာ -

“ကဲ... ကဲ၊ မောင်မျိုးဟန် သတိရလာပါပြီ။ လူစိတ် ဝင်လာပါပြီ” ဆရာစကားဆုံးသည်နှင့် မောင်မျိုးဟန်သည် မိခင်ဖြစ်သူတို့

“ဦးဆုံးဆုံး လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင်!... အမေ”

“သားလေး... မသေကောင်း၊ မပျောက်ကောင်းကွယ်”

မောင်မျိုးဟန်သည် ကြောင်စိစိဖြင့် ပရိသတ်ကို တစ်လှည့်စိ

ကြည့်ကာ -

“အိမ်ပေါ်မှာ လူတွေအများကြီးပါလား... အမေ၊ ဘာတွေဖြစ်ကြ

လဲဟင်!...”

ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူက ဝင်ပြောသည်။

“ကဲ... သားကြီး၊ အဲဒါတွေ နောက်မှရှင်းပြမယ်။ ခု... ဒီ မင်း၊

မောင်လေးကို စုန်းမပူကပ်နေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်ကျော်လောက်

မနေ့ထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ခြေထောက်ကို မင်းနင်းပြီး မတောင်းပန်

ခဲ့ဘူး။ သွက်သွားတယ်။ ပြဿနာက အဲဒီက စတာပဲ။ ပြောချင်ရင် နောက်မှ

ပြော။ ခု... သူ့ကို ဆရာ့ရှေ့မှာမှာပဲ တောင်းပန်လိုက်ပါ။ လေးလေးစားစား

တောင်းပန်လိုက်ပါ”

ထိုအခါကျမှ မောင်မျိုးဟန်သည် လွန်ခဲ့သော တစ်လကျော်ကျော်

လောက် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြန်လည်အမှတ်ရသွားခဲ့သည်။ ဒါကို

ဆရာက ရိပ်မိသွားခဲ့သည်။

“မောင်မျိုးဟန် မပြောနဲ့တော့။ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဆရာ

မသိဘူး။ မင်းလည်း ခုဆို သဘောပေါက်ပြီ။ မပြောနဲ့တော့။ မေ့ထားလိုက်

တော့။ ကာယကံရှင်ကလည်း သူဘယ်သူဆိုတာ ထုတ်ဖော်တာ ခွင့်မပြု

ဘူး။ ပြဿနာအသစ်တွေ စလာဦးမယ်။ ကဲ... တောင်းပန်လိုက်ပါ”

မောင်မျိုးဟန်သည် ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် အမျိုးသမီးဘက်လှည့်ကာ -

“ကျွန်တော် မတော်တဆဖြစ်သွားမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်...

အဲဒါနဲ့ အဲဒီနေ့က တောင်းပန်မလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုစွဲက

မကောင်းကြီးဖြစ်နေလို့ ထွက်သွားမိတာပဲ။ စော်ကားသလို ဖြစ်သွားပါတယ်။

တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါ ခင်ဗျာ”

မောင်မျိုးဟန်စကားဆုံးသည်နှင့် အမျိုးသမီးသည် မျက်နှာမိုက်

စွန်းစွန်း ဦးခေါင်းကိုတစ်ချက်ညိတ်ကာ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ပရိသတ်

...

...

...



သည် တဝေဝါရီရည်သွားကာ စကားတွေ ထွက်လာသည်။

“ကဲ . . . မောင်မျိုးဟန်လည်း တောင်းပန်ပြီးပြီး ကျေနပ်လိုက်ပါအောင် ဒီ တော့ နှင်လည်း လိုရာခရီးကိုဆက်ပြီး သွားနိုင်ပါပြီကွယ်။ ကျန်းမာပါစေ၊ စစ်နတ် တဲ့ တရားထူး၊ တရားမြတ်ကို မုချမသွေးပါစေ။

ကဲ . . . ကဲ . . . ပရိတ်သတ်ကြီး ခင်ဗျာ . . . လမ်းနည်းနည်း ဖယ်ပြေးလိုက်ကြပါ၊ လမ်းပိတ်မထားပါနဲ့၊ ဒီမှာ အပြစ်

ထွက်တော့မယ်။ ဝင်းခြံတံခါး ဖွင့်ပေးပါ”

အမျိုးသမီးသည် တစ်ချက်သမ်းဝေကာ ထိုင်နေရာမှ ပက်လက်လန်ကျကာ လဲမလိုဖြစ်သွားသဖြင့် အဖော်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ချီထူထိန်းကိုင် ထားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် သတိဝင်လာချိန်တွင် သူမကိုယ်မှ ထွက်ခွာသွားသောစုန်းသည် ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။ ဘုရားကိုပင် မကန်တော့၊ ဦးမချသွား။

“ဒုန်း.. ဒုန်း.. ဒုန်း”

“ဒုန်း.. ဒုန်း.. ဒုန်း”

အသံသာကြားရသည်။ လူ မမြင်ရ။ ဖိနပ်ချွတ်အဆင့်တွင် “ဝုန်း” ခနဲ ရန်ချလိုက်ပြီး ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်နှင့် ဝင်းတံခါးရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ စေ့ထားသော တံခါးနားတွင် -

“ကွီ”

“ဝုန်း! ..”

“ဟာ! ..”

“ဟင်! ..”

တံခါးရွက်သည် ဘယ်ညာရမ်းခါကာ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပရိသတ်သည် ငလျင်ချက်မိသော ငှက်တွေလို တုတ်တုတ်မှုတ်

မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ မြင်ကွင်းတစ်ရပ်ကို မျက်မြင်တွေ့လိုက်သဖြင့် ဝေးကြောင်နေကြပေသည်။

“အံ့ဩစရာပဲ . . . ဘုရားတောင် မကန်တော့ဘဲ ဆင်းသွားတယ်”
“ထူးဆန်းလိုက်တာ . . . ကောင်လေးရောဂါ ယူပစ်လိုက်သလိုပဲ”
ပရိသတ်သည် တဖြည်းဖြည်းစဲသွားခဲ့သည်။ မောင်မျိုးဟန်၏ အိမ်သားများက ဆရာကို ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်သော အားတုံအားနာဟန်ဖြင့် -

“ဆရာရယ် . . . ကျွန်တော့်သားလေးက ဆရာကယ်တဲ့အသက်ပဲ မတော့တယ် ခင်ဗျာ။ ဆရာနဲ့သာမတွေ့ရင် မတွေ့ပုံလောက်စရာပါပဲ ခင်ဗျာ။ ဆရာကျေးဇူး ကြီးမားလှပါတယ် . . . ဆရာရယ်၊ မရှိမသေ၊ ဉာဏ်ပုဆိုးက ခြေကြွစလေး ချီးမြှင့်ပါရစေ . . . ဆရာ”

ဆရာသည် တစ်ချက်မျှကြည့်လင်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် နေရာမှထကာ -

“နေပါစေ . . . ဆရာတို့ပညာက အခကြေးငွေ မယူရပါဘူး။ ရနှစ်သားသမီး ကယ်တဲ့အလုပ်ပါ။ ဆရာ ခရီးဆက်စရာရှိသေးတယ်။ ဆရာ သန့်နဲ့ မနက်စာစားဖို့ ချိန်းထားတယ်ကွယ်။ နောက်များမှ အေးအေးဆေးဆေး ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့ကွယ်။ ကဲ . . . ဆရာ့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဆရာသည် အိမ်သားများကို နှုတ်ဆက်ကာ ညင်သာသောခြေထမ်းများဖြင့် ဆင်းသွားလေသည်။ ဆရာလက်ထဲတွင် ဘာမှမပါ။ လက်ညှိုးထက်သက်သက်၊ ခေးအိတ်၊ လွယ်အိတ်မရှိ။ ဆရာအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသော မောင်မျိုးဟန်သည် သတိရကာ ကျေးဇူးစကားဆို နှုတ်ဆက်ရန် မိမိ၏ ပြင်းလှည်းဂိတ်သို့ လိုက်ပို့ရန် လျှင်မြန်စွာ ဆင်းသွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ပညာသည် ဧည့်အိမ် နှင့် စိုးစိုးနိုင် ထူးဆန်းသော မိန်းမပျို



- ပညာသည် ဧည့်အိမ်၏ မြေပလေး ခင်ခင်ကြီး
 - စိန္တာလမ်း လိုက်နေသော တကြီးအောင်၏ မြေပလေး နှင်းမုံ
 - မြို့ကဏောက်လာတဲ့ ကျောင်းဆရာလေးကို ကြည့်နိုင်
 - တံကြည်နိုင်အပေါ် ခင်ခင်ကြီးက စိတ်ဝင်စားခဲ့သော်လည်း
 နှင်းမုံနှင့် ချစ်သူများ ဖြစ်သွားပြီဆိုသောအခါ...။



ပို၍အံ့ဩရာကောင်းသည်မှာ
ထိုမိန်းမပျိုလေးမှာ အဝတ်အစား လုံးဝ
မပါ။ ဝလာနိတ္တီ
ကြည့်မိသော မိမိမှက်စိတ်ကိုပင်
ကိုယ်လိပ်ပြာ၊ ကိုယ် မလုံ ရှက်မိမ်း
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်မှအရွယ်မို့
မဖြစ်သင့်ဘူး၊ မဖြစ်ရအောင်
သတိပေးချေချေတော့မည်။

(၁၉၄၇)ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီးခါစကာလ၊ ပဲခူး
တိုင်း၊ ဇီးကုန်းရွာ၌ အင်္ဂလိပ်အစိုးရမှချီးမြှင့်ခဲ့သော ရွှေစားလွယ်ဆုရ သူကြီး
ဦးထွန်းမြ အုပ်ချုပ်စဉ်အချိန်ကာလက ဖြစ်ပါသည်။

ထိုရွာ၌ မှော်အတတ်ပညာများကို တစ်ဖက်ကမ်းစပ် ကျွမ်းကျင်
တတ်မြောက်သော ဒေါ်အိုစာဆိုသည် အသက်(၆၀)အရွယ် အဘွားကြီး
တစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။ သူ့တွင် အသက်(၂၀)အရွယ်ခန့်ရှိ ခင်ခင်ကြီးဟု
သော မြေးမလေးတစ်ဦးရှိ၏။ သူတို့သည် ရွာအစွန်သစ်ိုင်းအနီး၌ နေထိုင်
ကြ၏။

ထိုအတူ ရွာလယ်၌ပင် ဘုရား၊ တရားအလုပ်၌ လွန်စွာကိုင်းရှိုင်းပြီး
မြေလျှောက်ပိဇ္ဇာလမ်းကိုလိုက်နေသော ဘကြီးအောင်ဆိုသည် အသက်
(၆၀)အရွယ် အဘိုးကြီးတစ်ဦးလည်း ရှိလေသည်။ သူ့တွင်လည်း အသက်
(၂၀)အရွယ်ခန့်ရှိ နှင်းမုံဟူသော မြေးမလေးတစ်ဦးရှိ၏။ နှင်းမုံနှင့် ခင်ခင်ကြီး
နှစ်ဦးလုံးမှာ သာဝကအကျိုးပေး ဆင်တူသည်ဟု ဆိုရချေမည်။ နှစ်ဦးလုံးမှာ
မိတဆိုး၊ ဖတဆိုးလေးများ ဖြစ်ကြ၏။

သက်တူရွယ်တူများဖြစ်ကြသော ဘကြီးအောင်၏မြေးနှင့် ဒေါ်
အိုစာ၏မြေးတို့သည် တစ်ကျောင်းတည်း၌ စာအတူသင် ကျောင်းသူများ
ဖြစ်သော်လည်း အထက်တန်းသို့တက်ရောက်သည်အထိ သူငယ်ချင်းများ
အဖြစ်သို့ကား မရောက်ရှိခဲ့ကြပေ။

အကြောင်းမှာ နှင်းမုံသည် ဘုရား၊ တရားမြဲသော အဘိုးဖြစ်သူ၏
အထူးအောက်၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်၍ လူတိုင်းအပေါ်မေတ္တာထားနိုင်သော်
လည်း ခင်ခင်ကြီးမှာမူ အဘွားဖြစ်သူ၏ အယူဝါဒတချို့ကြောင့် နှင်းမုံအပေါ်၌
အခြားလိုစင် မနာလိုဝန်တို့ မှန်းတီးစိတ်များနှင့် မစ္ဆရီယာစိတ်များ ပွားများ နေသူ
ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

တစ်နေ့တွင် ကျောင်းမှအပြန် လမ်းတွင် ခင်ခင်ကြီးအား သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူ ရှမ်းပုံမှ -

“ဟဲ့... ခင်ခင်ကြီး၊ ဒီနေ့ မြို့ကရောက်လာတဲ့ ကျောင်းဆရာအသစ်
က ဆိုးဘူးနော်။ အသားက ဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးက ကောင်းကောင်းနဲ့”

“ကောင်မနော်... ဘာလဲ၊ ဝါကို ရေလှာမြောင်းပေးစကားတွေ လာ
ပြောနေတာလား”

“အဲဟ... အိုက်တင်မံမနေစမ်းပါနဲ့ ခင်ခင်ကြီးရယ်၊ နင့်အကြောင်း
အကြောင်းကမသိရင် ခက်မယ်”

ရှမ်းပုံစကားကြောင့် ခင်ခင်ကြီးမှ မှုံ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးပြလိုက်သည်။
ညရောက်တော့ ခင်ခင်ကြီး အိပ်၍မပျော်တော့၊ ကျောင်းဆရာလေး
အထံ၌ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမိနေပြီလား၊ မသိ။ အဓိကအရေးကြီးသည်က ဟို
အောင်မနှင်းမုံလည်း မိမိလိုမဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု ကြိုတင်၍ ဆုတောင်းနေမိသည်။
သို့သော် ဆုတောင်းကား မပြည့်။ နောက်(၃)လခန့်အကြာ၌

နှင်းမုံနှင့်ကျောင်းဆရာလေးကိုကြည့်နိုင်တို့မှာ ချစ်သူများဖြစ်သွားကြပြီ
ဟူသော သတင်းကို ကြားရတော့၏။ ခင်ခင်ကြီးမှာ ရည်းစားလူလှ၊ အနုကျွဲစတ်
ဆိုသော စကားအတိုင်း ဒေါသအဖျက်ဖျက်တို့ ချောင်းချောင်းထွက်ရလေပြီ။
သာကာမျက်ရည်တို့ ယိုစိမ့်ကျရလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ထိုကိစ္စကိုမိမိတစ်ယောက်တည်း မစွမ်းသာပြီနှင့် မှတ်
ဉာဏ်၌ ပိုင်နိုင်လှသော အဘွားဖြစ်သူကို အကူအညီတောင်းကြည့်မိ၏။



ဒေါ်အိုဇာမှ မြူးမလေးခင်ခင်ကြီးအား မိမိတာဝန်သာ ထားရန်၊ ဘာမှ စိတ်ထူရန် နှစ်သိမ့်၏။

တစ်နေ့ ကောင်းကင်၌ လမင်းကြီးပြည့်ဝန်းနေသော ညအခါ ဆရာလေးကိုကြည့်နိုင်တစ်ယောက် သာယာလှသော ရွာလေးအား လျှောက်ကြည့်ရန် တစ်ဦးတည်း လမ်းလျှောက်ထွက်လာမိ၏။

ရွာထိပ်က ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မိမိစိတ်တို့ ဇေဝဇေဝဖြစ်သွား၏။ စိတ်ထဲတွင် မိမိမြင်တွေ့လိုက်ရသော အရာမှာ လူလော၊ နာနာဘာဝလော၊ ဥစ္စာစောင့်လောဟု သို့လောသို့လော ထင်မြင်နေမိ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်မိသောအခါတွင် တာဝန်မပျို့တစ်ဦး၊ ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ပို၍အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ထိုမိန်းမပျိုလေးမှာ အဝတ်အစားလုံးဝ မပါ၊ ဝလာန်ထွီး ကြည့်မိသောမိမိမျက်စိတို့ကိုပင် ကိုယ့်လိုပိပြာ၊ ကိုယ်မလုံ ရှက်မိ၏။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နုမအရွယ်မို့ မဖြစ်သင့်တာ၊ မဖြစ်ရအောင် သွားရောက်၍ သတိပေးရချေတော့မည်။

“ဒါမှာ... ဒီကညီမ အခုလိုပုံစံနဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသင့်ပါဘူးကွယ်”

“ညီမ အိမ်ကိုပြန်လိုက်ပါလား၊ အစ်ကို့လိုပေးမယ်လေ”

လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို ထိန်းချုပ်မိခြင်းဖြင့် လိုက်သော်လည်း သူမတက်မှ တံပြန်မုန်တိုက်တာဝန်နှင့် သူ့ကို အကြောင်းသားနဲ့ မြင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့သတိထားမိသည့်အချက်မှာ ထိုမိန်းမပျို၏အသားအရေမှာ အညိုဝင်းဖြာနှမ်းနှမ်းဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

ထို့နောက် ညောင်ပင်ကြီးအနောက်ရှိ အမှောင်ထုထဲသို့ လှစ်ခနဲပြေးဝင်၍ မျက်စိအောက်မှ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ သူလည်း သက်ပြင်းကိုချလိုက်၍ ဇေဝဇေဝဖြစ်နေသော အရာများအတူ သူတည်းခိုရာ ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦးဝဏ္ဏ၏အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စကို သူ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားလိုက်သော်လည်း သူ့အိမ်လျှောက်ထွက်တိုင်း ညောင်ပင်ကြီးနားအရောက်တွင် ထိုသို့သော မိန်းမပျိုကို မကြာခဏ ကြုံတွေ့လာရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံများဆိုလျှင် သူအိမ်နေသော အိမ်ရာဘေးသို့ပင် သူမက ရောက်ရောက်လာသည်ဟု ထင်ကြသည်။ အိမ်ရာမှ နီးထလိုက်သည်နှင့် အိမ်မက်လိုလို၊ တကယ်လိုလိုဖြစ်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သည်။

နောင်ကြာသော် စွဲလမ်းစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာ၍ သူမကို မတွေ့ရနိုင်တော့၊ ညောင်ပင်ကြီးရှိရာသို့ မကြာခဏ သွားကြည့်တတ်၏။ သို့သော် သူမကတော့ ပေါ်မလာတော့၊ အချိန်ကာလကိုတွက်ကြည့်လိုက်တော့ သူမ လောတာ(၁)လပင် ပြည့်တော့မည်။

နောင်များမကြာမီ ဆရာလေးကိုကြည့်နိုင်တွင် စိတ္တဇေဝဒနာ (ဆရာဝါ)တစ်ခု စွဲကပ်လာတော့သည်။ သူ၏အချစ်ရဆုံး နှင်းမုံကိုပင် အရင်လို အရောတဝင် မဆက်ဆံတော့၊ နှင်းမုံမှ -





“မောင် .. မောင်ကို ကြည့်ရတာ အခါတိုင်းနဲ့ မတူဘူး။ တစ်ချို့ကြီးပဲ မောင်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟေ့ ..” ဟု မေးသော အခါတိုင်း -

တစ်ခါမှ မတွေ့ မမြင်ဘူးသော လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသလို၊ မျက်လုံးမျိုးဖြင့် တွေ့တွေ့စေစေနှင့် ပြန်ကြည့်နေတတ်သည်။

အဘိုးဖြစ်သူဘကြီးအောင်ကို ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်ကြည့်မိသောအခါ -

“အင်း... အဘလည်း သူ့လို သတိထားကြည့်မိတယ်၊ လုံမလေး

ပြောသလို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဒါကြောင့် ကွဲကွဲပြားပြား အဖြေသိရလေအောင်၊ အဘရဲ့နည်းရေစင်(ရေမန်း)နဲ့ ပက်ဖျန်းကြည့်ရမလေကွဲ့ လုံမလေးရဲ့” ဟုပြောလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ဘကြီးအောင်မှ ဆရာလေးကိုကြည့်နိုင်အား အိမ်ထဲထဲမင်းစားဖိတ်ပြီးနောက် -

“ဆရာလေး သုံးဆောင်ပြီးရင် ဒီရေအေးအေးလေးကို သောက်လိုက်ပါဦးနော်” ဟု ရေမန်းကို သောက်ရေအမှတ်ဖြင့် တိုက်လေတော့၏။ ရေသောက်ပြီး ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်မျှကြာလေသောအခါ ဆရာလေးမှ -

“အား ! .. အမလေး ပူပါတယ်တော့၊ ကြောက်ပါပြီ” ဟုသော အသွားကြီးတစ်ယောက်၏ အသံထွက်ကြီးကို ကြားရလေ၏။

လာရောက်ကြည့်ရှုနေသော အိမ်နီးနားချင်းများအားလုံး အံ့အားသင့်ကြသော်လည်း ဘကြီးအောင်မှာမှ မထူးဆန်းသောကိစ္စတစ်ခုလို ခံမြဲပြုံးပြုံး ကြည့်နေ၏။ ထိုနေ့က ဘကြီးအောင်မှ ဖုတ်ပြေးမန္တန်ကိုရွတ်ဆို၍ ဆရာလေးကိုကြည့်နိုင်၏။ ဓန္ဒာကိုယ်၌ ဝွဲကပ်နေသောဖုတ်ကိုခွာစေပြီး နောင်ထိုကဲ့သို့ မလုပ်ရန် သတိပေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ဒေါ်အိုဇာ၏အိမ်၌လည်း -

“အား ! .. အမလေး .. ကြောက်နေတော့”

ဟူသော အသံနက်ကြီးနှင့်အတူ အထူးများပျံ့နေသော အဖွားဖြစ်သူကို အိမ်ထဲကြီးမှ အတင်း လှုပ်နှိုးနေရလေ၏။ အိမ်ထဲမှ အသိဝင်လာသောအခါတွင် -

“နေနင့်ဦးပေါ့ .. ငအောင်ရယ်၊ ငါ့အကြောင်း တစ်နေ့ ကောင်းကောင်းသိစေချင်တာပေါ့” ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘကြီးအောင်တို့ သူ့ရမှာမှ ဆရာလေး၏ပြောပြချက်အရ ရွာထဲသို့

ညောင်ပင်ကြီးအနီးရှိ မြို့ပတ်များနံဘေး၌ ပုန်းအောင်း ရောက်ရှိနေကြ၏။ အသက်ကံတွင် လမ်းကြီးက ပြည့်စုံစိန်သာနေသည်။ ပုစဉ်းရင်ကွဲပြည်သံ နာသာ ဟိုတစ်ချက်၊ သည်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်နေသည်။

ထိုနေ့က ဘကြီးအောင်မှ မန္တန်တစ်ခုကို တာတွတ်တွတ်နှင့် ရွတ်ဆိုလိုက်ရာ (၅)မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ညောင်ပင်ကြီးအနီးသို့ အဝတ်ပလာနှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး ရောက်ရှိလာတော့၏။ ဘကြီးအောင်မှ လိုက်ပါလာသော သူ့အားလုံးကို တိတ်တိတ်နေကြရန်အချက်ပေးလိုက်ပြီး ထိုမိန်းမပျိုအား ငြီးမားသော ပိုက်ကွန်ကြီးတစ်ခုဖြင့် အုပ်ဖမ်းလိုက်လေ၏။ မိန်းမပျိုမှာ နှုတ်တရက်မို့ ပိုက်ကွန်၌မိသွားပြီး ရုန်းကန်နေသေး၏။

ဘကြီးအောင်မှာ အနားကပ်သွားပြီး ပရိတ်ရေဖြင့်ပက်ဖျန်းလိုက်သောအခါ ထိုမိန်းမပျိုမှာ ထူးဆန်းစွာ နှိုးဖြင့်ယုတ်လုပ်ထားသော နာနာအေးရပ်တစ်ခုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မိန်းမပျိုပုံ ထိုအနားဆေးရပ်အား ဘကြီးအောင်မှ ဓားပါလာသောရွာသားတစ်ယောက်ကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ပိုင်းစေ၏။ ထိုနေ့က မြေမှာ မြှုပ်စေ၏။

ထိုအခါကျမှ ရွာသူရွာသားအားလုံးလည်း ကျောင်းဆရာလေးတို့ကြည့်နိုင်၏ အဖြစ်ကို ဇာတ်ရည်လည်မိကြတော့၏။





နာနာဆေးရုပ် အစီအရင်
ဒေါ်အိုဇာအသုံးပြုခဲ့သည့် အစွမ်း
ထက်မြက်လှသော နီးတောင်းကို လူ့ဗွင်
ထင်ဟပ်စေသော နာနာဆေးရုပ် အစီ အရင်
ဖြစ်ပါတယ်။ နာနာဆေးရုပ်အတွက် လိုအပ်
သော ပစ္စည်းများကတော့ -

- (၁) မိကျောင်းသည်းခြေ၊
- (၂) စပါးကြီးသည်းခြေ
- (၃) ဓားပြုပ်ကောင်လုံး၊
- (၄) ကြွက်စုတ်ကောင်လုံး
- (၅) အိမ်ခြောက်ကောင်လုံး

- (၆) လေပွလွင့် သစ်ရွက် (မြေမကျမီ ဖမ်း၍ယူ)
- (၇) ရေထဲမှာ ထောင်၍မျောလာသောတုတ်
- (အဝတ်အစားမရွတ်ဘဲ လက်ပစ်ကျွဲ၍ ဆယ်ယူ)
- (၈) လူရိုး၊ (၉) ကျားရိုး၊ (၁၀) ဆင်ရိုး (၁၁) မြင်းရိုး
- ဤဆေး(၁၁)မျိုးကို ကျောက်ပြင်တွင် ကျောက်ခဲနှင့်ကြိတ်ထိ
- အဲဒီနောက် ဝါးကျည်တောက်နဲ့ ထည့်ထားရပါမည်။
- ဤနာနာဆေးရုပ်အစီအရင်၌ ဂါထာမန္တန်စုတ်ရန် မလိုပေ။

နာနာဆေးရုပ် အသုံးပြုနိုင်သော အညွှန်း

- (၁) မန်ကျည်းရွက်ကို ဤဆေးသုတ်၍ကြဲလျှင် မန်ကျည်းရွတ်
များ ပိတုန်းဖြစ်၍ ပျံလိမ့်မည်။
- (၂) မိမိလက်တွင်ဖြစ်စေ၊ ခြေထောက်တွင်ဖြစ်စေ၊ တစ်နေရာ
ရာမှာ ဤဆေးသုတ်၍ထားလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်က လာဆွဲပါက ၎င်း
ဆေးသုတ်ထားသောနေရာမှ လက်(သို့မဟုတ်) ခြေထောက်ပြတ်ပါလာ
သည်ဟု ထင်ရလိမ့်မည်။
- (၃) နီးကို လိုရာအရပ်သဏ္ဍာန် ယက်လုပ်၍ ဤဆေးကိုသုတ်
ထားပါက အရှင်ဟုထင်မှတ်ရလိမ့်မည်။ (ဒေါ်အိုဇာ အသုံးပြုပုံမျိုး)



(၄) အိုးနှုတ်ခမ်း ပတ်လည်
သွင် ဤဆေးသုတ်ထားပါက ရေ၌ နှစ်
ဆော်လည်း ခေမဝင်နိုင်ပေ။
ဤကား နမူနာမျှသာဖြစ်ပြီး
ဉာဏ်ရှိသူမျှ ချဲ့ထွင်သုံး၍ရသော နာနာ
ဆေးရုပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဗုတ်ပြေးဂါထာမန္တန်
ဘကြီးအောင်အသုံးပြုခဲ့တဲ့
ဗုတ်ပြေးဂါထာမန္တန်ဖြစ်ပါသည်။
အတယ်၍ လူနာကို ဗုတ်တစ္ဆေမှီကပ်
နေတယ်။ ပြုစားထားခြင်းခံရသည်ဟု
အထင်ရှိပါက ငယ်ထိပ်မှဆံပင်ကိုခွဲပြီး ဗုတ်ပြေးဂါထာမန္တန်ဖြင့် (၃၇) အုပ်
ဆန်းပေးရပါလိမ့်မည်။

(ဝတ္ထုထဲတွင် ဘကြီးအောင်မှာ ၎င်းဂါထာ မန်းထားသော ရေဖြင့်
ပြုစားခြင်းခံထားရသော ကျောင်းဆရာလေးကိုကြည့်နိုင်နဲ့ နာနာဆေးရုပ်
ညို့တို ပက်ချန်းခဲ့ပါသည်။)

မန်းပုတ်ရန် ဂါထာမန္တန်မှာ -
"ဥံ - သမ္မုဇ္ဈေ၊ သမ္မုဇ္ဈေ၊ သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ၊ သဗ္ဗေ ဓမ္မာ၊ သဗ္ဗေ သံယာ၊
သဗ္ဗေ ဒေဝါ၊ ဓမ္မတိ၊ သော သော သ သ အ အ နိ နိ၊
ဂစ္ဆာဟိ၊ ဂစ္ဆာဟိ၊ အမှို ဩကာသေ တိဋ္ဌာဟိ"
အညွှန်းမှာ -

ဤဂါထာမန္တန်ဖြင့်မန်းလိုက်ပါက မည်မျှကြမ်းတမ်းသည် ဗုတ်
ထည့်ခြင်းကောမူ ချက်ချင်းပြေးရမည်။ ယခုမန္တန်မှာ ပယောဂသီးသန့်
အတွက်သာဖြစ်ပြီး ပယောဂဂိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိဉာဏ်ရှိသူလို
အမျိုးမျိုး ချဲ့ထွင်အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အရုပ်ကျွန်း



ကြောင်များ၊ အများဆုံးရှိကြတဲ့ ကြောင်ကျွန်း၊ ယုန်သုဇယ်များ၊ အများဆုံးရှိကြတဲ့ ယုန်ကျွန်းတို့ကို ဖော်ပြပေးအပြီးမှာ အရတစ်ခေါက် ချောက်ချားစရာ၊ ကြောက်စရာ အရုပ်များရှိတဲ့ အရုပ်ကျွန်းအကြောင်းတို့ ဖော်ပြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအရုပ်ကျွန်းဟာ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ကျွန်းများထဲက တစ်ခု ဖြစ်ပြီး အရုပ်များနဲ့ပြည့်နက်နေတဲ့ အရုပ်ကျွန်း Full Of Doll Island လို့ လည်း ခေါ်ဆိုကြပါတယ်။



ထူးခြားမှုတစ်ခုက ဒီအရုပ် ကျွန်းမှာရှိတဲ့ အရုပ်တွေဟာ ကလေးအရုပ် တွေသာဖြစ်ပြီး နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်လာတဲ့ အခါမှာ ဒီအရုပ်တွေဟာ ဟောင်းနွမ်းလာ ပြီး မြင်ရသူအဖို့ ချောက်ချားစရာ ဖြစ်တာ ကြောင့် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အရုပ် ကျွန်း လို့ ခေါ်ဆိုကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အရုပ် ကျွန်းဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဒဏ္ဍာရီလာ သမိုင်း

ကြောင်းလေးကလည်း ဆန်းကြယ်လှပါတယ်။ အမျိုးသားတစ်ယောက် ဟာ သူ့ရဲ့သေဆုံးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးချစ်သူအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဒီကျွန်းမှာ အရုပ်တွေကို ထားရှိခဲ့ရာကနေ စတင်လာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအပြင် ဒီကျွန်းကို Super Creepy Island အလွန်ကြက်သီး မွေးညင်းထစရာကောင်းတဲ့ အရုပ်ကျွန်းလို့လည်း အများစုက ခေါ်ကြပါ သေးတယ်။ ကလေးအရုပ်အများစုဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ဟန် တွေရှိပြီး ဂန္ထီရဆန်တဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ အရုပ်တွေဟာ အသက်ဝင် နေတဲ့ပုံစံ ပေါက်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ခေါင်းပြတ်နေတဲ့ အရုပ်များ၊ လည်ပင်းကျိုးနေတဲ့ အရုပ်များ။ ရာသီဥတုအက်ကြောင့် ပေကျံညစ်ပတ်နေတဲ့ အရုပ်များဟာ နေ့စင်းကြောင် တောင်မှာတောင် မြင်တွေ့ရသူအပေါင်းရဲ့စိတ်ကို ချောက်ချားစေပါတယ်။ တချို့ဆိုရင် ခေါင်းမရှိ၊ ခြေထောက်မရှိ၊ ကိုယ်လုံးသာရှိတဲ့ ကလေးအရုပ် များလည်း အများကြီးရှိပါတယ်။

ကလေးအရုပ်သရဲမြို့တော်လို့လည်း တချို့က ခေါ်ဆိုကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တခြားသော ကလေးကစားစရာ အရုပ်များ မရှိဘဲ ယောကျ်ား၊ လေး၊ မိန်းကလေးဟန် ကလေးအရုပ်များသာ ရှိနေတဲ့နေရာဖြစ်ပြီး၊ လာ ရောက်လေ့လာသူတိုင်းကလည်း သူတို့မှာ ပါလာကြတဲ့ ကလေးအရုပ် အဟောင်းတွေကို ထားပစ်ခဲ့တာကြောင့် ဒီကျွန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ကလေး အရုပ်များနဲ့သာ ပြည့်နက်နေတာ ဖြစ်ပါကြောင်း။





- မိခင်ထမ်းကြွာတိုက်က မွေးလာခဲ့တာတွင် မပိုတဲ့ကလေး
- မျက်လုံးသုံးလုံးနှင့် အောက်သွားစွယ်နှစ်ချောင်းပါတဲ့
ချောက်ချားစရာကလေးလေး...
- မွေးပြီး အချိန်(၃)နာရီအတွင်း (၇)လ၊ (၈)လ သားအရွယ်
ရောက်လာသည့် ကလေးထမ်းရဲ့ ပြစ်ရပ်ဆန်း...။



လူကမွေးတဲ့ ဘီလူး

မင်းမြင့်နိုင် (ဘူးသီးတောင်)



ကလေးက မျက်လုံးသုံးလုံးနဲ့
 မျက်လုံးနှစ်လုံးကြား နူးနေရာမှာ
 မျက်လုံးတစ်လုံး အပိုပါလာတယ်။
 ပြီးတော့ အောက်သွား သွားစွယ်
 နှစ်ချောင်းလည်း ပါတယ်။
 ငါလက်သည်လုပ်လာတာ အခု
 အသက်(၅၀)ကျော်လာပြီ။ အခုလို
 တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူးဟဲ့..”

“ကိုမောင်လု... ငါးများတန်းလိုက်ဖို့ မသွားသေးဘူးလား။ ဝမ်းနည်းနေပြီလေ”

ဇနီးဖြစ်သူ၏ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် အိမ်ရှေ့တိုင်အောက်
 ၍ထိုင်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ်သောက်ကာ အတွေးနယ်ချဲ့နေသော ကိုမောင်လု
 မှာ ဇနီးသည်အား လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်းမှ -

“ငါ သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား... တင်ရီ၊ မင်းဗိုက်က နာနေတယ်ဆို
 သွားနေတုန်း၊ မင်းမွေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ရှင် သွားနေတဲ့အချိန် မွေးချင်ရင် ဟိုဘက်အိမ်က အိမ်ခံထိုင်
 ကြီးကို ခေါ်လိုက်ရင်ဖြစ်ပါတယ်တော်။ ပထမ အကြီးသုံးယောက်လည်း
 အိမ်ခံထိုင်ကြီးနဲ့မွေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ကလေးမွေးတာများ အသက်
 လုပ်လို့..”

ဇနီးသည်၏ပြောစကားကြောင့် ကိုမောင်လုက -

“ငါက မင်းကိုစိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါကွာ။ ဒါဆိုလည်း ငါအိမ်ခံထိုင်
 ကြီးကို မှာခဲ့မယ်။ ငါသွားနေတုန်း ဒီအိမ်မှာ လာစောင့်ပေးပါလို့... ဟုတ်
 ကံ... ငါသွားပြီဟေ့”

တိုမောင်လုကပြောပြီး မီးအုပ်ထောင်းနှင့်လှော်တက်အား ယူ
 လှော်ဆီကတ်ထားရာသို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ လှော်ပေါ်သို့ မတက်မှီ
 သွင်ချည်ထားသော ကြိုးအားဖြတ်၍ လှော်ပေါ်သို့တက်ကာ ငါးများ
 သားများကို လှော်ကိုလှော်၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

လဆုတ်ရက်ဖြစ်သောကြောင့် ရေပြင်ပေါ်ဝယ် ကြယ်လေးများ၏
 ရောင်သည် လှိုင်းကြက်ခွပ်များပေါ်ပတ်ချန်းထားသည့်အတွက်
 ဝက်တောက်ပနေကြသည်မှာ စိတ်ကူးယဉ်ဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း
 လှော်မှာ စိတ်ကူးယဉ်နိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။ အိမ်တွင်ကျန်နေခဲ့သော
 နှစ်အား စိတ်မချနိုင်ဘဲ ပုပန်နေမိလေ၏။

တိုမောင်လုနှင့်မတင်ရီတို့ အိမ်ထောင်ကျသည်မှာ (၁၀)နှစ်
 နီးကပ်လာပြီဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သားသမီး(၃)ယောက်ပင်
 ဖွားမြင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အကြီးဆုံးက သမီးဖြစ်ပြီး အငယ်နှစ်ယောက်မှာ
 သားတို့ဖြစ်ကြသည်။ ယခု မွေးဖွားမည့်ကိုယ်ဝန်မှာ (၄)
 နှစ်မြောက်ကိုယ်ဝန် ဖြစ်သည်။

သည်နေ့ညနေပိုင်းက ဇနီး၏ကိုယ်ဝန်မှာ လှုပ်ရှားလာပြီး ဗိုက်နာ
 ထောက်လိုက်ဖြစ်နေသောကြောင့် ယနေ့ညမွေးမည်မှာ အသေအရှာ
 ဖြစ်သည်။ ပထမ ကလေးများမွေးစဉ်ကလည်း ညနေပိုင်း ဗိုက်နာပြီး
 မွေးခဲ့ကြသည်။ ရက်ကူးအောင် ဗိုက်မနာ၊ အမွေးလွယ်သည့်
 ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားဖောင်စီး၊ မိန်းမမီးနေဆိုသည့် စကား
 နှစ်သို့ ဇနီးအား စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသော ကိုမောင်လုအား အပြစ်မဆို
 နှစ်ချေ။

တိုမောင်လုနှင့်မတင်ရီတို့သည် ဧညာင်လေးပင်ဖြိုနယ်အတွင်း
 နှစ်နှစ်ကမ်းနဖူးတွင်ရှိသော ကုက္ကိုရရွာလေးတွင် နေထိုင်ကြသူ
 ဖြစ်သည်။ စစ်တောင်းမြစ်သည် ရေစီးကြမ်းလှသော မြစ်ဖြစ်သောကြောင့်
 ရွာတွင် ရှိနေကြသောရွာများသည် နှစ်စဉ် ကမ်းဖြိုမှုဒဏ်ကို ခံစား
 ရွာပြောင်းကြရသည်မှာလည်း အမြဲဖြစ်သည်။ ကိုမောင်လုတို့
 ရွာလေးမှာလည်း ကမ်းဖြိုမှုဒဏ် (၂)ကြိမ်ခံခဲ့ရပြီး ရွာပြောင်းခဲ့ရ
 နှစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ယခုမှ ကမ်းပြိုခြင်းသေးမှ ကမ်းဝေးခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ ကို... နှင့် မတင်ရီတို့ အိမ်ထောင်ကျသည့်နှစ် မိုးတွင်း၌ သူတို့ရွာနှင့်တစ်ဝိုင်း... နေရာမှ စစ်တောင်းမြစ်သည် ရောင်းရာပေါ်၍ ရောင်းကျိုးသွားခဲ့ပြီး... ကြောင်းပြောင်းသွားခဲ့ခြင်းကြောင့် ကုတ္တီရုရွာဘေးတွင် စီးဆင်းနေ... စစ်တောင်းမြစ်သည် မြစ်ကျိုးအင်းအဖြစ် ကျန်ရှိနေခဲ့လေသောကြောင့်... ကမ်းပြိုသည့်ဘေးမှ ကမ်းဝေးခဲ့ပြီး မြစ်ကျိုးအင်းကြီးအတွင်း ငါး... များ လွန်စွာပေါများလှသောကြောင့် ရွာသားများမှာလည်း တံငါလုပ်... လုပ်ကိုင်ကြသူများ ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအထဲတွင် ငါးရွာ၊ ဖားရွာဝါသနာပါသော ကိုမောင်လှ... တံငါအလုပ်လုပ်၍မိသားစုကို ကျွေးမွေးလာခဲ့သည်မှာ ယနေ့အချိန်... ဖြစ်လေသည်။

တံငါအလုပ်ဆိုသည်ကလည်း လေ့ဦးစိုချိန် ဝမ်းစိုပြီး... ခြောက်လျှင် ဝမ်းခြောက်သည်ဆိုသည်စကားအတိုင်း ကိုမောင်... မိသားစုမှာလည်း စိုတစ်ခါ၊ ခြောက်တစ်လှည့်ဖြင့် ဘဝကို ရုန်းကန်... ရွာလေ၏။

ယခုလည်း ဇနီးသည်မီးဖွားရန်အတွက် စိုက်နာနေချိန်... ဇနီးအနီးတွင် မနေနိုင်ရာဘဲ သူထောင်ထားသည့် ငါးများတန်းများ... နေသည့်ငါးများကိုဖြတ်၍ ငါးများချိတ်တွင် အစာပြန်တစ်ရင်းဖြင့်... ဝမ်းစာရေးကို သူတတ်ကျွမ်းသည့် တံငါအလုပ်ကိုလုပ်နေရသော သူ... တွေးရင်းဖြင့် ငါးများတန်းလိုက်သည့်အလုပ်အား အမြန်ပြီးအောင်... လေ၏။ ယနေ့ညမှာ သူ၏ငါးများတန်းတွင် ငါးအိမ်များသဖြင့် သူ၏... ထဲတွင် ငါး(၃)ပိသောခန့်ရရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ကိုမောင်လှ ငါးများတန်းလိုက်ပြီးချိန်တွင် ည(၁၁)နာရီခန့်... ပြီဖြစ်၍ သူ၏လှေအား အိမ်ရိရာသို့ ဦးတည်လိုက်ပြီး လှော်တက်အ... သွက်သွက် လှော်လိုက်လေသည်။ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း အိမ်အနီး... ဆိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး လှေဝမ်းထဲမှငါးများကို ပလိင်းထဲထည့်လိုက်ကာ... ရှိရာသို့ အမြန်လှမ်းလာခဲ့လေ၏။

သူ၏အိမ်သို့အရောက်တွင် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ထွန်းထား...



www.burmeseclassic.com



သုံးလုံးပါနေပြီး နဖူးအလယ်တွင်ရှိသော မျက်လုံးမှာပွင့်နေပြီး မျက်ခွံ
ဘယ်ညာလုံး၌ ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။

ကလေးမှာ ဝေယာကိုးလေးဖြစ်သည်။ အသားမှာ ဖြူစွေးစွေး
ဝဝတုတ်တုတ် ချစ်စရာအသွင်မြင်ရသောကြောင့် ကိုမောင်လှမှာ
တစ်ယောက်၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် သူ၏သားလေးအားကြည့်
ကလေး၏ပါးပြင်လေးအား သူ၏ညာလက်ဖြင့်ကိုင်၍ ပွတ်သပ်စိုနံ့
လေးသည် ပါးစပ်လေးပွင့်လာပြီး အသံထွက်ကာ ရယ်(ရီ)လိုက်သောကြောင့်
ကိုမောင်လှ အံ့ဩသွားကာ သူ၏လက်ကို ရှုတ်လိုက်မိလေသည်။

“ခပ်.. ခပ်.. ခပ်.. ဟစ်.. ဟစ်.. ဟစ်.. ခပ်.. ခပ်”

ရယ်(ရီ)လိုက်သောကြောင့် ပွင့်ဟသွားသော ပါးစပ်အတွင်း
အောက်သွား သွားစုံ၊ သွားစွယ်နေရာတွင် သွားစွယ်နှစ်ချောင်းကို
လေ၏။ ထိုအချိန် အော်တုတ်က -

“နင်မြင်ပြီ မဟုတ်လား.. မောင်လှ၊ နင့်သားလေးက ဖြူဖြူ
တုတ် ချစ်စရာလေ။ ဒါပေမယ့် နင်မြင်တဲ့အတိုင်း မျက်လုံးသုံးလုံးနဲ့
စွယ်နှစ်ချောင်းမေ့ကတည်းက ပါလာတာက ထူးဆန်းနေတယ်ဟဲ့”

“ဟုတ်တယ်.. အော်တုတ်ရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာပြော
မသိတော့ပါဘူးဗျာ။ ကဲ.. ကလေးကို သူ့အမေမိကို ပြန်ပို့လိုက်
အော်တုတ်သည် ကလေးထည့်ထားသော စကော(စကော)

ယူ၍ မီးနေခန်းအတွင်း ဝင်သွားလေ၏။ အော်တုတ်ပြန်ထွက်လာ
တွင် ကိုမောင်လှက -

“အော်တုတ်နဲ့မမြဲသန်းတို့ အိမ်မှာ စကလောက်စောင့်
ပါ။ ကျွန်တော်ရွာထဲက ဘကြီးထွန်းတို့၊ ဘကြီးသန်းမောင်နဲ့ဦးတင်လှတို့
သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်။ သူတို့က ဗဟုသုတပြည့်စုံကြတဲ့ လူကြီးတွေ
လာ။ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိကြမှာပါ။ ကဲ.. ကျွန်တော်သွားဦးမယ်”

ကိုမောင်လှကပြောပြီး မီးအုပ်ဆောင်းကိုယူ၍ ရွာထဲသို့ ထွက်
လေသည်။ ကိုမောင်လှတို့နေသည်က ရွာအရှေ့ဖျားဖြစ်ပြီး ဘကြီးထွန်း
ဦးတင်လှတို့က ရွာလယ်ပိုင်းတွင်နေကြ၍ ဘကြီးသန်းမောင်က ရွာအ
ဖျားတွင်နေသောကြောင့် ခရီးအတော်လှမ်းလေသည်။

ည (၁၂) နာရီခန့်အချိန်ဖြစ်သဖြင့် အိပ်ပျော်နေ၍ နိုးရပြန်သည်။
အိပ်ပြန်ရောက်ချိန် ည (၁) နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။ အိပ်ပျော်တွင်ထိုင်မိ
အိပ်ရာတွင် အော်တုတ်က မီးနေခန်းတွင်းမှ ကလေးလေးကိုယူ၍ လူကြီး
အား ပြလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ကြည့်ကြပါဦး.. ဦးလေးတို့ရယ်၊ ဒီကလေးမေ့တာ ည(၁၀) နာရီ
အောက်မှာ မေ့တာပါ။ အခု ည(၁) နာရီဆိုတော့ (၃) နာရီပဲ ကြာသေးတယ်။
ဒီကလေးက ထွားလာလိုက်တာ (၇) လ၊ (၈) လ သား၊ အရွယ်နီးပါးဖြစ်
ပြန်မတစ်သက် ဒီကလေးမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

ကလေးလေးမှာ အော်တုတ်ပြောသည့်အတိုင်း ထွားထွားကြိုင်း
တုတ်တုတ်ဝဝကြီးဖြစ်ပြီး (၇) လ၊ (၈) လ အရွယ်ခန့် ဖြစ်နေသည်ကို
အော်တုတ်ကြရလေသည်။ ကိုမောင်လှသည် သူ၏သားငယ်အား သေချာစွာ
ကြည့်မိလေသည်။

သူ့ရွာထဲမသွားမီအချိန်က မြင်တွေ့ရသည့်အနေအထားနှင့် ယခု
မြင်ရသည့်အနေအထားမှာ လုံးဝမတူတော့ဘဲ ယခုမှ သူ၏သားငယ်
သည် မျက်ချင်း ထွားကြိုင်းကြီးမားလာသည်ကို မြင်ရလေသောကြောင့် -

“ဟုတ်တယ်.. ဘကြီးထွန်း၊ ကျွန်တော် ဘကြီးထွန်းတို့ကို ခေါ်ဖို့
အော်တုတ်အချိန်နဲ့ အခုမြင်ရတဲ့ပုံစံတောင် မတူတော့ဘူး။ သိသိသာသာ
ပြောတာ အမှန်ပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပြကြပါ”

လူကြီးများသည် ကလေးလေးအား သေချာစွာကြည့်နေစဉ် ကလေး
အသံထွက်၍ ရယ်(ရီ) လိုက်သောကြောင့် အောက်သွားစွယ် နှစ်ချောင်း
မြင်လိုက်ကြရလေ၏။

မျက်ခုံးနှစ်ချက်၊ နဖူးပြင်ပေါ်ရှိမျက်လုံးမှာ လူကြီးများ မျက်လုံး
ထက် လူများအားလိုက်၍ ကြည့်နေသည်ပုံစံကို မြင်ရပြန်သောကြောင့်
ဘကြီးထွန်းသည် ကိုမောင်လှအား မျက်ရိပ်ပြလျက် အိမ်အောက်သို့ ဆင်း
လာရာ ကိုမောင်လှသည် နောက်မှလိုက်သွားလေ၏။ ချောင်းစပ်နား
သို့ ရပ်စောင့်နေသော ဘကြီးထွန်းနားရောက်လျှင် ဘကြီးထွန်းက -

“မောင်လှ.. ငါ မင်းကို မျက်ရိပ်ပြပြီး ခေါ်လာတာက အိမ်ပေါ်မှာ
အော်တုတ်လို့ပဲကွဲ့.. မင်းရဲ့ကလေးက ထိုအမြင်ကိုပြောရရင် မကောင်းဘူး။

သူက မင်းတို့မိသားစုတင်မက၊ ငါတို့တစ်ရွာလုံးကိုပါ ဒုက္ခပေးမဲ့သူလို မြင်တယ်။ ငါ့အဖေအကြံပြု ဗဟုသုတအရပြောရရင် အဲဒီကလေးကို မထားသင့်ဘူးလို့ ပြောချင်တယ်။ နောက်တစ်ရက်ကူးအောင် မထားသင့်ဘူး။ ကြောင့် မင်းကိုခေါ်ပြောရတာပဲ။ မင်း ဆုံးဖြတ်ပေးတော့..”

ဗဟုသုတ၊ အကြားအမြင် ကြွယ်ဝလှသော ဘကြီးထွန်း၏ပြောစကားကို ကြားရသော ကိုမောင်လှသည် ယခုမှပေးသည့် သူ၏သားငယ်ထူးထူးခြားလှသည်ပုံစံကို စဉ်းစားမိသောကြောင့် -

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမပြောချင်တော့ပါဘူး။ ဘာမှလည်း မသိဘူး။ ဒါကြောင့် ဘကြီးထွန်းဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း လက်ခံပဲဗျာ။ ကျွန်တော်မိသားစုနဲ့ ရွာသားတွေ ဒုက္ခရောက်ရမယ့်အဖြစ်ကိုတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဘကြီးထွန်း ကောင်းသလိုလုပ်ပါ”

ကိုမောင်လှ၏ပြောစကားကို ကြားရသော ဘကြီးထွန်းက -

“ဒီလိုဆိုရင် မြန်မြန်လုပ်ကြရအောင်။ မင်းတို့အိမ်က မောင်ထွန်းမြင့်ကိုသွားနှိုးပြီး သူ့ရဲ့လှေကို အဆင်သင့်လုပ်ခိုင်းထား။ လှော်တင်လည်း သုံးချောင်းယူခိုင်း၊ ပြီးတော့ မင်းအိမ်က ထင်းခုတ်စားမနဲ့ပေါက်တူး အုပ်ဆောင်းပါ ယူလာခဲ့။ ဆန်းမောင်နဲ့တင်လှတို့ကိုပါ ခေါ်ပြီး မင်းရဲ့ကလေးယူလာခဲ့။ မြန်မြန်သွား.. မြန်မြန်လုပ်။ အာရုဏ်မတက်မီ ပြီးအောင်လုပ်ရမယ်။ ငါ ဒီလေ့ဆိပ်ကပဲ စောင့်နေမယ်”

ဘကြီးထွန်း၏စကားအဆုံး ကိုမောင်လှ လှည့်ထွက်သွားချိန်တွင် ဘကြီးထွန်းက -

“မောင်လှ .. အခုကိစ္စတွေ မင်းမိန်းမ မသိစေနဲ့နော်”

ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်အကြာတွင် ကိုမောင်လှနှင့်အတူ ဦးသန်မောင်၊ ဦးတင်လှနှင့် မောင်ထွန်းမြင့်တို့ လေ့ဆိပ်သို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ကိုမောင်လှရင်ခွင်ထဲတွင် အနီးဖြင့်ထွေးပတ်ထားသော ကလေးငယ်တို့ကို ထွေးပွေ့ထားသည်။ ထွန်းမြင့်၏လေ့ပေါ်သို့ လူများနှင့်ပစ္စည်းများတင်ပြီး ချိန်တွင် ဘကြီးထွန်းက -

“မောင်လှ .. မင်းကလေးကို ဒီလေ့ကပ်အောက်မှာ လာထား။ ပြီးရင် ကပ်ကိုအပေါ်က ဖုံးလိုက်”

ဘကြီးထွန်း ပြောသည်

“မောင်လှက ကလေးလေး

ဘကြီးထွန်းပြုသည့် လေ့ကပ်အား

မင်းတို့ပြီး လေ့ဝမ်းတွင် ချထား

အဲဒီက ကပ်ကိုအပေါ်မှာ ဖုံးလိုက်

အောင် -

“ခပ် .. ခပ် .. ခပ် ..

ခပ် .. ဟင်း .. ဟင်း .. ခပ် .. ခပ်

ခပ် ..”

အသံထွက် ရယ်(ရီ) လိုက်သော

ကလေးလေး၏အသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဘကြီးထွန်းသည်

ကလေးအပေါ်ထိုးထားသော ကပ်ပေါ်သို့တက်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်

သည်မှာ -

“မောင်လှရေ .. လှေကို စစ်တောင်းမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်

အောင် မြန်မြန်လှော်ပေးတော့။ ကိုတင်လှကလည်း လှော်တက်ယူပြီး ဝိုင်း

လှော်ပေးပါ။ ဦးတင်လှသုံးချောင်းဆိုတော့ ပိုမြန်တာပေါ့..”

ဘကြီးထွန်း၏ပြောစကားကြောင့် ကိုမောင်လှ၊ ကိုထွန်းမြင့်နှင့်

မောင်လှတို့သုံးယောက် အားစိုက်၍လှော်လိုက်သောကြောင့် စစ်တောင်း

မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ရောက်လာကြသည်။

လှေအား ကမ်းနားတွင်ထိုးဆိုက်ပြီးချိန်တွင် လှေပေါ်တွင်ပါလာ

အပေါက်တူး၊ စားမနင့်မီးအုပ်ဆောင်းတို့ကိုယူပြီး လှေကပ်အောက်တွင်

အသော ကလေးလေးအား ယူလိုက်ချိန် ကလေးမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်

ဖြင့် ဘခပ်ခပ် အသံထွက်တာ ရယ်(ရီ) နေသည်ကို ကြားကြရလေသည်။

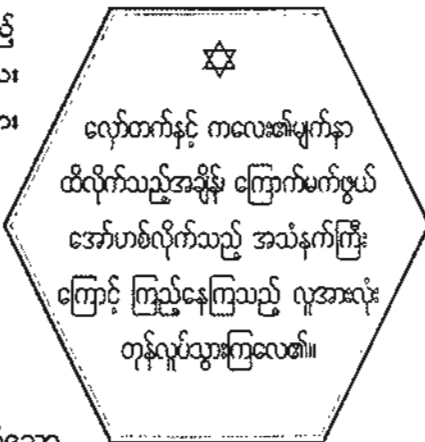
ပစ္စည်းများနှင့် ကလေးအားယူ၍ ကမ်းပေါ်သို့တက်လာခဲ့ရာ ရောင်း

အိမ် (၁၀၀) ခန့်အကွာကိုရောက်လျှင် ကလေးအား ပြောပေါ်ခိုချထားစေ

ပြီး ဘလေးအနီးတွင် (၃) ပေခန့်ကျယ်သော တွင်းတစ်တွင်းအား တူးခိုင်း

အောင်။ အနက် (၃) ပေခန့်ရောက်လျှင် ဘကြီးထွန်းက ကျင်းတူးသည်ကို

မိန်းမလိုက်ပြီး ကိုမောင်လှအား -



“ကိုင်း... မောင်လှ၊ ကျွင်းလည်း တူးပြီးပြီ၊ ဒီတော့ ကလေးကို နှိပ်ဖို့ မင်းပဲ တာဝန်ယူပေတော့..”

ဘကြီးထွန်းမှ ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ကိုမောင်လှသည် ဘကြီးထွန်း၏မျက်နှာအား ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော် မလုပ်ချီဘူး... ဘကြီးထွန်း”

“မောင်လှ မလုပ်ချီရင်... ထွန်းမြင့် မင်းပဲလုပ်ကွာ၊ လှော်တက် အရင် ရိုက်ကွာ၊ မြန်မြန်လုပ်ကြတော့..”

ဘကြီးထွန်းမှ ထွန်းမြင့်အား ပြောလိုက်ရာ ထွန်းမြင့်သည် ပုခုံးထမ်းထားသော လှော်တက်စောင်းနှင့် ကလေး၏မျက်နှာအား ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“အား!... ဟား... ဟား... ဟား...”

လှော်တက်နှင့် ကလေး၏မျက်နှာထိလိုက်သည့်အချိန်၊ ကြောင့်မက်ဖွယ် အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံနက်ကြီးကြောင့် ကြည့်နေကြသည့် လူအားလုံး တုန်လှုပ်သွားကြလေ၏။ ကလေးငယ်လေး၏ပါးစပ်မှ ထွက်လာသည့် အော်ဟစ်သံက လူကြီးတစ်ယောက်၏နှာကျင်းစွာ အော်ဟစ်သံဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘကြီးထွန်းသည် အနီးရှိခါးမအားယူ၍ ထွန်းမြင့်အား လှမ်းအလိုက်ပြီး သူ၏လည်ပင်းအား လည်လိုက်ဖြတ်သည့် ပုံစံလုပ်ပြလိုက်သောကြောင့် ထွန်းမြင့်သည် ကလေးလေး၏လည်ပင်းအား ဓားမဖြင့် ပိုင်နှိပ်လိုက်ပြီး ပြတ်သွားသောခေါင်းအား တူးထားသည့်မြေကျင်းထဲသို့ ရှာလိုက်ပြီး ပေါက်တူးနှင့်မြေကျင်းအား ဖိုလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် ဘကြီးထွန်းက

“ကိုင်း... မောင်လှ၊ ကျွန်တို့ခန္ဓာကိုယ်ကို ယူလာခို၊ ဟိုဘက်ထဲကို ပြန်သွားကြမယ်”

ကလေးငယ်၏ ခေါင်းမရှိတော့သော ခန္ဓာကိုယ်အား မောင်လှက ပွေ့ယူ၍ လှော်ရာသို့သွားကာ လှော်ကပ်ပေါ်တွင်ချထားလိုက်စဉ်၊ ကျွန်တို့လူများလည်း လှော်ပေါ်သို့တက်၍ စစ်တောင်းမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လာခဲ့ကြလေသည်။ စစ်တောင်းမြစ်ဟောင်း၊ မြစ်ကျိုးအင်းမှ စစ်တောင်းမြစ်ထဲသို့ စီးဝင်နေသော တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လှော်ဆိုက်တပ်လိုက်ပြီး ကလေး

ငယ်၏ခန္ဓာကိုယ်အား၊ ကမ်းပေါ်သို့ယူခဲ့ပြီး အပြင်ပေါ်တွင် ချထားလိုက်လေသည်။

အနီးတွင် (၃) ပေအကျယ်၊ အနက် (၁) ပေခန့် ကျင်းတစ်ကျင်းကို တူးလိုက်ပြီး ကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်အား ခါးနေရာမှပိုင်း၍ မြေတူးထဲတွင် ခါးအောက်ဘက်အပိုင်းအား ချ၍ မြေမြှုပ်လိုက်ကြလေသည်။ မြေမြှုပ်ပြီး နှင် ကျန်သည့် ခါးအထက်အပိုင်းအား ယူ၍ လှော်ပေါ်တင်ပြီး မြစ်ကျိုးအင်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လှော်ကိုလှော်ခဲ့ပြီး မြေကျင်းတူး၍ မြှုပ်လိုက်လေ၏။



လှော်အနီးသို့ပြန်ရောက်လျှင် လှော်ပေါ်တွင်ရှိနေသော သွေးများကို အပြင် ပြောင်စင်အောင်ဆေးခိုင်းပြီးမှ လှော်ပေါ်သို့တက်ကာ ရွာဘတ်သို့ လှော်ကိုလှော်ခိုင်းပြီး ဓနာအကြာတွင် ဘကြီးထွန်းက စကားပြောလေသည်။

“မောင်လှမ္ပွားတဲ့ ကလေးလေးက ဘီလူးလေးကွယ်... ဘီလူးအင်တားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘီလူးဘဝနဲ့ လူ့ဘဝထဲကို ဝင်လာတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ “ဘီလူး” လို့ ပြောရသလဲဆိုရင် မျက်နှာမှာ မျက်လုံးနှစ်လုံးပါရမယ့်အစား နှာခုံးနှစ်ခုရဲ့ အလယ်မှာ မျက်လုံးတစ်လုံး အပိုပါပြီး အဲဒီမျက်လုံးက ကလေးနှာလုံးမဟုတ်ဘဲ လူကြီးမျက်လုံးမျိုး အရှင်ဖြစ်နေတယ်။

ပြီးတော့ အောက်သွား။ သွားစွယ်လည်း နှစ်ချောင်းပါလာတယ်။ ကလေးဆိုတာ အပိဝမ်းကကျွတ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ငိုရမယ်မဟုတ်လား။ မောင်လှ ကလေးက မွေးလာလို့ အပြင်ကိုရောက်ကတည်းက တစ်စစ်စစ်နဲ့ နှယ်နေတယ်။ နောက်ပြီး မွေးပြီးလို့ သုံးနှာရီအချိန်လေးမှာ မွေးစအရွယ်ထက် သစ်ဆပိုကြီးလာပြီး (၇) လ၊ (၈) လအရွယ်ကြီးလာတာဟာ သာမန် ဖြစ်ဖို့ ဖြစ်ရင် မဟုတ်ဘူး။

ငိုရဲအစိုး ပြောဖူးတဲ့အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနဲ့ အခု မောင်လှ ကလေးလေးအဖြစ်က အတူတူပဲမို့ ရှုလိုလုပ်လိုက်ရတာပဲ။ သူတို့ကို တစ်နေရာထဲသို့ ယူမည်ရဘူး။ သုံးပိုင်းပိုင်းပြီး မြစ်ချောင်းခြားလို့ သုံးနေရာခွဲပြီး မြှုပ်ရတယ်။



နေရာခွဲပြီး မမြှုပ်ရင် ပြန်ထလာနိုင်တယ်လို့ ငါ့အစိုးက ပြောခဲ့တယ်ကွယ်”
“တကယ်လို့ ဘီလူးလို့မသိခဲ့ရင် ဘာတွေဖြစ်လာမှာလဲ . . . ဘကြီး
ရယ်၊ ပြောပြပါဦး . . .”

“တကယ်လို့များမသိခဲ့ရင် မွေးတဲ့မိဘ၊ မိသားစုနဲ့ အိမ်ရှင်တစ်ရွာ
လုံး ကပ်ရောဂါဖြစ်သလို၊ သေကြေပျက်စီးကြရတယ်တဲ့။ အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုး
ဖြစ်ပြီး ရွာထဲမှလူတွေသေကြလို့ လူအနည်းငယ်လောက် တစ်ရွာကိုပြောင်း
ပြေးကြလို့ ရွာပျက်ခဲ့တဲ့အဖြစ်၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာ၊
ရိုးမတောင်ခြေက ရွာတစ်ရွာပျက်ခဲ့တာ သက်သေခံတယ်။ ခုတော့ ငါတို့
အသိဦးသွားလို့ စိတ်အေးချမ်းပြီကွယ်”

စကားပြောရင်းဖြင့် လေ့ဆိပ်သို့ ရောက်လာကြပြီး ပစ္စည်းများယူ
ကာ အိမ်သို့လာခဲ့ကြလေသည်။ အိမ်ပေါ်ရှိ မီးခွက်အနီးတွင် ဝမ်းဆွဲသည်
ဒေါ်ခင်တုတ်နှင့်ဒေါ်မြသန်းတို့ထိုင်လျက် ကိုမောင်လှတို့အပြန်ကို စောင့်
မျှော်နေကြလေ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်၍ ထိုင်လိုက်ကြချိန်တွင် ရွာဦးဘုန်း
တော်ကြီးကျောင်းမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံကို ကြားလိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အခန်းတွင်းမှကိုမောင်လှ၏အနီး၊ မတင်ရီ၏စကား
ပြောသံကိုကြားရသောကြောင့် ဒေါ်ခင်တုတ်အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။
ဒေါ်ခင်တုတ်အား မတင်ရီက -

“ကိုမောင်လှတို့ ပြန်ရောက်ကြပြီလား . . . ကိုမောင်လှတို့ သွားနေတဲ့
အချိန် ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အိပ်ပျော်တဲ့အချိန် ကျွန်မအိပ်မက်တယ်။
အိပ်မက်ထဲမှာ လူအကြီးကြီးတစ်ယောက်၊ ကျွန်မအနားကိုလာပြီး မျက်စိထင်
နီနီကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး ကျွန်မကို ပြောတယ် . . .”

နှင်တို့အကြံဦးသွားလို့ နှင်တို့မိသားစုနဲ့ ဒီရွာသားတွေ သက်သာ
သွားတယ် မှတ် . . . မဟုတ်လို့ကတော့ နှင်မိသားစုနဲ့တစ်ရွာလုံး မသာတွေ
ဖြစ်ကုန်မှာ။ နှင်တို့အားလုံး၊ ကံကောင်းသွားတယ် မှတ်ပါ။ အဲဒီလိုပြောပြီး
ကျွန်မရှေ့က ပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်မလည်း အိပ်ပျော်ရာက နီးလာခဲ့
တယ်။ ကိုမောင်လှတို့သွားကြတာကို ကျွန်မသိပါတယ်။ ကျွန်မ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ပေမယ့် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်ရတယ်”

မတင်ရီပြောသည့်စကားများကို အခန်းအပြင်ဘက်တွင် ထိုင်ခေ



ကြားသူများအားလုံး ကြားရသောကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ၊ တစ်ယောက်
ကြည့်တာ အံ့သြလွန်းစွာ ဖြစ်နေကြစဉ် . . . ကိုမောင်လှက အသံကိုမြှင့်လျက်
ပြောလိုက်သည်။

“တင်ရီ . . . နှင်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသလို၊ ငါလည်းဖြစ်ရပါတယ်
ဦး . . . မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးကို ချစ်ကြတာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့
နွားလေးဟာ ငါတို့မိသားစုနဲ့ ဒီရွာတစ်ရွာလုံးကို ဒုက္ခပေးမယ့် သားဖြစ်နေ
တာလည်း လုပ်သင့်၊ လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်လိုက်ရတာပဲလေ။

ကိုယ်မွေးတဲ့သားက ကိုယ့်ရွာကိုဒုက္ခပေးနိုင်အောင် လုပ်လိုက်
တဲ့အတွက် ငါကျေနပ်တယ် . . . တင်ရီ၊ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်က သွေးကိုတောင်
အကောင်းရင်ဖောက်ထုတ်ရသေးတာပဲ ဟာ . . . နှင်လည်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ပါနဲ့တော့ . . . နော်”

မောင်လှ၏စကားအဆုံး အခန်းတွင်းမှမတင်ရီက -

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ် . . . ကိုမောင်လှရယ် ဒီကလေးကို ကိုယ်ဝန်
သွယ်ကတည်းက ပထမ ကလေးတွေနဲ့မတူတာ ကျုပ်အသိဆုံးပါစတာ။
အစားအသောက်ဆိုလည်း အသားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းကိုပဲ စားချင်တယ်။ အသီး
အချက်ဆို ကြည့်တောင်မကြည့်ချင်ဘူး။

နောက်ပြီး ဘုရားစာ၊ တရားစာဆိုသံကိုလည်း လုံးဝမကြားချင်
ဘူး။ ခုမွေးလာတော့လည်း လူမဟုတ်ဘဲ ရွာကိုဒုက္ခပေးမယ့် ဘီလူးလေး၊
ဖြစ်နေပြန်တယ်။ ရှင်တို့လုပ်တဲ့လုပ်ရပ် မှန်ပါတယ် ကိုမောင်လှရယ်။ ဘကြီး
အုန်းနဲ့ လူကြီးတွေကိုလည်း ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်”

မတင်ရီ၏ပြောစကားအဆုံး၊ လူကြီးများက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်
ကြလေသည်။ ထိုအချိန် အရှေ့အရပ်မှ အာရုဏ်ဦးအလင်းရောင်သည် ထွန်း
သင်းလာသောကြောင့် ညအမှောင်မှာလည်း လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်၍ သွားရာ
ပိုင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

မှတ်ချက်။ ။ ဤဇာတ်လမ်းဖြစ်ပျက်သည့် အချိန်သည် (၁၉၅၄)
နှစ်ဝန်းကျင်အချိန်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သည်ဇာတ်လမ်းအား
ပြောပြခဲ့သည့် ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်သော ဇခင်ကြီးအား ဦးခိုက်လျက်
ရေးပါသည်။

အရေပြားဆွဲဆန်နိုင်တဲ့ လူသား Mister Fantastic



ကမ္ဘာပေါ်မှာ ထူးခြားတဲ့ လူထူးဆန်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ လူ့ရဲ့ကိုယ်ရေပြားကို ဆွဲဆန်နိုင်ဆုံး လူသားအဖြစ် ကမ္ဘာ့ ဂုဏ် နှစ်ချိန်တင်ထားသူကတော့ ဂယ်ရီ စတင်ရက်ကျူနာလိုခေါ်တဲ့ ဗြိတိန် နိုင်ငံသားတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။

လက်ရှိအချိန်မှာ သူဟာ အသက်(၄၁)နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး (၂၀၀၅)ခုနှစ်မှာ စတင်ကာ သူ့ရဲ့အရေပြားဆွဲဆန်နိုင်တဲ့ အစွမ်းများကို



ဗြိတိန်နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ Fairfield Hall မှာ ကျင်းပသော Circus Of Horrors မှာ ပြသခဲ့ပါတယ်။

သူ့ဟာ အရင်က ဆည်းကလည်း ဆင်ကပ်ပွဲများ နှိပ်သက်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဒီလို သူ့အရေပြားဖြစ်လာ သော လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်ကျော် ခန့်က စတင်တယ်လို့ သိရပါ သေး တစ်နေ့မှာ သူ့ဦးလေး က သူ့အရေပြားကို ဆွဲကြည့်



ရာမှာ အရေပြားဟာ ပျော့တွဲတွဲကြီးဖြစ်နေပြီး သာမန်လူတွေနဲ့မတူ ထူးခြား တဲ့အရေပြားကို ဆွဲဆန် တွန့်ခေါက်နိုင်စွမ်းရှိနေတာကို တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုအဖြစ်ကြောင့် သူဟာ ဆင်ကပ်အဖွဲ့ထဲမှာ သူ့အရည်အချင်း တွေကို ပြသခဲ့ပြီး နာမည်ကျော်တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့ပါးနှစ် ဆတ်တဲ့ ဆွဲလိုက်ရင်လည်း သူ့အရေပြားကြီးဟာ ပျော့တွဲပြီး ပါလာပါတယ်။ ဆည်းပင်းက အရေပြားကိုဆွဲရင်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။

အထူးခြားဆုံး ပြကွက်ကတော့ သူ့လည်ပင်းအရေပြားကို ဆွဲဆန်

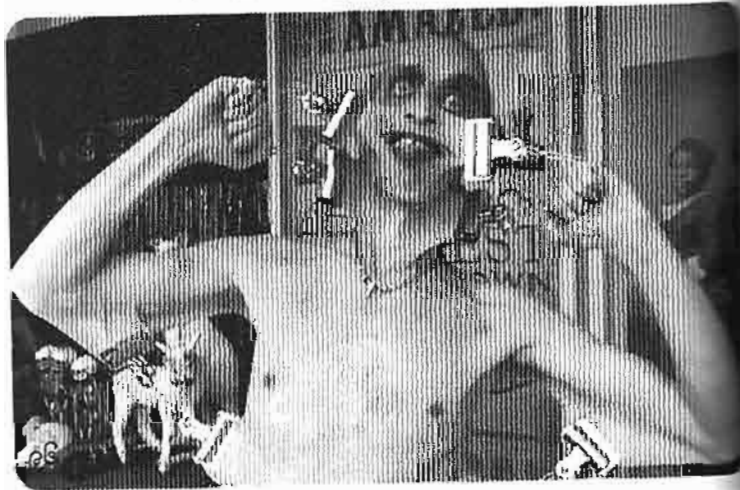




ရုံးအုပ်ပြီး ပါးစပ်ပေါက်ကို ပိတ်ထားတဲ့ ပြကွက်ဆန်းဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်က အရေပြားတွေကိုလည်း ဆွဲဆန်နိုင်ပါတယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် တစ်ကိုယ်လုံးက ဘယ်နေရာမဆိုက သူ့အရေပြားကို ဆွဲရင် ရှည်ထွက်လာ ပါတယ်။

ဒါကြောင့် Fantastic Four ဇာတ်ကားထဲက ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် လူသားတစ်ယောက်လို သူ့ကိုလည်း Mister Fantastic လို့ အမည်နားပေး မှည့်ခေါ်ထားကြပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အရေပြားဆွဲဆန်နိုင်မှုအရည်ဟာ (၆.၅)လက်မအထိ ဖြစ်ပါတယ်။ သာမန်လူတစ်ယောက်အဖို့ လုံးဝမဖြစ် နိုင်တဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်ဖြစ်ပါတယ်။

လက်ရှိအချိန်ထိလည်း သူဟာ အသက်ရှင်နေထိုင်လျက်ရှိပါ



တယ်။ တကယ်တမ်းမှာ ဝယ်ရီစထရက် ကျွဲ နှစ်အလို အရေပြားကို ဆွဲဆန် နိုင်ခြင်းဟာ လူ တာန်မတူတဲ့ Ehlers- Danlos Syndrome လို့ ခေါ်ရောဂါကို ခံစားနေရ တာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူ့

ပြားဟာ လူသာမန်တွေရဲ့ အရေပြားထက် အလွန်တရာအားနည်း ပြီး ဘာတို့နေရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း အခုလိုဖြစ်ခြင်းကပဲ ဝယ်ရီကို ကမ္ဘာကျော်စေတဲ့ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်လူတစ်ယောက်ဖြစ်စေခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

လူပေါင်း (၁၀၀၀၀)မှာ တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ခဲလှတဲ့ ရောဂါ ဝယ်ရီထိန်းပုံ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂယ်ရီကတော့ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်လူသားတစ် ယောက်အဖြစ် နေရတာကို နှစ်သက်ကြောင်း ပြောဆိုထားပါတယ်။ သူ က ကမ္ဘာ့လူထူးဆန်းများ ပြပွဲမှာလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်အဖြစ် ခံစားပြသခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အရေပြားကို စက္ကူညှပ်တဲ့ကလစ်တွေနဲ့ ဆွဲပြီး ပြသရာမှာ သူ့အရေပြားဟာ လိုသလိုဆွဲနိုင်ပါတယ်။

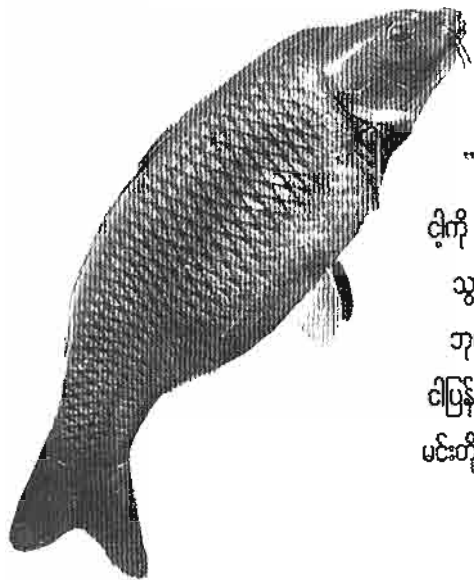


- မကွေးတိုင်းမင်းဘူးမြို့ရှိ ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲ
- ကျောင်းတော်ရာရှိရာသို့ လာကြသောဘုရားသီးကြီးများ
- ကျောင်းတော်ရာဘုရားသီးကြီးတစ်ကောင်ကို လောဘဇောတက်ပြီး ရောင်းလည်းရောင်းအသားလည်းစားမိသောအခါ... အတိတ်ပြစ်ကပ်မှုနှင့်တော်တော်

ခ-ခ-ဘ-ဝ-ငါးကြီး

မကွေးညှိပိမ့်





“ဟေ့.. မောင်ပု၊ အခု
ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့ဦး။ ငါဘုရားကို
သွားပြီး ဥပုဒ်စောင့်ပါရစေ။
ဘုရားပွဲတော်ကြီးပြီးသွားရင်
ငါပြန်လာပါ့မယ်။ အဲဒီအခါကျရင်
မင်းတို့ ငါ့ကို သတ်လိုက် သတ်ပါ။
လွှတ်လိုက် လွှတ်ပါ။”

BURMESE CLASSIC

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ခြေတော်ရာအစစ်များဖြစ်သော အထက်စက်တော်ရာနှင့် အောက်စက်တော်ရာတို့တည်ရှိရာ ရွှေစက်တော် ပွဲတော်ကြီးသည် နှစ်စဉ် တပို့တွဲလဆန်း(၅)ရက်၊ ဇန်နဝါရီလ(၂၀)ရက်နေ့ တို့တွင် ဖွင့်လှစ်ပြီး မြန်မာနှစ်ဆန်း(၁)ရက်၊ ဧပြီလ(၁၆၊ ၁၇)ရက်တွင် ပိတ်ပွဲ ကျင်းပသည်။

ထိုရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲဖွင့်သည်နှင့် မြန်မာပြည်ရှိ အမြို့မြို့၊ အနယ်နယ်မှ ဘုရားဖူးလာကြသောပြည်သူများသည် မင်းဘူးမြို့ရှိ နဂါးပွက် တောင်သို့ လည်းကောင်း၊ ကျောင်းတော်ရာရှိ ဘုရားဖူးလာကြကုန်သော ငါးများကို လည်းကောင်း၊ ထူးဆန်းအံ့ဩကြသဖြင့် လာရောက်လေ့လာ ကြ၏။ မဖြစ်မနေ ဝင်ရောက်သင့်သောနေရာများလည်း ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူအနေဖြင့် ကျောင်းတော်ရာဘုရားဖူးငါးများအကြောင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ တင်ပြချင်ပါသည်။ ဤငါးများသည် တစ်ချိန်က ကျောင်း တော်ရာတွင် ရှိခဲ့သော စန္ဒကုန်းသာတောကြီးထဲတွင် စောင့်ကြည့်နေကြသော ဘီလူးများဖြစ်ကြောင်း အချိန်အမြောက် သိရှိခဲ့ရသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တိုင် ကျောင်းတော်ရာရွာသို့ ရောက်ရှိစဉ်

စန္ဒကုန်းသာတောကို ရုတ်တွင်ရင်းလင်းပြီး ကျောင်းစရပ်များ ဆောက် တည်ရာမှ ဘီလူးဘဝမှစတင်ပြီး ငါးများဖြစ်သွားသည်ဟု ငယ်ငယ်က မှတ် သိရပါသည်။

ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျောင်းတော်ရာမြို့ပို့ ကိုယ်တိုင် မှားပြီး သက်ဆိုင်သူများကို မေးမြန်းပြီးမှ အကျယ်တဝင့် ရေးသားပြပါ မည်။ သခုတော့ ထိုငါးတို့၏သစ္စာ၊ သမာဓိရှိပုံနှင့် ၎င်းတို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆိုး ချိုးကောင်းကျိုးကို တင်ပြချင်ပါ၏။

စာရေးသူတို့ငယ်စဉ်က ကျောင်းတော်ရာသို့ ခဏခဏ ရောက် မည်။ မိဘများမသိအောင်လည်း ရောက်သည်။ မိဘများနှင့်လည်း ရောက် မည်။ ကျောင်းတော်ရာနှင့် မကွေးမှာ လွန်စွာနီးပါသည်။ ကျွန်တော် မြန်မာတန်းနှစ်တွင် သူငယ်ချင်းများနှင့်ကျောင်းတော်ရာသို့ ငါးကျွေးသွား ကြရာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည်စားသန်ပြီး ရေထဲတွန်းချရာ စာရေးသူသည် ရေထဲသို့ ကျသွားခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းတော်ရာ ငါးကျွေးဆိပ်မှာ ရျောက်ကမ်းပါးကြီးဖြစ်သည်။ မြစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်လောက် နက်သည်။ စာရေးသူမှာ ရေမကူးတတ် ပြီး (၁၉၅၁)ခုနှစ်လောက်က ဖြစ်သည်။

စာရေးသူသည် ရေထဲသို့ ပွမ်းကနဲ ကျသွားရာ -
“ဟယ်..”

“ဟာ..”

“လုပ်ကြပါ.. ဆယ်ကြပါ”

“သေတော့မှာပဲ.. လုပ်ကြပါဦး”

“ငါးစာတော့ ဖြစ်ပြီး ငါးတွေစားလို့ သေတော့မယ်”

လို့ ကမ်းပါးပေါ်ရှိ တွဲလူတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ကြ မည်။ ရေကနက်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ ငါးကြီးတွေက လွန်စွာကြီးမားလှ မည်လည်းကောင်း၊ အော်ဟစ်၍သာနေကြပါသော်လည်း မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မှဆင်းပြီး မဆယ်ခဲ့ကြပါ။

စာရေးသူကို ဆယ်ဖို့ကိစ္စမှာ ရေကူးကျွမ်းကျင်ရမည်။ (၈) ဝေမြင့် သော ဤကမ်းပါးပေါ်မှ ရန်ချရမည်။ ရန်ချပြီး ကမ်းပေါ်ပြန်တက်ဖို့ မလွယ်

www.burmeseclassic.com

ငါ့ကျွေးဆိပ်မှအထက်သို့ ဝါးတစ်ရိုက်အကွာတွင် ရေခပ်သော ဆိပ်ထစ်ကလေး ရှိသည်။ စာရေးသူအားဆင်းပြီး ဆယ်ပါက ရေဆန်ကိုရုန်းပြီး နေရာရောက်အောင်သွားဖို့ မလွယ်လှပါ။ ဆယ်သူရော၊ နှစ်သူပါ နှစ်ယောက်လုံး သေပွဲဝင်မှာဖြစ်သဖြင့် မည်သူမှ မကယ်ရ။

အတူပါလာသော သူငယ်ချင်းများမှာ ငိုသူငို၊ အော်သူအော်ပြီး ဝါးကျွေးဆိပ်မှာ ဆူညံနေပါသည်။ စာရေးသူလည်း ရေထဲသို့ ဟစ်စက္ကန့် နှစ်သွားခဲ့သည်။

“ဟာ... ဟိုမှာ ပေါ်လာပြီ ဟေ့”

“လှမ်းပြီး ဆွဲကြပါဟာ”

“ဘယ်လိုလုပ် ဆွဲမှာလဲ... ဝီမု မမိုဘဲ”

ကမ်းပေါ်မှလူများ ကျွန်တော့်ကိုမြင်နေသော်လည်း မြင့်မားသော ရောက်ကမ်းပါးကြီးကြောင့် ဘယ်လိုမှ မကူညီနိုင်ကြပါ။ သို့သော်လည်း အတော်ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို စာရေးသူကိုယ်တိုင် မမြင်ကြည့်နိုင်အောင် ကြုံတွေ့ရပါသည်။ အကြောင်းမူ...

စာရေးသူသည် ရေထဲတွင် ပက်လက်လန်လျက် ရေဆန်တစ်မော်တော်တစ်စင်း၊ ခုတ်မောင်းသွားသကဲ့သို့ ရေခပ်ဆိပ်ကမ်းအရောက်ဆန်တက်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဟာ !... ဘာတုန်းဟာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဟာ”

ဟု အော်ဟစ်ကြကာ စာရေးသူ မကူးမခတ်ရဘဲ ရေထဲတွင် ပက်လက်ကြီးဆန်တက်သွားသည့် နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာကြပါသည်။

ရေခပ်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သော် စာရေးသူသည် “ဝုန်း” ဟု လေပေါ် ဖျံတက်သွားကာ ကုန်းမြေပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားသဖြင့် ရေထဲသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ခြောက်နှစ်သားအရွယ်ခန့်ရှိသော သူငယ်ဇူး ငါးကြီးသုံးကောင်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ဘုရားဖူးလာသူများက ထိုငါးကြီးသုံးကောင်အား ဖမ်းပြီး ခေါင်းနှင့်အခြားကို ရွှေချပြီးနောက် ပြန်လွှတ်လိုက်ကြပါသည်။ တချို့ဘုရားများလည်း ငါးကိုကြည့်ရှုင်စောဖြင့် ကမ်းပါးစပ်သို့တိုးကြရာမှ ကမ်းပါးကြီး

သေတုန်းကြပါသော်လည်း သေသူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးပါ။ စာရေးသူကို နှင် ငါးကြီးများက ကယ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ဤအကြောင်းအရာသည် လုပ်ကြံပြီး ရေးထားခြင်း မဟုတ်။ ထိုအတိုင်း ဆိပ်သို့ ရောက်ရှိပါက သက်ကြီးရွယ်အိုများကို မေးကြည့်လျှင် သိနိုင်ပါသည်။ ဤ ဘုရားငါးကြီးများ၏အသိတရားမှာ လူတွေလိုက်မရှိလောက်အောင် ရှိသည်။ ပွဲတော်မေည့်ရက်ကိုသိသကဲ့သို့ ပွဲတော်ပိတ်မည့်ရက်ကိုလည်း သိသည်။

လပြည့်နေ့၊ လကွယ်နေ့ကို လူတွေ မမှကောင်းမမှမည်။ ထိုငါးကြီးများက ဝေမု၊ အခါကြီး၊ ရက်ကြီးကိုကောင်းစွာ သိကြသည်။ ဥပုဒ်နေ့များတွင် နံနက်(၇)နာရီမှ (၁၂)နာရီထိသာ အစာများ လာစားကြပြီး (၁၂)နာရီအနက်သွားပါက ငါးစာကျွေးသည့်နေရာတွင် တစ်ကောင်တစ်ပြီးမှ မရှိတော့ပါ။ ညဉ့်ခင်းစောင့်ကြပါသည်။

စာရေးသူတို့ဒေသမှ တံငါသည်များသည် ကျောင်းတော်ရာများသို့ပွဲတော်လအတွင်းတွင် ငါးကြီးဖမ်းသောပိုက်ကြီးကို မရကြတော့ပါ။ အကယ်၍ ငါးကြီးများကိုမိလျှင်လည်း ရေထဲသို့ ပြန်၍လွှတ်ကြပါသည်။ မိ၍ ဖမ်းမိခဲ့လျှင် စားလိုက်မိပါက စားမိသူအားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ မှန်လည်း မှန်ပါသည်။ စားမိသူများ (၆)ကြောင်၊ စီးပွားပျက်ပါသည်။ ကိုယ်ရေးပြားရောဂါသည်ဘဝသို့ ရောက်ရှိကြသည်မှာ လက်တွေ့ဖြစ်ကြ၍ ထိုသို့ ဘုရားရိန်တွင် မိသောငါးကြီးများကို မကြပါ။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ယနေ့ထက်တိုင်ဘုရားရှေးတွင် ပြောဆိုလေ့မပါ။ တောသုံးတောင်ဖြစ်နေသော ကိစ္စတစ်ခုကို ဖော်ပြရမည် ဆိုလျှင်...



- ဦးရွှေ + ဒေါ်လုံး
- ဦးပု + ဒေါ်ညွန့်
- ဦးလှ + ဒေါ်မြ



www.burmeseclassic.com

ထိုနေ့မောင်နံ သုံးစုံတွဲသည် တံငါလုပ်စားနေသူများ ဖြစ်သည်။ သာမန်ရိုးရိုး လှေတစ်စီးကို ဦးစွာနှင့်ဒေါ်လုံးက ပိုင်ဆိုင်သည်။ အတော်အသင့် ပိုက်ဆံရှိသဖြင့် ငါးဖမ်းပိုက်ထောင်ထားသည်။ ကိုယ်တိုင် ငါးဖမ်းပြီး ပုနှင့်ဦးလှတို့ဖမ်းလာသော ငါးများမှ (လှေ)အတွက် သုံးစွဲရန် တစ်ချို့ယူသည်။

ဦးပုသည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက ၎င်း၏ ဖခင်နှင့်အတူ ရော့ဝတီမြစ်ထဲရှိ ငါးကြီးငါးသေးများကို ပိုက်ကွန်ပစ်၍ ဖမ်းလာခဲ့ရာ ပိုက်ကွန်ပစ်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်သည့်အပြင် ရေမျက်နှာပြင်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ဤရေအောက်တွင် ဘာငါးတွေရှိသည်ကို အထိအမြောက်အမြား တွေ့ရှိရသဖြင့် သာဓိကောင်းကောင်းအောင် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။ ရော့ဝတီမြစ်ရေပြင်၏လှုပ်ရှားမှုအားလုံး အတွေ့အကြုံအရ သိရှိထားသူဖြစ်သည်။

ဦးလှကတော့ လှေလှော်ကျွမ်းကျင်သည်။ အထက်မင်းလှက တွင်ရှိသော မလွန်ဝဲကိုပင် အံတုကာ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ မြစ်ထဲတွင် ငါးဖမ်းသွားသည့်အချိန်တွင် ဦးလှက လှေလှော်ပုံကို တာဝန်ယူသည်။ ဦးပုက ကွန်ပစ်တာဝန်ယူသည်။

နံနက်(၆)နာရီဆိုလျှင် ထွက်ကြပြီး ညနေ(၅)နာရီမှ ပြန်လာကြသည်။ ထိုအခါတွင် လှေ၏ဝမ်းပိုက်ထဲတွင် အနည်းဆုံး ဆယ်ပိဿာမျှ ပါလာတတ်သည်။ ထိုပါလာသောငါးကို သုံးယောက်ခွဲယူကြပြီးမှ မိန်းမရာက ကျောင်းတော်ရာရေသို့ သွားရောက်ရောင်းချကြသည်။

ပိုသည်လှသည်တော့ မရှိကြ။ စားဝတ်နေရေးတော့ အဆင်ပြေကြသည်။ ၎င်းတို့နေထိုင်သည်က (ရေလယ်ကျွန်း) ရော့ဝတီမြစ်၏အလယ်တွင် ကုန်းမြေကလေးပေါ်နေတဲ့နေရာ။ အိမ်ခြေ(၂၀၀)ခန့်ရှိပြီး မြေအာလူး၊ ကြက်သွန်တို့ စိုက်ပျိုးပြီး ကုလားပဲ၊ ပဲလွန်းတို့လည်း စိုက်ပျိုးကြ၏။

ဝါဆို၊ ဝါခေါင်လများဆိုလျှင် ကွန်ကရေမြှုပ်တတ်သည်။ မြေသည်ဆိုရာ၌ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဟုတ်။ ရေဇီးမသန်၊ အဆစ်၊ ပေါင်လယ်လေးသာ မြှုပ်သည်။ နေထိုင်ကြသူအားလုံး ခြေတံရှည်အိမ်များဖြင့် နေကြပြီး ကြီးလျှင် နွားများကို ကုန်းပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြသည်။ အနီးဝမ်း

အသွယ်ရလျှင် (အင်းလေး)မြို့မှ အိမ်ထောင်နှင့် တူ၏။

ရွာ၏သုံးပုံပုံ၊ တစ်ပုံလောက်တော့ တံငါလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ရွာသူရွာသားအားလုံး အလှူအတန်းပေးနေရသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရှစ်နှစ်ခင်ခန့်ကြပြီး တစ်ဦးတွင် ပစ္စည်းအားလုံးကို နေပေါ်က ကျန်အိမ်ထောင်ရအောင် ပိုင်းဝန်းကူညီကြသည်။

တစ်ရွာလုံးကလည်း ခေတ္တတစ်ခါ မိုးမကင်းများဖြစ်ကြပြီး အတော်အသင့် ပိုက်ဆံရှိကြသည်။ ဆင်းရဲသားဆို၍ ရွာ၏ပတ်ပတ်လည် အဖျားအကြီးတွေ နေထိုင်ကြကုန်သော မောင်ပုတို့သုံးယောက်ကဲ့သို့ တံငါများသာ ဖြစ်သည်။

တပို့တွဲလသို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ကျောင်းတော်ရာဘုရားငါးတို့ကို နှစ်သုံးသုံး ထိုအချိန်တွင် မောင်ပုတို့သည် တခြားနေရာသို့ မသွားတော့ဘဲ တခြားဘုရားငါးများလာသော မုန်းချောင်းဝ၊ မြစ်ပြင်မှစောင့်၍ ကွန်ပစ်သည်။ ငါးများလာသည့်အချိန်တွင် အခြားငါးသေး၊ ငါးမွှားများပါ လိုက်၍ တောက်လေရာ ထိုလသို့ရောက်လျှင် မောင်ပုတို့သုံးယောက် မပူရ၊ မပင်ငါးကို လှေစိုက်နှင့်အပြည့် ရတတ်ကြသည်။

ဒီနေ့လည်း မောင်ပုတို့ကွန်ပစ်ရာတွင် ကလေးခြောက်နှစ်သားအရွယ် ငါးတစ်ကောင်ပါလာ၏။ အချိန်တစ်ရာလောက်ရှိမည် ထင်သည်။ ငါးကို လှေပေါ်မတင်၊ ငါးများချိတ်ဖြင့် ငါး၏ပါးဟပ်ကို သေချာချိတ်ပြီး ငါးသို့ ပြန်ယူလာခဲ့သည်။ လှေဝမ်းထဲတွင်လည်း အခြားသော ငါးသေး၊ ငါးမွှားများ အပြည့်ပါလာသည်။ မောင်စွေး၊ မောင်ပု၊ မောင်လှတို့ သုံးယောက်၏ဇနီးများ ပျော်မဆုံး၊ မော်မဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။ စိတ်တွက်ဖြင့် ငါးတို့ကြည့်သည်ကပင် တစ်ယောက်၊ ကျပ်တစ်သောင်းစီ ကျန်မည်ဖြစ်၏။



ငါးများကို ရေစပ်မှာပဲ ရေစိမ်ထားပြီး နံနက်မှကျောင်းတော်ရွာအထိ သွားရောင်းကြမည်ဖြစ်၍ ညဉ့် ရေစပ်မှာပင် တောင်းကြီး၊ တောင်းဆေးများထံသို့တည်၍ ရေစိမ်ထား၏။ ပါလာသောငါးကြီးကိုမူ ပါးဟပ်ကို သံတူကြီးဖြင့်ချီထားပြီး ဂုတ်တိုင်စိုက်ခါ ရေစပ်တွင် စိမ်ထားလိုက်သည်။

မောင်ပုတို့ ယောက်ျားသုံးယောက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အရင်သောက်ပြီး ညဉ့်နက်တော့ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။ မိန်းမများက နံနက်စေ့သွားလျှင် ယူသွားရန် ပစ္စည်းများကို သေချာစွာစိစစ်ကျွေးယောက်ျားတွေအိပ်မှ ၎င်းတို့ပါ အိပ်ကြတော့၏။

နံနက်သုံးနာရီခန့်တွင် လင်မယားစုံတွဲသုံးယောက်လုံး၊ တစ်တည်းသော အိပ်မက်ကြောင့် လန့်နိုးကြ၏။

“ဟေ့ .. မောင်ပု၊ အခု ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့ဦး။ ငါဘုရားကိုသွားဥပုဒ်စောင့်ပါရစေ။ ဘုရားပွဲတော်ကြီးပြီးသွားရင် ငါပြန်လာပါမယ်။ အိပ်အခါကျရင် မင်းတို့ ငါ့ကို သတ်လိုက် သတ်ပါ။ လွှတ်လိုက် လွှတ်ပါ။”

လို့ သူတို့ဖမ်းထားတဲ့ငါးကြီးက အိပ်မက်ပေးတယ်။ မောင်တစ်ယောက်ထဲကို ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုစွေးနဲ့ ဇနီးဒေါ်လုံး၊ ကိုလှနဲ့ ဒေါ်မြ၊ မောင်ပုနဲ့ ဇနီးဒေါ်ညွန့်တို့ ခြောက်ယောက်လုံးကို တူညီသော အိပ်မက်ကိုပေးတာ။

သုံးယောက်က အိမ်ချင်းကလည်း ကပ်နေတော့ ညတွင်းချိန်အစည်းအဝေး တိုင်ကြတယ်။ ညက ငါးကြီးက သူ့ကိုစေတ္တလွှတ်ပေးပြောတဲ့အကြောင်း၊ လွှတ်သင့် မလွှတ်သင့် တိုင်ပင်ကျတော့ အတော်အသင့်ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ဦးစွေးနဲ့ဒေါ်လုံးက လုံးဝမစားတော့ဖို့နဲ့ လွှတ်လိုက်ဖို့ပြောမယ့် ကျန်တဲ့လေးယောက်က သဘောမတူဘူး။ ဒါပေမယ့် လိုရင် လိုသလို ငွေကို ကြီးတင်ထုတ်ပေးနေတဲ့ ဦးစွေးကိုလည်း မလွန်ဆန်နိုင်ဘူးလေ။

“ဒါဖြင့် ခွဲ ဒီလိုလုပ်ကြရအောင် ..” လို့ အဖျားမပါ အရင်ငါးစွေးက ပြောတော့ -

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ..ကိုစွေး” လို့ မောင်ပုက မေးတယ်။

“ငါးကြီးရဲ့ခေါင်းပေါ်ကို သဘောဆေးနဲ့မှတ် လွှတ်လိုက်ရအောင် မလာရင်လည်း နေပါစေတော့။ ပြန်လာရင်လည်း မင်းတို့သဘော ဆေး

ထုပ်ချင်သလို လုပ်ကြ။ ငါမကန့်ကွက်ဘူး”

လို့ ကိုစွေးကပြောတော့ အားလုံးသဘောတူလိုက်ကြပြီး ငါးကြီး ချဉ်းခေါင်းပေါ်မှာ (၈-၈-၈-၀) ဆိုတဲ့ စာလုံးကို နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် နဲ့ အောက်ပါအတိုင်းရေးသားပြီး ငါးကြီးကို လွှတ်လိုက်ကြတယ်။



BURMESE CLASSIC

“ဟေ့ကောင် .. မင်း ကတိတည်ပါစေနော်။ မင်း ကတိမတည်ရင် တော့ မင်းရှိတဲ့နေရာကို မရ၊ အရလိုက်ရှာပြီး ဖမ်းသတ်မှာ” ဟု မောင်ပုက ပြောလိုက်ရာ ကျန်သောမိသားစုက တဝါးဝါး၊ တဟားဟားနှင့် ရယ်ကြလေ၏။

ငါးကြီး၏မျက်လုံးများက ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ပြောသကဲ့သို့ မိသားစုခြောက်ယောက်လုံးကိုကြည့်ပြီး ရေထဲသို့ငုပ်ရှိုးသွားကာ ကျောင်းတော်ရာဘုရားဆီသို့ မုန်းရွှေောင်းအတိုင်း ဆန်၍တက်သွားလေတော့၏။



ထူးဆန်းတဲ့ ငါးကြီး

ကျောင်းတော်ရာ ငါးကျွေးစိပ်တွင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လာကြသော ဘုရားဖူးပရိသတ်များမှ အုတ်အော်သောင်းနှင့် ဖြစ်နေကြ၏။

ထူးဆန်းစွာ ငါးကြီး၏ဦးခေါင်းတွင် ၈-၈-၈-၀ အင်းကွက်ကြီး ဆိုတဲ့ပြင်ကြလေရာ၊ ထိုငါးကြီးကိုဖမ်းပြီး လူကြီး ကလေးပွေဖက်၍ ဓာတ်ပုံ နှိတ်ကြ၏။ ထိုသို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ငါးကြီးကိုရွှေ့ရကာ ပြန်လွှတ်ကြသည်။ ငါးကြီးကို အစာလည်းရွေး၍ ကျွေးကြ၏။ ထိုသတင်းကို ပြည်မြန်မာဂျာနယ် သွင် ရေးကြ၏။ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြကြ၏။

ထိုစေတက် ပြည်မြန်မာဂျာနယ်သည် ဤသို့သော ထူးထူးဆန်း

ဆန်းများ၊ အထူးအရေးပေးဖော်ပြနေရာ စာရေးသူသည် ထိုစဉ်က သတင်း
ဂျာနယ်အိုးဝေနှင့် ပြည်ပြန်မာဂျာနယ်တို့တွင် ငါးကြီးကိုပေ့ဖက်ပြီး စာတ်စုံ
ခွိုက်ပြီး ရေးသားခဲ့ရာ စာရေးသူအား ရေးဘော်ရေးဘက် သူငယ်ချင်းများက
(ရုပ်ပြ) စာရေးဆရာဟု လှောင်ပြောင်ကြ၏။

အကြောင်းမူ စာရေးသူ၏လူရုပ်မှာ ငါးကြီးကိုဖက်လျက် ဂျာနယ်
တိုင်းတွင် ပါလာသဖြင့် စာရေးသူ၏ရုပ်ကို မမြင်ချင်ဘဲမြင်နေရ၍ (ရုပ်ပြ)
လူရုပ်ကိုပါပြတို့ ရုပ်ပြစာရေးဆရာဟု လှောင်ပြောင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယခင်နှစ်တွေ့ နှစ်တွေ့ထက် ဤ ၀-၀-၀-၀ ငါးကြီးကြောင့်
ယခုနှစ်တွင် ပို၍စည်ကားနေတော့၏။ ငါးကျွေးဆိပ်ကမ်းမှ ဈေးသည်များ
မှာ ငါးစာရောင်း၍မလောက် ဖြစ်နေတော့၏။

မြန်မာနှစ်ဆန်း(၁)ရက်၊ ဧပြီလ(၁၇)ရက်နေ့တွင် ကျောင်းတော်ရာ
ဘုရား၏ထုံးစံအတိုင်း အိုးစည်၊ ဒိုးပတ်များတီးလျက် ကျောင်းတော်ရာ
ဂေါပကအဖွဲ့မှဦးစီးပြီး ငါးများကို မုန်းချောင်းမှသည် ရောဝတီမြစ်ပြင်ဆီသို့
လိုက်ပို့ကြ၏။

ကျောင်းတော်ရာဘုရား၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိကြသော ရွာသူ
ရွာသားများ၏အကအခန့်များဖြင့် ငါးများကိုပြန်ပို့ကြရာ ထိုရက်သည်
ပျော်စရာလည်း ကောင်း၊ လွမ်းမောဖွယ်ရာလည်း ကောင်းလှ၏။

ခုနှစ်၊ သက္ကရာဇ်ကို မမှတ်မိတော့သဖြင့် မဖော်ပြသည်ကို ဓွင့်
လွတ်စေလိုသည်။ သို့သော် ဤကိစ္စသည် မြန်မာတစ်နိုင်လုံးသိသည်ကိစ္စ
ဖြစ်၍ ကျောင်းတော်ရာ ငါးကျွေးဆိပ်မှ ရွာသူရွာသားများကို မေးကြည့်ပါက
ပြန်ပြောပြပါလိမ့်မည်။

“ဟောတော့ .. ငါးကြီး ပြန်ရောက်နေပြီတော့”

ဦးပု၏ဖနီး ဒေါ်ညွန့်၏အော်သံကြောင့် အိမ်နီးချင်းများပင် အထိတ်
တလန့် ဖြစ်သွားကြရ၏။ ဦးဇွေး၊ ဒေါ်လုံး၊ ဦးလှ၊ ဒေါ်မြတို့မိသားစုနှင့် ဦးစု
ပါ ဒေါ်ညွန့်၏ထံသို့ ပြေးလာကြ၏။ ကမ်းစပ်တွင် (၀-၀-၀-၀)မှတ်လွှတ်
လိုက်သော ငါးကြီးပြန်ရောက်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

“ငါတို့မှတ်လွှတ်လိုက်တုန်းက သဘောဆေးနဲ့ပါ။ အခု (၀-၀-
၀-၀)စာလုံးက ငါးရဲ့အသားနဲ့ တစ်သွေးတည်း၊ တစ်သားတည်း ဖြစ်နေပြီ”

အလားဟု ဦးဇွေးက အံ့ဩစွာဖြင့်ပြော၏။

“ပြန်လွှတ်လိုက်တော့ .. ဒီငါးကြီးကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ ပြန်လွှတ်
ဦးတယ်။ ငါးရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ရွှေတွေ တဝင်းဝင်းတောက်နေပြီ၊ ပြန်
ဗွတ်လိုက် .. မိညွန့်” ဟု ဒေါ်လုံးကပြော၏။

“အလိုတော် .. ကျွပ်ပောက်များ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖမ်းယူထားတဲ့
ငါးကြီး၊ အချိန်ကလည်း မနည်းဘူး။ ရလိုက်မယ့် ပိုက်ဆံကလည်း တွေ့ရုံ
နဲ့ဘောင် ဝမ်းဝတယ်။ မလွတ်နိုင်ပါဘူးတော်” ဟု ဒေါ်ညွန့်က ပြော၏။

ဤသို့ဖြင့် “လွှတ်မယ်၊ မလွှတ်ဘူး” ငြင်းခန့်နေကြသည်မှာ နေပင်
ဖြင့်သွား၏။

“ကိုင်း .. နင်တို့သဘော၊ နင်တို့သဘော၊ ငါတို့လင်မယားက
ဘာ လွှတ်ချင်တယ်။ ဒီငါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါတို့တစ်ပြားမှ မစားဘူး။ ဒီငါးနဲ့
အိမ်သို့ မဆိုင်ဘူး။ နင့်သဘော” ဟု ဒေါ်လုံးကပြောကာ အိမ်သို့ပြန်သွား၏။

“ဒီငါးကို သတ်ဖို့၊ မသတ်ဖို့တော့ ငါဘာမှမပြောချင်ဘူး။ ငါလည်း
သတ်တဲ့အထဲ၊ ဆုံးဖြတ်တဲ့အထဲ ငါမပါဘူး။ အေး .. ရောင်းပြီးရင်တော့ ဝေပုံ
ချ ပိုက်ဆံကို ငါပေး” ဟု ဒေါ်မြကပြောကာ အိမ်သို့ပြန်သွား၏။

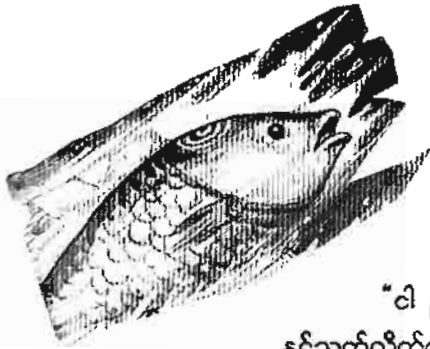
ဒေါ်ညွန့်၏တွက်ခြေတွင်မူ ဒေါ်လုံးအတွက်ဝေစုကို မိမိရမည်ဖြစ်
သဖြင့် ဝမ်းသာနေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဤငါးကြီးကိုသတ်၍ရောင်းလိုက်ရာ ဝေ
ခင်းသောင်း ရ၏။ (၀-၀-၀-၀) ပါသော ဦးခေါင်းကြီးကိုတော့ ဒေါ်ညွန့်က
ချွတ်ပေါင်ရွက် အချဉ်ရေချက်၍ ထမင်းကို မြိန်မြိန်ယှက်ယှက် စားလိုက်
လေတော့သတည်း။



အိပ်မက်ပေးတဲ့ ငါးကြီး

“ငါးကျွေးဆိပ်ပတ်ဝန်းကျင်က ရွာတွေ၊ မုန်းချောင်းနဲ့သေးက
ရွာတွေ၊ ရေလယ်ကျွန်းက လူတွေ လွှတ်ရာ၊ ကျွတ်ရာ ရှောင်ကြ ..”

“နင်တို့လူတွေမှာ ကောင်းတဲ့လူတွေသလို၊ မကောင်းတဲ့လူတွေ
ရှိတယ်။ ဘုရားမရှိ၊ တရားမရှိတဲ့လူတွေ ရှိနေတယ်။ ကောင်းတဲ့လူတွေကို
သယ်ပြီး မကောင်းတဲ့လူတွေကို ဖယ်ရလိမ့်မယ်”



လို့ ခေါင်းပေါ်မှာ (၈-၈-၈-၈) ပါတဲ့ငါးကြီးက အိပ်မက်လိုပေးတယ်လို့ ငါ ကျွေးဆိပ် ရွာဦးကျောင်းထဲ ဆရာတော်က နီးစပ်ရွာတွေကို သတိလိုက်ပေးတယ်။

“ငါ ညက အိပ်မက်မကောင်းဘူး။

နင်သတ်လိုက်တဲ့ငါးကြီးက ငါ့ကို ဒီရွာက စေတနာရှောင်ပေးဖို့ ပြောတယ်။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ရှောင်နေပါတဲ့။ အဲဒါ ငါတို့ ကုန်းပေါ်ခဏတက်နေကြရအောင်” လို့ အော်လုံးက မညွှန်နဲ့ မပြောတယ်။

“နင်စိတ်စွဲလို့ မက်တာပါဟာ... တိရိစ္ဆာန်ဖြစ်တဲ့ငါးက ငါတို့လို လူတွေကို ဘာလုပ်နိုင်မှာတဲ့တုန်း” လို့ ပြောပြီး လျှောင်ပြောင်ပြီး ရယ်တယ်။ ရွာသူကြီးကိုလည်း ထပ်တူထပ်မျှ အိပ်မက်ပေးတယ်။ သူကြီးက (လော်စပ်ကာ) ကြီးနဲ့ တစ်ရွာလုံးကို အော်ပြီး သတိပေးပါတယ်။

“ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့... ဒီတစ်ခါ မိုးကြီးမယ်လို့ (၈-၈-၈-၈) ငါးကြီးက အိပ်မက်ပေးတယ်။ မိုးတွေညှို့လာရင် ငါတို့ ကုန်းပေါ်ရွေ့ကြမယ်” လို့ အော်တယ်။

“သူကြီးကလည်းတော်... သောက်လုပ်မဟုတ်တာ။ အလုပ်မှာ ပြောနေတယ်။ အရင်ကကော ရေမကြီးရဲဖူးလို့လား” လို့ အဲဒါ့နဲ့ သူကြီးကို အပြစ်ပြောတယ်။ အဲသလို အသံချဲ့စက်အော်နေတုန်း... တောင်ဆီထဲ မိုးတွေညှို့လာတယ်။

ဘယ်ရွာသားများမှ အရေးမလုပ်ကြဘူး။ မရွေ့ကြဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကြာသွားတယ်။ ဘာမိုးမှလည်း မရွာဘူး။

ဒုတိယတစ်ပတ်မှာလည်း မိုးတွေညှို့လာပြန်တယ်။ ဘာမိုးမှ မရွာဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒုတိယမိုးမှာ ဦးရွေး၊ ဒေါ်လုံးနဲ့ ရွာသူရွာသားများက ကုန်းပေါ်ကို ရွေ့သွားကြတယ်။ ရွာမှာ ဒေါ်ညွှန်လင်မယား၊ ဦးလှနဲ့ဒေါ်မြင့်လင်မယားနဲ့ မယ့်တဲ့ရွာသားတွေက မရွေ့ကြဘူး။ နေရုံကြတယ်။

“ငါ မင်းတို့ကို သတိ(၂) ခါပေးပြီးပြီး ဒီတစ်ခါတော့ မယ့်တဲ့လူ

သူ့မယ့်တဲ့အတိုင်း နေကြတော့...” လို့ အိပ်မက်ထပ်ပေးပြန်တယ်။ ဒါကို သူကြီးက ကျန်နေတဲ့လူတွေကိုထပ်ပြီး သတိပေးပြန်တယ်။ မယ့်တဲ့ရွာသားတွေက မယ့်ကြဘူးလေ။ မရွေ့ကြဘူး။

တစ်ခါဖူးမှမကြုံဖူးတဲ့ လေကြီး၊ မိုးကြီး ကျလာတယ်။

“ငါးရုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် တစ်လှေလုံးပုတ်” ဆိုသလိုပါပဲ။

ညွှန်မကောင်းရဲလို့ တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခရောက်ကြရတယ်။ ရေလယ်ကျွန်း၊ ရွာလုံး၊ မုန်းရွာက စီးလာတဲ့ရေနောက် ပါသွားတယ်။

ငါးကျွေးတဲ့ ကမ်းပါးတွေလည်း ပြိုပြီး အနီးကရွာတွေ ရေထဲပါသွားတယ်။ ဒေါ်ညွှန်တို့လေးယောက်ကတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သေတာမောင် မသိလိုက်ဘူး။

ရေက ညဉ့်(၂)နာရီ အိပ်ကောင်းတဲ့အချိန်မှာ တက်လာတာလေ။ အဲဒါ သူတို့လေးယောက်အပြင် တခြားရွာသားများလည်း ပါသွားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျန်တဲ့လူတွေက အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဆယ်လို့ ကြိုးစားမသေကြဘူး။ ငါးကြီးသားနဲ့အကျိုးစီးပွားရှာမိတဲ့ မညွှန်တို့လေးယောက်ရဲ့အလောင်းများကိုတော့ အထက်မင်းလှမြို့နားက (မလွန်ဝဲ) မှာ မြေထဲမှာ ချထားတယ်။

မလွန်ဝဲဆိုတာက မင်းလှမြို့အထက်မှာ ရေနစ်လို့သေတဲ့လူတွေ အလောင်းမုန်သမျှ အဲဒီဝဲကတော့ထဲက ထွက်သွားတယ်။ လွတ်သွားတယ်ဆိုတာ။ အဲဒီမှာပဲ တစ်နေတား ရေထဲမှာ ဝဲလယ်နေတာ။

မညွှန်နဲ့ကိုပုအလောင်းကတော့ ငါးတွေစားထားလို့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသနဲ့ ကိုလှနဲ့မမြဲအလောင်းကတော့ ရုပ်မပျက်ဘဲ အကောင်းတိုင်း မြေထဲမှာ ချထားတယ်။

ကိုင်း... ဂန္ဓိရက်စွတ်ချို့က မယ့်နိုင်စရာပါပဲ။ တကယ်လက်တွေ့မှာ နေတာတွေ တွေ့ရတော့လည်း မယ့်လို့ မဖြစ်ပြန်ဘူး။ ကျောင်းတော်အထက်ရင် ဒီတော်လမ်းတလေ၊ မေးကြည့်ပါ။ ဝမ်းနည်းလို့ကလဲစွာ ပြန်ပြန်ပြန်ပါလိမ့်မယ်။

www.burmeseclassic.com



- အသုဘလိုက်ဖို့ရင်းသင်္ချိုင်းကုန်းကျောက်ခဲသော ဆေးကျောင်းသားလေးတစ်ဦး၊
- သင်္ချိုင်းကုန်းမှပစ္စည်းတစ်ခုကောက်ယူခဲ့လေသောအခါ..
- အမေပြစ်သူသာအကျောက်မဦးခဲ့လျှင် ဆေးကျောင်းသားလေးအဘယ်လိုဖြစ်သွားနိုင်မလဲ..



ခိတ်အခွဲအစမ်း

ကျော်မြေခကျော်



“ဟေ့ကောင်... ထစမ်း၊ မင်း
 ငါ့လက်ကိုယူလာပြီး မင်းက
 ငါ့လက်ကို ခြေထောက်နဲ့
 ကောက်တယ်ပေါ့။
 မင်း ဝိုင်းလှချည်လား၊ ငါ့လက်ကို
 ပြန်ပေး၊ မပေးရင်
 မင်းကို သတ်ပစ်မယ်”

(၁)

“သားရေ”

“ဗျာ... အမေ၊ သားကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“နေလယ်ကျရင် လမ်းထဲက အသုဘသွားပို့ပေးပါလား၊ အမေ
 သွားစရာရှိလို့”

“မေမေကလည်း သားစာကျက်ရဦးမယ်”

“သွားပို့ပေးပါ သားရယ်... မေမေ အရေးကြီးသွားစရာရှိလို့ပါ။
 သားက လိမ်မွာပါတယ်”

မောင်မျိုးသူ၊ မိခင်အား ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငြိမ်လိုက်သည်။
 မောင်မျိုးသူမှာ ဆေးကျောင်းသားဖြစ်ပြီး တတိယနှစ်တက်နေသူဖြစ်သည်။
 ဆေးကျောင်းသားဖြစ်၍ စာတွေမနားအောင် ကျက်နေရသည်။ ယခုလည်း
 မိခင်က သွားခိုင်း၍သာ သွားရသည်။ စိတ်က မပါ။ ဒေါ်ခင်ဝင်း တစ်ယောက်
 သားကိုပြောပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်။ မောင်မျိုးသူ စာကျက်ရင်း ကျန်နေခဲ့သည်။

(၂)

မောင်မျိုးသူသည် စာကျက်နေရင်းမှ နာရီကြည့်လိုက်သည်။
 “ဟင်!.. နေ့လယ် တစ်နာရီထိုးတော့မယ်၊ အသုဘသွားပို့ရဦး
 မယ်၊ ဝိုမှ ဝိုပမလား၊ မသိဘူး”

မျိုးသူ စာအုပ်တွေကိုသိမ်းပြီး အဝတ်အစားလဲ၍ အသုဘပို့မည်
 အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မျိုးသူရောက်သွားတော့ အသုဘပို့ရန် ပြင်ဆင်နေ
 ကြသည်။ တစ်နာရီထိုးတော့ အသုဘချသွားသည်။ သင်္ချိုင်းရောက်တော့
 အသုဘလိုက်ပို့သောကားတွေ ရပ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်မှလူတွေ အကုန်ဆင်း၍ အလောင်းမြှုပ်သည်နေရာသို့
 ကြည့်ကြသည်။ မျိုးသူလည်း သွားကြည့်ရန် ကားပေါ်ဆင်း၍ လူအုပ်
 ဆက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။

အလောင်းမြေကျပြီးတော့ လူတွေ ကားဆီသို့ပြန်လာကြသည်။
 မျိုးသူလည်း ကားဆီသို့ပြန်လာရင်း လမ်းတွင် လူအရိုးမြောက် လက်တစ်ဖက်
 တွေ့၍ ကောက်ယူကြည့်နေသည်။

“ဒီအရိုးမြောက် လက်တစ်ဖက်ကို ငါ့အိမ်ကိုယူသွားရင် ကောင်း
 မယ်”

မျိုးသူမှာ ကြောက်တတ်သူမဟုတ်၍ အိမ်ကိုယူသွားရန် ဆုံးဖြတ်
 ခဲ့သည်။ မျိုးသူတို့ကျောင်းတွင် လက်ရိုးကိုလေ့လာရာတွင် အရိုးမြောက်
 လက်တစ်ဖက်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ လေ့လာရသည်။ မျိုးသူမှာ သူ
 သူလာသော အရိုးမြောက်လက်တစ်ဖက်ကို ဧည့်ခန်းတွင်ရှိသော စားပွဲ
 အောက်တွင် တင်ထားခဲ့ပြီး ရေမျိုးရန် အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

(၃)

ဒေါ်ခင်ဝင်း အပြင်မှပြန်လာသည်။ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထား
 သော အရိုးမြောက်လက်တစ်ဖက်အားတွေ့၍ လန့်အော်လိုက်သည်။

“အမလေး!.. သားရေ လာပါဦး”
 မိခင်အော်သံကြောင့် မျိုးသူအိမ်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။
 “အမေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါ.. ဒါကြီးက ဘာကြီးလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီရောက်နေတာလဲ”
“ဪ.. ဒါလား၊ သားယုလာတာပါ။ အမေကလည်း ကြောက်စရာမရှိ၊ ကြောက်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ယုလာတာလဲ၊ မေမေကြောက်တယ်၊ လွတ်ပစ်လိုက်ပါ.. သားရယ်”

“လွတ်ပစ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မေမေ၊ သား ဒါကိုလေ့လာပြီး စားဖွဲ့ပွဲရမှာလေ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းအခန်းထဲမှာ သွားထားပါ.. သားရယ်”
မျိုးသူ အရိုးခြောက်လက်ပြတ်ကြီးအား သူ့အခန်းထဲသို့ ယူသွားသည်။

(၄)

ညရောက်တော့ မျိုးသူစာကျွေးရင်း၊ အရိုးခြောက်လက်ပြတ်ကြီး လေ့လာနေရင်း ကြာတော့ မျိုးသူ အိပ်ပိုက်လာသည်။

“ဒေါက်!..”

မျိုးသူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့စားပွဲပေါ်က အရိုးခြောက်လက်ပြတ်ကြီး အောက်ကျနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပြန်ကောက်တင်လိုက်သည်။

“ဒေါက်!..”

ခုတင်ပေါ်လှဲနေရင်း အိပ်ပျော်ခါနီးအချိန်တွင် အသံကို ထင်ကြားရပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါလည်း အရိုးခြောက်လက်ပြတ်ကြီး အောက်ကျပြန်သဖြင့် မျိုးသူ ကောက်တင်လိုက်ရပြန်သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်သည်မသိ၊ အရိုးခြောက်လက်ပြတ်ကြီးမှာ ခဏ အောက်သို့ပြုတ်ကျနေသဖြင့် ကြာတော့ မျိုးသူ စိတ်မရွံ့တော့။

“ဒီအရိုးခြောက်ကလဲကွာ.. ခဏခဏ ကောက်နေရတယ်”

မျိုးသူမှာ ဒီတစ်ခါ လက်ဖြင့်မကောက်တော့ဘဲ ခြေထောက်ကြီးကောက်၍ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး အရမ်းအိပ်ချင်လာသဖြင့် အိပ်ရာထဲသို့ အိပ်ရာလိုက်သည်။ အိပ်ချင်စိတ်ကြောင့် မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားသည်။

(၅)

“ဟေ့ကောင် .. ထစမ်း၊ မင်း၊ ငါ့လက်ကို ယုလာပြီး မင်းက ငါ့လက်ကို ခြေထောက်နဲ့ကောက်တယ်ပေါ့၊ မင်း ခိုင်း၊ ဘာလို့လား၊ ငါ့လက်ကို ပြန်ပေး၊ မပေးရင် ငါ့ကိုသတ်ပစ်မယ်”

“အမလေး! .. မသတ်ပါနဲ့ .. သတ်ပါနဲ့”

“ဟဲ့.. သား၊ ဘာတွေယောင်ပြီး ကောက်နေတာလဲ”

မျိုးသူ အိပ်ရာပေါ်မှာ ကမန်းကတမ်း ထလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် အရိုးခြောက်လက်ပြတ်ကြီးမှာ နဂိုမူလအတိုင်း ရှိနေသည်။

“အမလေး.. တော်သေးတယ်၊ ငါ အိပ်မက် မက်နေတာပဲ”

မျိုးသူမှာ သူ့အိပ်မက်ကိုတွေ့ပြီး ပြန်မြင်ယောင်နေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် လူမဲကြီးတစ်ယောက် သူ့ဆီရောက်လာသည်။ ထိုလူကြီးတွင် လက်တစ်ဖက်မရှိ၊ သူ၏လက်တစ်ဖက်အား မျိုးသူဆီ လာတောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ မျိုးသူမှာ ဒီလိုအိပ်မက်ကြောင့် တွေးရခက်နေသည်။

“အိပ်မက်ထဲက လူကြီးသေတာ ကြာလှပြီ၊ အခုလောက်ဆို ဘယ်အထောက်အပံ့မှန်းတောင် မသိဘူး၊ သူ့လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း သိတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါစိတ်စွဲပြီး မက်တာနေမှာပါ”

ခေတ်ပညာကိုသင်ယူနေသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပီပီ၊ မျိုးသူအား လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် သူ့အိပ်မက်အကြောင်းကို ချစ်မခင်းစားတော့ဘဲ မျက်နှာသစ်ရန် အခန်းထဲမှထွက်ခဲ့သည်။

မီးဖိုခန်းထဲတွင် ဖေါ်ခင်းဝင်း ထမင်းချက်နေသည်။ သားဖြစ်သူ မျိုးသူကိုမြင်တော့ -

“သား.. အိပ်ရာထတာ စောလှချင်လား”

“ကျောင်းစောစောသွားရမယ်.. အမေ”



“ကဲ... ဒါဆို သား မျက်နှာသွားသစ်၊ မေမေ သားအတွက် ထမင်းချို ထည့်ထားမယ်”

မျိုးသူမှာ ညက အိပ်မက်အကြောင်း၊ သူ့အမေကိုပြောရင် ကြောက် မှာစိုးရွံ့မပြောဘဲ ထားလိုက်သည်။ မျိုးသူ ရေမီးမျိုးရွံ့ ထမင်းဘူးယူတာ ကျောင်းကို ထွက်ခဲ့သည်။

(၆)

ယနေ့ညလည်း မျိုးသူစာကျက်ရင်း အရိုးခြောက်လက်ပြတ်ကြီး ကို လေ့လာမှတ်သားနေသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ပြီးခဲ့သော ညကအတိုင်း အရိုးခြောက်လက်ပြတ်ကြီးမှာ မကြာခင်က စားပွဲပေါ်မှ အောက်ကို ပြုတ်ကျ နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ မျိုးသူမှာ ဘယ်လိုပဲ အယုံအကြည် မရှိမရှိ၊ အရိုး ခြောက်လက်ပြတ်ကြီးကို ခြေထောက်ဖြင့် မကောက်ရဲတော့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် မျိုးသူ စာဖတ်နေရင်း အိပ်ပျော်သွားသောအခါ မနေ့ညကအတိုင်း သူ့ဆီ လှမ်းကြီး ရောက်လာပြန်သည်။

“မင်း.. အခုထိ ငါ့လက်ကို ပြန်မပေးသေးပါလား။ ဒီတစ်ခါတော့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောရတော့မယ်။ မင်း ငါ့လက်တစ်ဖက် ပြန်ပေးမလား။ ဝေး ဘူးလား။ မပေးရင် ငါ့အကြောင်း သိရစေမယ်”

မကြာမီ မျိုးသူ အိပ်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ ယခုတော့ သူ့ နည်းနည်း သတိပြုမိလာသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့အမေမရှိတော့ ပြောမပြောရဘဲ အရိုးခြောက်လက်ပြတ်ကြီးအကြောင်းကို မျိုးသူမှာ စဉ်းစားရခက်နေသည်။ ဒီလိုအိပ်မက်မျိုးတွေ ညဉ့်လိုလို ခဏ ခဏမက်နေတော့ မျိုးသူကြာတော့ ကြောက်လာသည်။

ယုံလည်း မယုံချင်၊ မယုံရခက်နေသည်။ သို့သော် မယုံလိုလည်း မဖြစ်တော့။ ဒီလို အိပ်မက်မျိုးတွေက ညတိုင်းလိုလို၊ အိပ်ချိန်တိုင်းလိုလို မက်နေတော့ ယုံရမလို ဖြစ်နေသည်။

သည်နေ့.. အရိုးခြောက်လက်ပြတ်ကြီး အိပ်ရောက်လာသည် မှာ ယနေ့ညဆိုလျှင် (၅)ရက်မြောက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ မျိုးသူမှာ အိပ်မက်

ထို ကြောက်နေမိသည်။ ဒါပေမယ့် မျိုးသူ မအိပ်ချင်အောင် လုပ်သော်လည်း မျိုးသူ အချိန်တန်တော့ မျိုးသူတစ်ယောက် အိပ်ပျော်သွားသည်။

သူ့အိပ်ပျော်၍ မကြာခင်မှာ ဆီ လှမ်းကြီး သူ့ဆီရောက်လာသည်။

“မင်းက ငါ့လက်တစ်ဖက်ကို အိုင်စီးထားတယ်ပေါ့။ မင်းကို ငါ အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီနေ့တော့ ငါ့လက်ကို ပေးမလား။ မပေးရင် မင်းကို အခုတစ်ခါတည်း သတိပစ် တော့မယ်”



လှမ်းကြီးမှာ မျိုးသူအနားထိကပ်လာပြီး သူ့လည်ပင်းကို သူ့ဆီ သတ်မည်းကြီးများဖြင့် ဖျစ်ညှစ်တော့သည်။

“အမလေး.. ကယ်ကြပါဦး။ ကျွန်တော့်ကို သတ်နေပါတယ်”

မျိုးသူ အသံကုန်အော်နေသော်လည်း လှမ်းကြီးက လည်ပင်းကို ညှစ်နေဆဲပါ။

“သား မျိုးသူ.. သား ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အမေလေ.. သတိထားပါဦး” ဖော်စပ်စင်း သူ့သားအော်သံကြောင့် သားဖြစ်သူ အခန်းထိရောက် တာရပြီး သူ့သားကို လှုပ်နှိုးနေသည်။ မျိုးသူမှာ သူ့အမေလှုပ်နှိုးသဖြင့် အိပ်မက်မှနိုးထလာကာ သတိရလာပြီး ဈေးတစ်ခွဲခွဲဖြင့် အိပ်ရာမှထလိုက် သည်။ မျိုးသူတစ်ကိုယ်လုံး ဈေးတွေဖြင့် ရွဲနေသည်။ လူကလည်း ကြောင် ထောင်တောင် ဖြစ်နေပြီ။

“သား ဘာဖြစ်နေတာလဲ.. အမေ့ကိုပြောစမ်း။ အမေ ရင်တွေ သန့်လိုက်တာကွယ်”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ မျိုးသူမှာ မပြောရင် မဖြစ်တော့သဖြင့် ဖိစင် သော အကြောင်းရံကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်။

“အမလေး.. ဘုရား.. ဘုရား အမေရောက်တာမြင့် လို့ပေါ့။



နောက်ကျရင် ငါ့သားသေမှာ၊ ဒါမျိုးက မယူကောင်း၊ မလုပ်ကောင်း၊ သူ့ကွဲ၊ အစကတည်းက မေမေပြောထားပဲ၊ သားက မေမေစကားမှ နားမထောင်တာ၊ မနက်မိုးလင်းရင် အိမ်လက်ပြည်ကြီးကို သား ကောက်ခဲ့တဲ့နေရာဆို သွား ပစ်လိုက်တော့”

ထို့ကြောင့် မျိုးသူမှာ မနတ်မိုးလင်းသည်နှင့် အိမ်ကနေထွက်ပြီး သူယူလာသော အရိုးခြောက်လည်ပြတ်ကြီးကို သူယူလာသောနေရာဆို သွားပြန်ထားလိုက်ပါသည်။

တကယ်တော့ သေသွား

သောသူသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား စွဲလမ်း၍ သေသွားသဖြင့် မကျွတ်မလွတ်ဘဲ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများကို စောင့်ကြပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သေခါနီးအချိန်တွင် ဘာအစွဲအလမ်းမှ မထားထားကောင်းပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်စွဲလမ်း၍ သေသွားသူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုကို အလိုရှိပါက ပိုင်ရှင်ထံ စွပ်တောင်း၍ယူတာ ကောင်းပါလိမ့်မည်။



အိပ်မက်အကြောင်း အိပ်မက်ဖတ်နည်း

ကိုတင်ဝင်းလှိုင်

- (၁) ကတိပေးသည်ကိုမက်လျှင် အရေးကြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချရမည်။
- ◆ ကတိုးပြောင်း၊ ထိပ်ပြောင်ကို မြင်မက်လျှင် အမျိုးသားဖြစ်ပါက ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မည်၊ အမျိုးသမီးဖြစ်လျှင် အချစ်ရေး အဆင်မပြေ၊ ငွေကြေး ပြဿနာပေါ်မည်။
- ◆ ကပွဲသဘင်တွင် မိမိကိုယ်တိုင် သီဆိုနေသည်ဟု မက်ပါက ကောင်းသောသတင်းစကား ကြားရမည်၊ တခြားသူကို မြင်တွေ့သည်ဟုမက်လျှင် မျှော်လင့်ချက်များ ဆုံးရှုံးမည်။
- ◆ ကာယလေ့ကျင့်ခန်းကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြုလုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်ဟု မြင်မက်ပါက မိမိတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမည်၊ ရက်အနည်းငယ်ခန့် ခရီးဝေးသွားခြင်း ရှောင်ပါ။ မကျွမ်းကျင်ဘဲ ပြုလုပ်နေသည်ကိုမြင်မက်ပါက မိမိတွင် ကျရောက်နိုင်သည့် အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်မည်။
- ◆ ကုလားအုတ်ငယ်(အမွှေးရည်)ကို မြင်မက်ပါက တန်ဖိုးကြီးသော ပစ္စည်း လက်ဆောင်ရရှိမည်။
- ◆ ကစားကွင်းကို မြင်မက်ပါက အန္တရာယ်ရှိသည်၊ အထူး သတိထားရမည်။

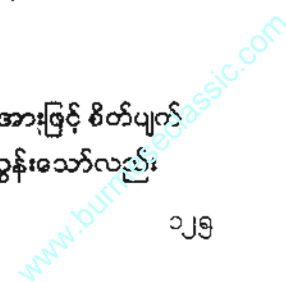
www.burmeseclassic.com

- ◆ ◆ ကညွတ်ပင်ကို မြင်မက်ပါက မိခင်ထံမှ တန်ဖိုးရှိသော လက်ဆောင်ရရှိမည်။ အလုပ်ကိစ္စများ ချိတ်ချေတိုး ဆောင်ရွက်သိ အောင်မြင်မည်။
 - ◆ ◆ ကလေးမွေးဖွားသည်ကို မြင်မက်ပါက အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီး ဖြစ်လျှင် သားသမီးရမည့် နိမိတ်ဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်မရှိသူ မက်လျှင် မကြာမီ အကျပ်အတည်း တွေ့မည်။
 - ◆ ◆ ကုလားအုပ်ကို မြင်မက်ပါက စိုးရိမ်ပူပန်စရာ အခက်အခဲတွေ့မည်။
 - ◆ ◆ ကနေဒါငှက်ငယ်ကို မြင်မက်ပါက မိမိအိမ်တွင်းရေး အဆင်ပြေ သာယာမည်။
 - ◆ ◆ ကနူးလှေကိုမြင်မက်ပါက မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ကင်းမဲ့တတ်သည်။
 - ◆ ◆ ကက်ဦးထုပ်ခေါင်းပေါ်တွင် ဆောင်းထားသည်ကိုမြင်မက်လျှင် အချစ်ရေး အဆင်မပြေဖြစ်မည်။
 - ◆ ◆ တပွတ်နီ (သဘော၊ ဗိုလ်ကြီး) ကို မြင်မက်ပါက ကြီးမားသော အခက်အခဲမည်မျှရှိစေ၊ အောင်မြင်စွာ ကျော်လွှားနိုင်မည်။
 - ◆ ◆ ကော်ဇောကိုမြင်မက်ပါက ကံကောင်းမည်။
- (၈) ခရစ်ယာန်ဓမ္မသီချင်းကို မြင်မက်ပါက မျက်နှာပွင့်လန်းမည်။ သာယာပျော်စွယ်ရာများ ပေါင်းစပ်ပါဝင်ပါက ကျန်းမာရေးထိခိုက် မည်။
- ◆ ◆ ခရစ်ယာန် ဘုရားကျောင်းအတွင်း ထိမ်းမြားလက်ထပ်မည့် ကြေညာချက်ကို မြင်မက်ပါက ကုသိုလ်ကံညံ့သည်။ စိတ်နှလုံး မသာယာ ဖြစ်မည်။
 - ◆ ◆ ခရစ်ယာန်ဘာသာ သွတ်သွင်းသည့်ရေဖျန်းမင်္ဂလာ၊ နှစ်ဆင့် မင်္ဂလာကို မက်ပါက မမျှော်လင့်ဘဲ စိတ်ပျက်စရာများ ကြုံမည်။
 - ◆ ◆ ခါးပတ်ကို မြင်မက်လျှင် သာယာပျော်ရွှင်စွယ်ရာများ ကြုံမည်။
 - ◆ ◆ ခေါင်းလောင်းပျော်စင်ကို မြင်မက်လျှင် ဝေးကွာသော အရင်း ကောင်းခြင်းအဖြာဖြာ ရရှိမည်။

- ◆ ◆ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရသည်ဟု မက်ပါက စိတ်မချမ်းသာစရာ သတင်းစကား ကြားရမည်။
 - ◆ ◆ ခါးပတ်ခေါင်း မတပ်ဘဲ ဖြုတ်ထားသည်ဟု မြင်မက်လျှင် ကံ မကောင်းသည့်ဖြစ်ရပ်များ ကြုံမည်။ အခက်အခဲများ ရင်ဆိုင်ရ မည်။
 - ◆ ◆ ခူကောင်များကို မြင်မက်ပါက ပြိုင်ဘက်ရန်သူ၏ တိတ်တဆိတ် တိုက်ခိုက်ခံရတတ်သည်။
 - ◆ ◆ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ကို မြင်မက်ပါက မိသားစု၊ မိတ်ဆွေများနှင့် ပတ်သက်ပြီး အစေ ကံကောင်းမည်။
 - ◆ ◆ ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်း အပြင်ဘက်ကိုမြင်မက်လျှင် ကံကောင်း သည်။ အတွင်းဘက်ကို မြင်မက်လျှင် အခက်အခဲများ တွေ့မည်။
 - ◆ ◆ ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်း သုသာန်မြေကို မြင်မက်လျှင် ကံကောင်းမည်။
- ဂေါ်ဖီထုပ်ကိုမြင်မက်လျှင် အသက်ရှည်ကျန်းမာမည်။
- ◆ ဂေါက်သီးအိတ်ထမ်းသောသူကိုမြင်မက်လျှင် မကြာမီ လက်ဆောင် ပစ္စည်းတစ်ခု ရရှိမည်။
- ဂရိမ်းအရည်ကိုမြင်မက်လျှင် ငွေကြေးအကျပ်အတည်း ကြုံမည်။
- ◆ ငှက်သိုက်ကို မြင်မက်လျှင် သဘာဝကပေးသော ကံအကောင်းဆုံးနိမိတ် ဖြစ်သည်။ ငှက်သိုက်တွင်းမှ ဥများမကွဲ လျှင် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနှင့် ဩဇာအာဏာရှိမည်။
 - ◆ ငါးဖမ်းပိုက်ကိုမြင်မက်လျှင် စိတ်ညစ်ရမည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည်။
 - ◆ ငှက်ကုလားအုပ်ကိုမြင်မက်လျှင် အနည်းငယ် နာမကျန်းဖြစ်မှု အပေါ်စိတ်ပူပန်ရမည်။

- (စ) စကျင်ကျောက်ကို မြင်မက်လျှင် စည်းစိမ်ဥစ္စာရရှိမည်၊ အနည်စိတ်အနှောင့်အယှက်ရှိသည်။
- ◆ ◆ စကြိုလမ်းကို ဘုရားကျောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း စသည်တို့အတွင်း၌ မြင်မက်ပါက ကုသိုလ်ကံညံ့သည်။
- ◆ ◆ စပါးကျီးကို မြင်မက်ပါက သတ်မထားလိုက်မိဘဲ အခက်အခဲတွေ့ရမည်။
- ◆ ◆ စက္ကူကို မြင်မက်လျှင် အခက်အခဲတချို့တွေ့မည်။ စက္ကူညှပ်သန့်ရှင်းနေပါက ငွေကြေးအနည်းငယ် ဆုံးရှုံးမည်။ ညစ်ညမ်းပါက စိတ်ညစ်စရာ ကြုံမည်။
- ◆ ◆ စတိုးခန်းကို မြင်မက်လျှင် မကောင်းသောသင်္ကေတ ဖြစ်သည်။ အခက်အခဲ များပြားစွာ ကြုံပြီးမှ အောင်မြင်မည်။
- ◆ ◆ စပျစ်သီးခြောက်ဖြင့် ချက်ပြုတ်နေသည်ဟု မက်လျှင် လက်ထောက်ပစ္စည်းများရရှိမည်။ စားနေသည်ဟု မက်လျှင် မိမိတတ်နိုင်သည်ထက် ငွေကြေး ပိုမိုသုံးစွဲနိုင်မည်။
- ◆ ◆ စကိတ်စီးနေသည်ကို မက်လျှင် အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့မည်။
- ◆ ◆ စကားထစ်သည်ဟု မြင်မက်လျှင် ပျော်ရွှင်မှုရမည်။
- ◆ ◆ စတော်ဘယ်ရီသီး၊ စတော်ဘယ်ရီပင် စသည်ကို မက်လျှင် မပျော်လင့်ဘဲ အောင်မြင်မှုရမည်။
- ◆ ◆ စကားပြောသံ ကြားရသည်၊ ပျော်ရွှင်စွယ်ရာများ ကြားရသည်ဟု မြင်မက်ပါက စိတ်ပူပန်စရာများ ကြုံမည်။
- (ဆ) ဆံပင်ညှပ်သမား၊ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် စသည်ကို မက်ပါက မိမိ၏ အလုပ်ကိစ္စများ ခက်ခဲမည်။
- ◆ ◆ ဆရာဝန်ကို မြင်မက်ပါက ငွေကြေးဆိုင်ရာကိစ္စများ အဆင်မပြေကောင်းမည်။
- ◆ ◆ ဆံပင်ကို ဆေးဆိုးသည်ဟု မက်ပါက မိမိ၏ မိုက်မဲသောလုပ်ရပ်များ အတွက် ထိခိုက်နာကျင် ခံစားရမည်။

- ◆ ◆ ဆင်ကို မြင်မက်ပါက မိတ်ဆွေ(သို့မဟုတ်) ပြင်ပမှ အကူအညီ ရမည်။
- ◆ ◆ ဇကာ၊ မြင်လုံဇကာ စသည်ကို မက်လျှင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ကြုံတွေ့မည်။
- ◆ ◆ ဈေးဆိုင်ကို မြင်မက်ပါက မိမိကြီးစားမှုဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝမည်။
- ◆ ◆ ညနေခင်းကို မြင်မက်ပါက မိမိဘဝအတွက် အောင်မြင်မှုများ ရရှိတော့မည်။ ယခင်က စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ရသည်များ ပျော်ရွှင်စွာ အဆုံးသတ်လိမ့်မည်။
- ◆ ◆ တက္ကစီအမှားယာဉ်ကို မြင်မက်လျှင် အလောတကြီးနိုင်သော သတင်းစကားများ ရောက်ရှိမည်။ သတင်းမှားများကို ရှောင်ကြဉ်ပါ။
- ◆ ◆ တယောသံ ကြားရသည်ဟု မက်လျှင် အိမ်တွင်းရေးပျော်ရွှင်မည်။ တယောကြီးပြတ်သွားသည်ဟု မက်ပါက ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမည်။
- ◆ ◆ တယောထိုးသည်ဟု မက်လျှင် ကောင်းသောနိမိတ်ဖြစ်သည်။ အောင်မြင်မည်။
- ◆ ◆ တဘက်(မြုံစောင်)ကို မြင်မက်လျှင် တစ်စုံတစ်ဦးထံမှ လေးနက်သော ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုရမည်။
- ◆ ◆ တရားဟော ဓမ္မကထိကကို မြင်မက်လျှင် အကြံအစည် အောင်မည်။
- ◆ ◆ တရားမျှတစွာ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်သည်ဟု မြင်မက်ပါက အောင်မြင်မှုများ ရရှိမည်။
- ◆ ◆ ထနောင်းပင်ကို မြင်မက်လျှင် ယေဘုယျအားဖြင့် စိတ်ပျက်အားငယ်စရာများ ကြုံတွေ့မည်ဟု ရည်ညွှန်းသော်လည်း



ဆောင်းရာသီ အချိန်တွင် မြင်မက်ပါက မျှော်လင့်ချက်များ ပြည့်စုံစေမည်။

- ◆ ◆ ထမင်းစားနေသည်ဟု မက်လျှင် အကြံအစည် အောင်မည်ကံကောင်းမည်။
- ◆ ◆ ထပ်တရားပန်းကို မြင်မက်လျှင် မကောင်း၊ စိတ်သောက ရောက်မည်။

(ဒ) ဒရယ် အငယ်စားလေးကို မြင်မက်ပါက အိမ်ထောင်ကျမည်။ မိန်းကလေးဖြစ်ပါက မိမိအတွက် သင့်တော်သော ဝေပွန်းတောင်းတွေ့မည်။

- ◆ ◆ ဒဂါ၊ ဒဂါ၊ လုပ်သည့်နေရာကို မြင်မက်လျှင် မမာမကျန်း၊ ခြစ်မက်ပါက ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာမည်။

(စ) စား၊ စားမြှောင် စသည်ကို မက်ပါက အလွန်ကံဆိုးပြီး သူငယ်ချင်းများနှင့် ရိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမည်။

(န) နကျယ်ကောင်ကို မြင်မက်လျှင် မိမိယုံကြည်ထားသူက ရန်လိမ့်မည်။

- ◆ ◆ နာရီချိန်သီးကို မက်လျှင် ရုတ်တရက် ခရီးရှည်သွားရမည်။
- ◆ ◆ နာနတ်သီးကို မြင်မက်လျှင် အိမ်တွင်းရေး၊ သာယာအဆင်မပြေမည်။
- ◆ ◆ နံရံကပ်စင်ကို မြင်မက်ပါက မိမိလိုအင်ဆန္ဒများ ပိတ်ပင်တန်းခံရမည်။
- ◆ ◆ နံရံကပ်ပေါက်သော ပန်းပင်ကို မြင်မက်လျှင် ဘယ်အရာမှ အလွယ်တကူမရဘဲ မိမိကိုယ်တိုင် လေးနက်စွာ ကြိုးပမ်းထုတ်ရမည်။
- ◆ ◆ နံရံကို ကျော်တက်သွားနိုင်သည်ဟု မက်လျှင် အရာရာ အပြေမည်။ နံရံနှင့် ပျက်နာချင်းဆိုင်နေသည်ဟု မက်ပါက အ...

အခဲကြုံမည်။

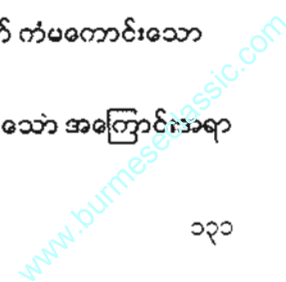
- ◆ ပရိဘောဂများ ခန့်ညားစွာ ရှိသည်ကို မြင်မက်ပါက အလွန်ကံကောင်းသည်။
- ◆ ပဒုအုံကို မြင်မက်လျှင် မိမိပြိုင်ဘက်က မိမိကို ရန်ညှို့ထားတိုက်ခိုက်လိမ့်မည်။ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုပြုပါ။
- ◆ ပလက်စောင်းဘောင်ပေါ်တွင် ရပ်နေသည်ဟု မက်လျှင် ဆွေမျိုး၊ သူငယ်ချင်းတို့နှင့် ရိုက်ရန်ဖြစ်သည်။
- ◆ ပဒေသာကပွဲရုံကို မြင်မက်လျှင် ကောင်းသောနိမိတ် ဖြစ်သည်။ လူနေမှု အဆင့်အတန်းမြင့်မည်။
- ◆ ပစ္စတိုသေနတ်သံ ကြားရသည်ဟု မက်ပါက ကံမကောင်း၊ မိမိက သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်သည်ဟု မက်လျှင် အလုပ်ကြိုးစားသော်လည်း အကျိုးအမြတ် အနည်းငယ်သာ ရရှိမည်။
- ◆ ပိလောပီနံ့ကို စားသည်ဟု မက်ပါက အနည်းငယ် ဆုံးရှုံးမည်။ ချက်သည်ဟု မက်ပါက အသေးစားလုပ်ငန်းအမျိုးမျိုး ကံကောင်းစွာ အောင်မြင်မည်။
- ◆ ပယင်းရောင်၊ ပယင်းကျောက်ကို မြင်မက်ပါက သိက္ခာကျမည်။ မိမိနှင့် ရှစ်သူကြားတွင် အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်များ ပေါ်ပေါက်မည်။
- ◆ ပုရွက်ဆိတ်ကို မြင်မက်ပါက မိမိ၏ တပည့်တပန်း၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများက မိမိကို များစွာ အထောက်အကူပြုမည်။ မိမိ၏ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ပုရွက်ဆိတ် ကိုက်စားနေသည်ဟု မက်ပါက ကံမကောင်းပါ။ စွန့်စားချင်းနီးရသော လုပ်ငန်းများ မလုပ်ပါနှင့်။
- ◆ ပရိသတ်များပြားစွာ ရှိသည်ကို မြင်မက်ပါက မိမိအတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွမ်းရာများ ကြုံတွေ့မည်။
- ◆ ပရုတ်ဆိတ်ကို မြင်မက်ပါက မိမိကို ကူညီမည့် မိတ်ဆွေကောင်းနှင့် တွေ့မည်။
- ◆ ပရုတ်လုံး၊ ပရုတ်ပင်ကို မြင်မက်ပါက နာတာရှည်ရောဂါ ဝေဒနာများ သက်သာကောင်းမွန်မည်။

- ◆ ◆ ပလာစတာဖြင့်ကပ်သည်ဟု မြင်မက်ပါက နာတာရှည်ရောဂါ ဝေဒနာများ သက်သာကောင်းမွန်မည်။
- (ခ) ဗယောင်းချက်ကိုမြင်မက်လျှင် အနည်းငယ် နာမကျန်းဖြစ်သည်။
- ◆ ◆ ဖဲပြား ဖဲကြိုးကို မြင်မက်လျှင် အနည်းငယ်သာ ဖျော်ရွှင်မှုရမည်။
- ◆ ◆ သတ်မထားမိဘဲ ဝေ့ကြေးဖြုန်းတီးမိမည်။ စိုးရိမ်ပူပန်ရမည်။
- ◆ ◆ ဖဲရိုက်သည်ကို မက်လျှင် ရေလမ်းရေခိုးသွားရမည်။
- (ဓ) ဗေဒင်ဟောသည်ဟုမက်လျှင် ကံမကောင်းသော နိမိတ်ဖြစ်သည်။
- (ဆ) ဘုရားတရား ပြစ်မှားပြောဆိုမိသည်ဟုမက်ပါက ကြီးစွာသေရကွဲကြုံမည်။
- ◆ ◆ ဘုရားသခင်ကို မြင်မက်လျှင်ဖြစ်စေ၊ မိမိကိုစကားပြောလျှင်ဖြစ်စေ ကံကောင်းသည်။ သာယာဖျော်ရွှင်မည်။
- ◆ ◆ ဘုရားဂုဏ်တော်ကို ရွတ်ဆိုသည်ဟုမက်ပါက အကြံအစည်အောင်မြင်မည်။
- (ဇ) မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို မြင်မက်လျှင် ဆုံးရှုံးမှုများမည်။ သတိထားမည်။
- ◆ ◆ မလွယ်ပေါက်ကို မြင်မက်လျှင် မြင့်မားစွာ အောင်မြင်နိုင်သော်လည်း လိမ္မာပါးနပ်မှု မိမိတွင်ရှိမည်။
- ◆ ◆ မနာလိုမှု မိမိက တခြားသူအပေါ်ဖြစ်ပွားသည်ဟုမက်လျှင် အခက်အခဲတွေ့မည်။ တခြားသူက မိမိကိုမနာလို ဖြစ်သည်ဟု မက်လျှင် အခွင့်အရေးအကျိုးအမြတ်များရရှိမည်။
- ◆ ◆ မဟူရာကျောက်ကို မြင်မက်လျှင် ကံမကောင်း။
- ◆ ◆ မထိခိုက်နိုင်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို မက်လျှင် သတိထားရမည်။ ကျန်မာရေး ဂရုစိုက်ရမည်။

- ◆ ◆ မထင်မရှားဖြစ်သည်ဟု မက်လျှင် လက်ရှိထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သော ဘဝအပြောင်းအလဲပေါ်မည်။ အခွင့်အရေးကို အစီအရဆုပ်ကိုင်ပါ။ ရှိတဲ့ချတဲ့ မဖြစ်ပါနှင့်။
- ◆ ◆ မကောင်းဆိုးဝါးကို မြင်မက်ပါက နိမိတ်မကောင်း။ မိတ်ဆွေများ၏ လွှမ်းမိုးဖိနှပ်မှုများမှ မလွတ်မြောက်နိုင်အောင်ဖြစ်မည်။
- ◆ ◆ မကောင်းသော ဝိညာဉ်ကို မြင်မက်ပါက သူတို့ကို အဝေးသို့ ဖောင်းမထုတ်နိုင်လျှင် စိုးရိမ်စွယ်ရာ ကောင်းသော အိပ်မက်ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ သတိထားရမည်။
- ◆ ◆ မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းများ ရရှိသည်ဟုမက်ပါက မကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်ဖြစ်သည်။
- ◆ ◆ မရိုးသား၊ မဖြောင့်မှန်မှု ပြုလုပ်သည်ဟုမက်လျှင် စာချုပ်၊ စာတမ်းနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စရပ်များ ဖြေရှင်းရမည်။
- ◆ ◆ မနှစ်မြိုက်၊ သဘောမကျရွယ်ရာများ မြင်မက်ပါက အခက်အခဲတွေ့မည်။ စိုးရိမ်ပူပန်ရမည်။
- ◆ ◆ မတော်တဆထိခိုက်မှုကို ပင်လယ်ထဲတွင် ဖြစ်ပွားသည်ဟု မက်ပါက ချစ်သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပျက်ရမည်။ ကုန်းပေါ်တွင် ဖြစ်ပွားသည်ဟုမက်ပါက လူပုဂ္ဂိုလ်၊ အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပျက်စရာများ ပေါ်ပေါက်မည်။
- ◆ ◆ မနက်ပိုင်းကိုမြင်မက်လျှင် အလွန်ကောင်းသည်။ ဆိုးဝါးမှုများကို ကံတရားက ကာကွယ်ပေးမည်။
- ◆ ◆ မနှစ်မြို့သူ၊ မုန်းတီးသူကိုမြင်မက်ပါက မိမိပတ်ဝန်းကျင်ကို အမှီပြု အားထားရမည့် နိမိတ်ဖြစ်သည်။
- ◆ ◆ မတရားသက်သေထွက်ဆိုသည်ကိုမြင်မက်လျှင် ကံဆိုးသည်။ ကုသိုလ်ကံ လွှဲရော်မှုများကြောင့် ကျရှုံးမည်။
- (ဇ) ယင်ကောင်ကိုမြင်မက်ပါက စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ကြုံမည်။
- ◆ ◆ ယမ်းမှုန်ကို မြင်မက်ပါက ယောက်ျားလေးမြင်လျှင် အိမ်ထွင်းရေး

- ◆ ◆ အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ပေါ်မည်။ မိန်းကလေးဖြစ်လျှင် ဝမ်းသာနှင့် အိမ်ထောင်ကျမည်။
- ◆ ◆ ယုန်ကိုမြင်မက်လျှင် မကောင်းသော အိပ်မက်ဖြစ်သည်။ အရာရာ ခက်ခဲမည်။ နေအိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ပေးလျှင် အဆင်ပြေလာနိုင်မည်။
- (၈) ရသ့ကိုမြင်မက်လျှင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးရမည်။
- ◆ ◆ ရတုသဘင်အခမ်းအနားကို မြင်မက်လျှင် ချမ်းသာသော ဆွေမျိုး သားချင်းများ၏ အထောက်အပံ့ရမည်။
- ◆ ◆ ရည်းစားက စွန့်ပစ်သွားသည်ဟု မက်လျှင် အိမ်ထောင်ရေး သာယာပြီး ပျော်ရွှင်မည်။
- ◆ ◆ ရည်းစားစာကို မြင်မက်လျှင် ကျေနပ်ဖွယ်ရာမရှိသော ဖြေရှင်း ချက်များကြောင့် ကြီးမားသော ဆက်ဆံရေးပြတ်တောက်မှု မှတ်မည်။ ပွင့်လင်းမှုသည် ရိုးကျူးဖွယ်ရာ အရည်အချင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်ကို သတိရပါ။
- ◆ ◆ ရာသီဥတုအလွန်ဆိုးဝါးသည်ဟု မက်ပါက မဝေးသောကာလ တွင် မိမိ၌ အန္တရာယ်ကျရောက်နိုင်သည်။ အထူးသတိရှိရမည်။ အခက်အခဲတစ်ချို့ ရင်ဆိုင်ရမည်။
- ◆ ◆ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုခုကို မြင်မက်ပါက မိမိအတွက် အောင်မြင်မှု အတွင်းအထိပ်ကို ရောက်ရှိမည်။
- ◆ ◆ ရာထူးနေရာကို မိမိလက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရသည်ဟု မက်ပါက အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဖြစ်မည်။
- ◆ ◆ ရှာလကာရည်ကို မိမိလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရသည်ဟု မက်ပါက အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်မည်။
- ◆ ◆ ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်ဟု မက်လျှင် မိမိငွေကြေးဆုံးရှုံးမည်။ ငွေကြေး တန်ဖိုးကြီးသော ပစ္စည်းရှာတွေ့လေ၊ မိမိအတွက်ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ် မှားလေဖြစ်မည်။

- (၉) လသာသည်ကို မြင်မက်လျှင် အိမ်ထောင်ရေးဘဝပျော်ရွှင်ပြီး ပိသားစုကိစ္စများဖြင့် အချိန်ကုန်မည်။
- ◆ ◆ လကို မြင်မက်လျှင် တိမ်ကင်းစင်ပြီး ကြည်လင်တောက်ပနေပါ က ပုဂ္ဂိုလ်ရေး၊ အချစ်ရေး အောင်မြင်ပျော်ရွှင်မည်။ လကို တိမ် ဝုံးနေသည်ဟု မက်လျှင် နာမကျန်းဖြစ်မည်။
- ◆ ◆ လဒ(လင်းဒ)ကို မက်လျှင် မိမိကို သတ်ဖြတ်သည့် ကြီးမားသော အန္တရာယ်ရန်သူနှင့် ကြုံတွေ့မည်။
- ◆ ◆ လက်ဖက်ခြောက်ကို ဘူးနှင့်ထည့်ထားသည်ဟု မက်ပါက လုံခြုံ စွာ ထိန်းသိမ်းထားသော အတွင်းရေးကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက် မည်။ ဘူးဖွင့်ထားသည်ဟု မက်ပါက ပိတ်ဆို့သူငယ်ချင်း အတွင်းရေးကို မိမိက ထိန်းသိမ်းပေးရလိမ့်မည်။
- ◆ ◆ လိမ္မော်ယိုစားနေသည်ဟု မက်လျှင် ကြီးစွာသော ဝမ်းနည်းရမှု ကြုံမည်။ အခြားသူများ အတူစားနေသည်ဟု မက်လျှင် ကံကောင်း သည်။ လိမ္မော်ယိုပြုလုပ်နေသည်ဟု မက်လျှင် အချစ်ရေး ကောင်း သည်။
- ◆ ◆ လိမ်ညာသည်ဟု မက်လျှင် ကံမကောင်း။ အခက်အခဲကြုံမည်။
- ◆ ◆ လိမ္မော်ပန်းပွင့်ကို မြင်မက်လျှင် အိမ်ထောင်ကျမည်။
- ◆ ◆ လေတိုက်သည်ကို မက်လျှင် ကောင်းသတင်းစကား ကြားရ မည်။
- ◆ ◆ လေရွန်သံကြားရသည်ဟု မက်ပါက ဝမ်းနည်းဖွယ်သတင်း စကား ကြားရမည်။
- (၁၀) ဝရမ်းပြေးကိုမြင်မက်ပါက မိမိပတ်ဝန်းကျင်မှ တစ်စုံတစ်ဦး၏ သစ္စာဖောက်ခြင်း ခံရမည်။
- ◆ ◆ ဝမြီးလာသည်ဟု မက်လျှင် မိမိအတွက် ကံမကောင်းသော သင်္ကေတဖြစ်သည်။
- ◆ ◆ ဝက်ပါကို မြင်မက်လျှင် နားလည်ရခက်သော အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို ဖြေရှင်းရလိမ့်မည်။





- (သ) သတင်းစာဖတ်နေသည်ဟုမက်လျှင် မိမိအသိုင်းအဝိုင်းတွင် ကုသိုလ်ကံ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပေါ်မည်။
- ◆ ◆ သတင်းစကားကြားရသည်ဟု မက်လျှင် ကောင်းသောနိမိတ် ဖြစ်သည်။
- ◆ ◆ သကြားလုံးကို မြင်မက်လျှင် ပျော်ရွှင်မည်။ မိမိသားသမီးအတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ရမည်။ ရှိသောသော လက်ဆောင်ပစ္စည်း သတင်းစကား ရရှိမည်။
- ◆ ◆ သကြားကို မြင်မက်လျှင် သာယာပျော်ရွှင်မှုများ ကြုံတွေ့မည်။
- ◆ ◆ သခင်ယေရှု ပြန်လည်ထမြောက်သော ပွဲတော်ကို မြင်မက်ပါက အလွန်ကံကောင်းသည်။ ပျော်ရွှင်မှုများ ခံစားရမည်။
- ◆ ◆ သံလွင်ပင်ကို မြင်မက်လျှင် အိမ်တွင်းရေး ပျော်ရွှင်အေးချမ်းမည်။
- ◆ ◆ သံစုံတီးဝိုင်းကို မြင်မက်လျှင် ယေဘုယျအားဖြင့် ကံကောင်းသည်ယူဆကြသည်။
- ◆ ◆ သင်္ဘောဆိပ်ခံတံတားကို မြင်မက်လျှင် အခြားသူများ ပျော်ရွှင်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရမည်။
- ◆ ◆ သလဲသီး၊ သလဲပင်ကို မြင်မက်လျှင် အဆင်ပြေ ပျော်ရွှင်မည်။
- ◆ ◆ သပိတ်လွယ်ငှက်ကို မြင်မက်လျှင် အလွန်ကံကောင်းသည်။

(ဟ) ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကိုမြင်မက်လျှင် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ လုပ်ဆောင်သော်လည်း အကျိုးခံစားရရှိမှု နည်းပါးမည်။

- (အ) အကြံဉာဏ်ပေးသည်ကိုမက်လျှင် မိမိက ပေးသည်ဖြစ်စေ၊ မိမိကိုပေးသည်ဖြစ်စေ၊ ထိုသူသည် မိမိအတွက် မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန် ဖြစ်လိမ့်မည်။
- ◆ ◆ အကွေ့ရာစဉ် စာလုံးများကို မြင်မက်ပါက ဝေးကွာနေသော မိတ်ဆွေနှင့် ပြန်ဆုံမည်။
- ◆ ◆ အကြီးအကဲရာထူးကြီးသူကို မြင်မက်ပါက မင်္ဂလာကိစ္စများ



- ပေါ်ပေါက်မည်။ အိမ်ထောင်ကျမည်။
- ◆ ◆ အစေခံကို မြင်မက်ပါက လူနေမှုအဆင့်အတန်း အလျှင်အမြန် မြင့်မားမည်။
- ◆ ◆ အချက်ပြုမီးကို မြင်မက်ပါက မိမိအပေါ်ကျရောက်မည့် အန္တရာယ်ကို လွယ်ကူစွာ ရှောင်ရှားနိုင်မည်။
- ◆ ◆ အစွန်း၊ အကွတ်ပေကျည်သည်ကို မြင်မက်ပါက မကောင်းသော စိတ်ညစ်ရသော ခရီးတစ်ခု ထွက်ရမည်။
- ◆ ◆ အဆောက်အဦ ဆောက်လုပ်နေသည်ကို မြင်မက်လျှင် ဘဝ အပြောင်းအလဲကြုံပြီး အောင်မြင်မည်။ သေးငယ်သော အဆောက်အဦဖြစ်လျှင် အောင်မြင်မှု အနည်းငယ်သာရရှိမည်။
- ◆ ◆ အကျီကော်လာကို မြင်မက်ပါက အချစ်ရေး ကံကောင်းမည်။
- ◆ ◆ အကြွေစေ့ကို မြင်မက်ပါက အားလုံး ပြည့်စုံမည်။ ငွေရောင် အကြွေကိုမက်သည်ထက် ကြေးနီရောင်အကြွေကို မက်ပါက ပို၍ကံကောင်းသည်။ ရွှေရောင်အကြွေကိုမက်လျှင် ငွေစက္ကူ ကုသိုပင် ကုသိုလ်ကံ ညံ့သည်။
- ◆ ◆ အခွံမာရေသတ္တဝါကို မြင်မက်ပါက အဝေးမှ မင်္ဂလာမရှိသော သတင်းစကား ကြားရမည်။
- ◆ ◆ အစွန်းထွက်နေသော ထောင့်မျိုးအစွန်းကိုမြင်မက်ပါက မကောင်းသော အတားအဆီး၊ အနှောင့်အယှက်များရှိမည်။
- ◆ ◆ အခွေ၊ အလိပ် စသည်တစ်ခုခုကိုမြင်မက်ပါက မိမိပတ်ဝန်းကျင် ဘဝ၊ အခြေအနေ လုံးဝအပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပေါ်မည်။
- ◆ ◆ အကြွေများပေးရန် ရှိနေသည်ဟုမြင်မက်ပါက အဆင်ပြေ ကံကောင်းမည်။ အကယ်၍ အခြားသူက မိမိကိုအကြွေပြန်ပေး သည်ဟု မက်ပါက ဆုံးရှုံးမှုကြုံတွေ့မည်။
- ◆ ◆ အချို့ပွဲ၊ မုန့်အချို့စားသည်ဟု မက်ပါက အလွန်ကံကောင်းမည်။



အမေရိကန်သမ္မတလေးဦးရဲ့ မျက်နှာပုံ ကျောက်တောင်ကြီး



ကမ္ဘာ့ဆန်းကြယ်တဲ့ နေရာတွေထဲက အဆန်းကြယ်ဆုံး နေရာတစ်ခုကတော့ အမေရိကန်သမ္မတလေးဦးရဲ့ ဦးခေါင်းတွေကို ရုပ်တုများအဖြစ် ထွင်းထုထားတဲ့ လိပ်သည်းကျောက်တောင်ကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတောင်ကြီးဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဆောက်ဒါကိုတာပြည်နယ် ကီးစတန်းအနီးမှာရှိတဲ့ မောင့်ရပ်ရှ်မောလို့ခေါ်ဆိုကြတဲ့ တောင်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။



Four Giant Faces မျက်နှာကြီးများကို ရေပြင်ညီထွင်းထုထားတာဖြစ်ပြီး တစ်ခုချင်းစီရဲ့ အမြင့်ဟာ (၁၄၀) မီတာရှိပါတယ်။ ဒီလို တည်ဆောက်ထွင်းထုခဲ့လုပ်ငန်းကို (၁၄) နှစ်ကြာလုပ်ဆောင်ခဲ့တာမှ ပြီးစီးခဲ့တာဖြစ်ပြီး (၁၉၂၃) ခုနှစ်မှာ သန့်ပညာရှင် ဒုန်းရောဘင်ဆန်ရဲ့ အိုင်ဒီယာကို ကမ္ဘာ ကျော် အမေရိကန်ပန်းပုပညာရှင် ဂျော့ရှ် ဂတ်ဇွန် တော့ဂ်လန်းနဲ့ အဖွဲ့

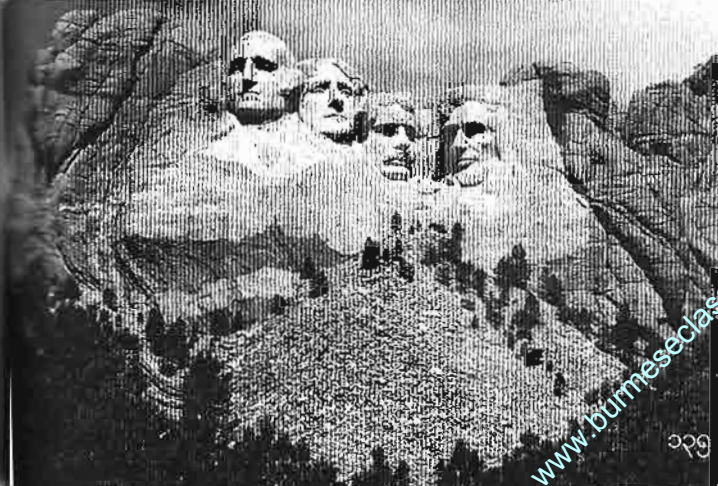


အဖွဲ့ထု ပုံဖော်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

(၁၉၂၇) ခုနှစ် ဘနေ (၁၉၄၁) ခုနှစ်အထိ ခြားမြင့်ခဲ့ပြီး ကုန်ကျငွေဆင်း အမေရိကန် ဒေါ်လာ (၂၅၀၀၀) ကျော် ကုန်ကျခဲ့ပါတယ်။ ရံပုံငွေများကို အသုံးပြုခဲ့တာဖြစ်ပြီး အသက် (၃၀) ခန့် အလုပ်သမားပေါင်း (၃၆၀) ကျော် ဘုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ လိုချင်တဲ့ ကောက်ကြောင်းပုံဖော်မှုကို နှိမ့်အတွက် ကျောက်သားတွေကို ဒိုင်းနမိုက်အသုံးပြုခဲ့ရပါတယ်။

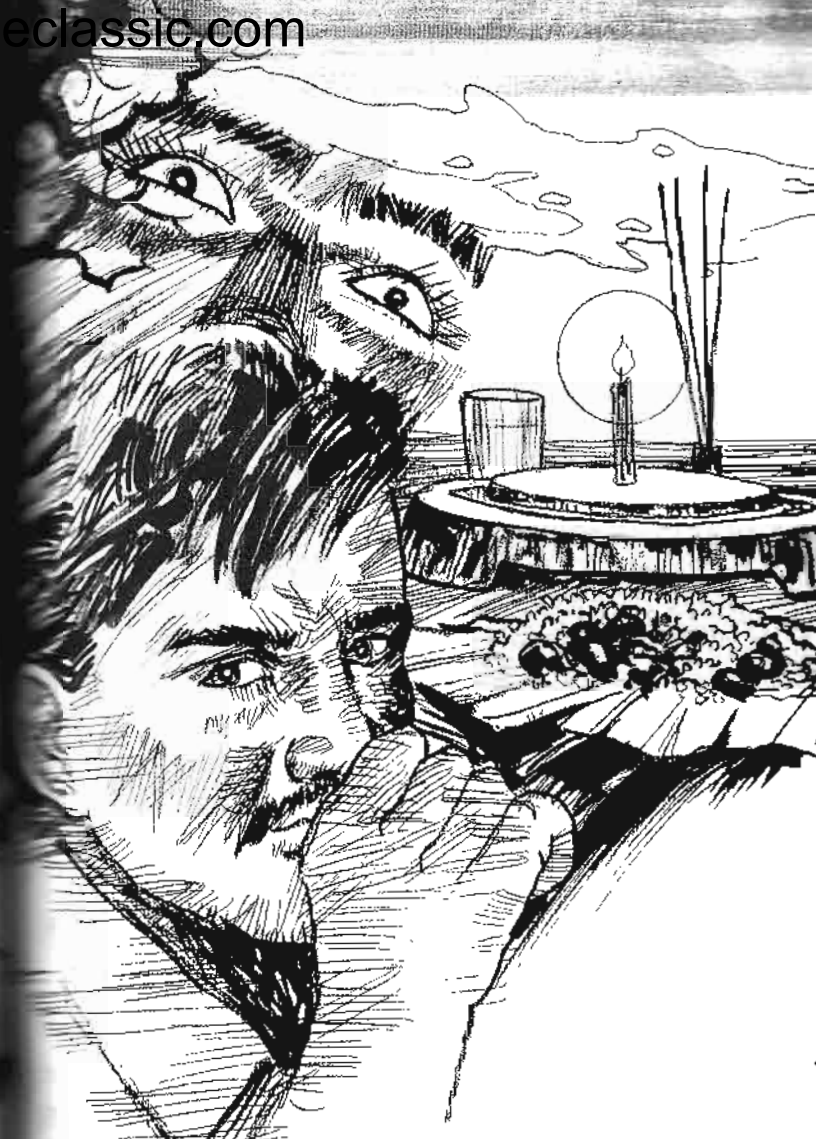
ဒီလို ထွင်းထုခဲ့တဲ့ ဦးခေါင်းရုပ်တုတွေမှာ ပါဝင်ခဲ့ကြသော အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ သမ္မတလေးဦးဟာ ဂျော့ရှ်ဝါရှင်တန်၊ ဒေသာမတ်စ် ဂျက်ဇာဆန်၊ ဒီသိုခါရ်ဆီဗတ်နဲ့ အေဗရာဟမ် လင်ကွန်းတို့ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒီသမ္မတလေးဦးဝလုံးဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံမှာလူမည်းများကို ကျွန်အဖြစ်အသုံးပြုတဲ့ နှစ် ပပျောက်ရေးကို ကြိုးစားဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီကျောက်တောင်ကြီးဟာဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အထင်ရှားဆုံး နေရာတွေထဲက တစ်ခုဖြစ်ပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ နာမည်ကြီး နေရာတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။



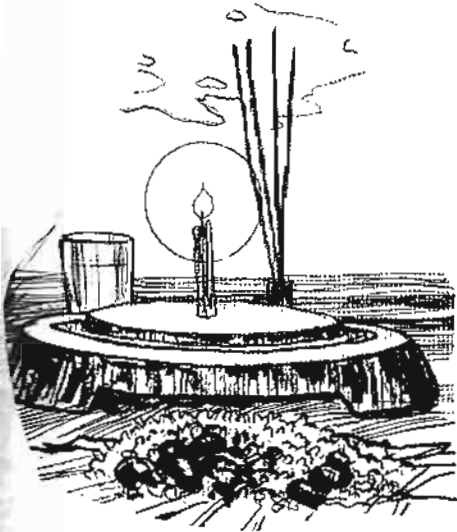


- ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်လောင်းကားခြင်း
- ပုဂ္ဂိုလ်တို့တပည့်တပန်းလမိုင်းကိုပူဇော်ပသခဲ့စဉ်က
အောင်ပန်းတွေဝေစားခဲ့သောလူတစ်ယောက်၊
- နောက်ဆုံးအချိန်ကြီးပွဲကျမှဝက်ဝက်ကွဲ၊
ခွက်ခွက်လန်ရုံပြီးဒေါသကြီးစွာပြင်သေးနှုန်းခဲ့လေသောအခါ..။



မှော်ဆရာ နိဂုံး

ဝသုန်ဟိန်းထက်



ကျောက်ပျဉ်တစ်ချပ်ပေါ်မှာ
 ဖယောင်းဆီအနီ နှစ်ပိတ်ပျံ့ကို
 လေမတိုက်အောင် အကာရံတွေထွဲ့
 မီးထွန်း၊ အမွှေးတိုင်တွေ ထွန်းပြီး ကျွန်ုပ်
 အမည်တစ်ခုခုကို ရေရွတ်ပွင့်အောင်
 “ကျွေးပါတယ်... မွေးပါတယ်
 စိတ်ကြိုက် သုံးဆောင်ပါ။
 စောင့်ရှောက်ပါ။ ဖပေါ”... စသဖြင့်

လောကမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာတွေ အများကြီးပဲ။
 ဒါကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းလက်ခံတယ်။ အခု ကျုပ်ကိုယ်တိုင်
 လည်း အထူးအဆန်း ကြုံနေရပြီလေ။ လက်တွေ့မှယုံတယ်ဆိုတဲ့ တူနီး
 လည်း မျက်လုံးပြူးရတာပေါ့။
 “ငါးရှဉ့်” ..တဲ့။
 ကျုပ်နားထဲမှာ ပီပီသသကြီး ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျုပ်ကလွဲ
 ဘယ်သူမှ ကြားကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ သိပ်သေချာတယ်။
 “ကဲ... ထိုးကြ... တွေဝေ မနေကြနဲ့၊ ငွေထုတ်ပိုက်ပြီး ပြန်ချင်ရင်
 ထိုးကြ...”
 ဒိုင်ကလည်း ထိုးသားတွေရဲ့စိတ်ကို ဆွပေးနေလေရဲ့။ ကျုပ်က
 လည်း ထိုးမှာပါ။ ရဲရဲကြီးကို ထိုးမှာပါ။ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို “ငါးရှဉ့်” အတွက်
 ထဲ ချထိုးလိုက်တယ်။
 ကျုပ်လုပ်ရပ်ကြောင့် ထိုးသားတွေရော၊ ဒိုင်တွေပါ မျက်လုံးပြူး
 သွားရပြီ။ ဘယ်သူမှ အခုလို ပုံမအောကြပါဘူး။ ဒီနေရာက မျက်နှာပြု
 အရာရှိတွေ၊ သူဌေး သူကြွယ်တွေသာ လာကစားနိုင်တဲ့ ဗဟန်းကြားတော
 က လောင်းကစားပိုင်း... တကယ့် နာမည်ကြီးနေရာပေါ့။

“ဆရာကီး... ဒါတွေ အီကုန်လုံး... ထိုးမှာနော်”
 သွားခေါခေါနဲ့ ဒိုင်တရုတ်က မယုံတယုံလေသံနဲ့ ကျုပ်ကိုပေး
 ကျုပ်လည်း နည်းနည်း ခေါသထွက်သွားတယ်။
 “ဟေ့... ပေါက်ဇော်၊ ထွန်းတောက်ဆိုတဲ့ ကျုပ်က နှစ်ခွန်းမပြော
 ဘူး”
 ဟိန်းထွက်သွားတဲ့ ကျုပ်အသံကြောင့် ကစားပိုင်းက လူတွေ
 အားလုံး ကျုပ်ကို ဝိုင်းကြည့်ကုန်ကြတယ်။ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။
 “ကဲ... လက်ရောင်ကြ၊ ပေါက်ကောင် ဖွင့်မယ်”
 အသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ကြွေပန်းကန်ပြားပေါ်က ဂျင်က
 နှုတ်နေအောင်လည်နေပြီ။ ဒိုင်က ကြွေပန်းကန်လုံးတစ်ခုနဲ့ အုပ်ချလိုက်
 တယ်။ ဒါတောင်အထဲမှာ လည်တုန်း။
 ဟော... လည်တဲ့အသံ တိတ်သွားပြီ။
 ဘာဖြစ်မလဲ... အားလုံး ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့၊ ထိုးသားအားလုံးရဲ့
 နှုတ်လုံးတွေက ကြွေပန်းကန်ပြားပေါ် ရောက်နေကြပြီ။ ကျုပ်ကတော့ ခပ်
 ခပ်ညည်ညည်ပဲ။ ဣန္ဒြေရရပဲ။ တစ်ချက်မှ ရင်မခုန်ဘူး။
 “ကဲ... ဖွင့်မယ်... အပ်ချလောင်း”
 “တောက် !... ကုန်ပြန်ပြီ”
 “ငါးရှဉ့်ကွ”
 ထိုးသားတွေရဲ့ညည်ညည်သံတွေ ညံ့လို့... ကြွေပန်းကန်ပြား
 ပေါ်နေတာက “ငါးရှဉ့်” ဒိုင် ရွေးတွေပျံ့နေပြီ။ ကျုပ်ကိုလည်း အံ့ဩ
 သလို မော့ကြည့်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ငွေထုတ်က ကျုပ်လက်ထဲရောက်
 ခဲ့ပြီလေ။ ငါးရှဉ့်ကိုပုံအောခဲ့တဲ့ ကျုပ် အောင်ပန်းတွေဝေလို့။
 ဒီတစ်ပွဲမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း နိုင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရှေ့မှာ ငွေပုံ
 ကြီး ကျုပ်လည်း ကျုပ်ရဲ့ရုပ်လွယ်အိတ်ကြီးထဲ အကုန်ထည့်လိုက်တယ်။
 ထိုးသားတွေကတော့ ကျုပ်ကိုအထင်ကြီး အားကျစွာ ကြည့်လို့ပေါ့...။
 ဒုတိယအချို့ပြန်စပြီ။
 ဒိုင်ကတော့ ကျုပ်ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေလေရဲ့။ တချို့ထိုးသားတွေ
 အသံလည်း ကျုပ်ကို မသိသော အကဲခတ်နေကြတယ်။ ရေစုန်မှာ လိုက်ဖျော

ကြမယ့်သဘော၊

“ခင်ဗျား... ထိုးဦးမှာလား”

ဒိုင်ရဲ့ အမေးကြောင့် ကျုပ်ကလည်း -

“ထိုးမှာပေါ့၊ ဘာလဲ... မင်းတို့မှာ လျှော်ဖို့ ငွေမရှိတော့လို့လား”

“လို့မေးလိုက်တော့ သူတို့တွေ ရူးရူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်ကုန်ပြီ။

“ထိုးစမ်းပါ... ဘယ်လောက်ကံကောင်းမှာလဲ” .. တဲ့။

“ဟား.. ဟား.. ဟား” လို့ အော်ရီပစ်လိုက်ချင်တယ်။

“ကံ” .. တဲ့။ ကျုပ်နိုင်တာ ကံကောင်းလို့ မဟုတ်ဘူးလို့ လူတွေ ချက်၊ ကျုပ်ရဲ့ လျှော်ဂုဏ်ကြောင့်ဗျား၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ထိုးသာအောင် ထိုးနေတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်က ဝင်သက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းချွတ်ချွတ် မျက်လုံးထဲထဲ လိုက်တယ်။ စဉ်းစားနေတဲ့ပုံပေါ့။

“ကြက်” .. တဲ့။

ဟော.. ကြားလိုက်ရပြီ။

ကျုပ်နားမှာ အနီးကပ် ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံ။ “ကြက်” ဆိုတဲ့ သေသေချာချာ ပီပီသသကြီး ကြားတယ်နော်။ ဒီထက် သေချာတာ အသံ မရှိ၊ လွယ်အိတ်ထဲက ငွေတွေကို နှိုက်လိုက်တယ်။ မရေတွက်တော့ဘူးပါ။ ချင်သလောက်ပါ... “ကြက်” ဆိုတဲ့အကွက်ထဲ ထိုးချလိုက်တယ်။

အကူဒိုင်တစ်ယောက်က ကျုပ်ရဲ့ငွေတွေကို ရေတွက်ပြီး အသံ အချိ ထပ်ပေးတယ်။ ခြင်္သေ့နံ့သေးက မြေခွေးတွေလိုအကောင်တွေက ထူးထူးထူးထူးကြက်အကွက်မှာ လိုက်ထိုးကြကုန်ရော။

“ဘယ်လိုလဲကွ... မင်းတို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ကျုပ်ရဲ့ မထိတထိအမေးကြောင့် ဒိုင်လုပ်သူက အံ့ကြိုက်ပြီး -

“စိတ်ချ... မလျှော်နိုင်ရင် ဒိုင်မလုပ်ဘူး” တဲ့။ ကောင်းတာပေါ့။ ဒိုင်က စပါပြီး၊ ဂျင်လေးက စလည်ပါပြီ။ “ခွပ်” ကနဲ ကြော့ပန်းကန်လုံးနဲ့ အသံ လိုက်တဲ့အထိ ကျုပ်လှည့်တောင် မကြည့်ဘူး။ စီးကရက်စွာလို့...။

“လက်ရှောင်... ဖွင့်မယ်”

ဖွင့်ပါ။ ထွန်းတောက်ဆိုတဲ့ ကျုပ်က ရင်တောင်မခန့်။

“ဟာ... ကြက်... ကြက်ကွ”

“ဟော... ကြက်ဆိုမှ

ကြက်ဟေ့”

ထိုးသားတွေ

ရဲ့ ခမ်းသာအားရ အော်

အသံသံတွေ ညံ့သွားပြီ။

ဒိုင် ချက်နာတွေက ခရမ်း

သီးအုတ်ထားတဲ့အတိုင်း

အတော်ကို အကြည့်ရ

အောင်နပြီ။ နည်းတဲ့သူတွေ

အရင်လျှော်ပြီးမှ ကျုပ်ရဲ့ ရွှေတုံး

အသံ တစ်တုံးချပေးတယ်။ ပြီးတော့

အပြောတယ်မှတ်လဲ။

“ဒီနေ့တော့ ဝိုင်းသိမ်း

အသံဗျား၊ နောက်နေ့မှ ပြန်ဆုံတာပေါ့” .. တဲ့။ သိမ်းရမှာပေါ့။ လျှော်ဖို့ငွေ မရှိ

လို့ ရွှေနှုတ်လျှော်နေရပြီပဲ။ ထိုးသားတွေရဲ့ အားကျအံ့ကြတဲ့ အကြည့်များစွာ

အပြောပြုရင်း ကျုပ်အိမ်ပြန်ခဲ့ပါတော့တယ်။



အဆန်းတော့ အဆန်းသားဗျား၊
ကစားတိုင်းနိုင်တဲ့ ကျုပ်က လေးကောင်ဂျင်တင် မကဘူး။ ဖဲ၊
ခြင်္သေ့ ကြိုက်တဲ့လောင်းကစားကိုဆော့ အနိုင်ရရင်းပဲ။ တကယ်တော့ ကျုပ်
ဒီလိုအစွမ်းတွေရလာတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ နှစ်လလောက်ပဲရှိပါ
သေးတယ်။ ဒီနှစ်လအတွင်းမှာလည်း ကျုပ်ဘဝက လက်ဖျားငွေသီးခဲ့ပြီ
အသံ၊ ဒီညလည်း ကျုပ်နဲ့တပည့်ကျော်တွေ အောင်ပွဲခံတဲ့ လောကစည်းစိမ်
ဆို စားလို့ပေါ့။
ဒါပေမယ့် အရေးကြီးဆုံးကိစ္စတစ်ခုကိုတော့ ကျုပ်မဖြစ်မနေ လုပ်
အရေးမှာ ရှိနေပါတယ်။ ဒီအတွက် သင်ဖျူးဈာတစ်ချပ်ကို အိမ်အနောက်
အခင်း၊ အပေါ်မှာ ငှက်ဖျော့ရက် အထပ်ထပ်ခင်း၊ ဆန်တစ်ပြည်ချက် ထမင်း၊

ကိုပုံ၊ အသည်းအမြင်ကလီစာဆီပြန်ဟင်းကို လောင်းချ၊ စဉ်အင်တုံနဲ့ တစ်ခွက်လည်း ချထားပေးရတယ်။ ပြီးတော့မှ ကျောက်ပျဉ်တစ်ချပ်ပေးပေးလောင်းတိုင်အနီ နှစ်တိုင်ပူးကို လေမတိုက်အောင် အကာရံတွေကားပြီး ဝမ်းထွန်း၊ အမွှေးတိုင်တွေ ထွန်းပေးရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွပ်က အမည်တစ်ခုကို ခပ်တိုးတိုး ရေရုတ်ပင့်ခေါ်ပြီး -

“ကျွေးပါတယ် .. မွေးပါတယ်၊ စိတ်ကြိုက် သုံးဆောင်ပါ။ အမှော်ရင်လည်း ငွေမယူပါနဲ့၊ စောင့်ရှောက်ပါ။ မစပါ .. စသဖြင့်ပေါ့။

ဒီလိုလုပ်ရာမှာတော့ တပည့်တွေ ပါလို့မရဘူး။ တစ်ယောက်တည်းလုပ်ရတာ။ ပြီးရင် ထားခဲ့လိုက်၊ သွားမကြည့်နဲ့၊ အားလုံးကိုလည်း မှာထားပြီးသား။ ဘယ်သူမှ သွားမကြည့်ရဘူး။ တစ်နာရီလောက်အကြာမှာ သွားကြည့်၊ ငှက်ပျောရွက်ပေါ်မှာ ပြောင်သလင်းခါနေလိမ့်မယ်။

ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ ဘယ်ခရာကံသွားလဲ၊ ဘယ်သူစားသွားမမေးနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ သိစရာမလိုဘူး။ အချိန်တန်ရင်တော့ သိရလိမ့်မယ်။ ဒီလိုကျွေးတာကို သုံးရက်တစ်ခါ လုပ်ရတယ်။ လုပ်လည်းလုပ်နိုင်ပါတယ်။ သူက ပြန်ရှာပေးတာကိုး။ သူရှာပေးလို့ ကျုပ်ဘဝက မြင့်သထက်မြင့်သြဗိမ်း၊ ဒီလောက်တော့ ကောင်းကောင်းကျွေးနိုင်တာပေါ့။

ဒီခေလေ့ထုံးတမ်းအတိုင်း လိုက်နာနေထိုင်လာခဲ့တာ အရင်ခေတ်ကလေးပြည်ပါးကော၊ ဒီကာလအတွင်းမှာ သူ့ကျေးဇူးကြောင့် လောင်းကစားမှန်သမျှ အနိုင်ရခဲ့သည်ချည်းပဲ။

အင်း .. ဒီနေ့တော့ ကျောက်သူဌေးအုပ်စုနဲ့ ဂျင်ကစားကြည့်ရတယ်။ စိန်ခေါ်ပွဲပေါ့။ လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားပြီး မျက်လုံးပြုံးရမယ့်ငွေပတာတွေနဲ့ပေါ့။ ကစားပွဲကို ကျုပ်အိမ်မှာပဲ လုပ်ခဲ့တယ်။ သူတို့က ငါးယောက်

“ကိုထွန်းတောက် .. ခင်ဗျား ဒိုင်ကိုင်မှာလား။”

ကျောက်သူဌေးတစ်ယောက်က ကျုပ်ကိုမေးတယ်။

“ဟင့်အင်း .. ကျုပ်က ထိုးရတာပဲ ဖျော်တယ်” ... လို့ ကျုပ်က

အလိမ္မာသုံးပြီး ငြင်းလိုက်တယ်။ သူဌေးတစ်ယောက်ကပဲ ဒိုင်ကိုင်တည်း

“ကဲ .. စမယ်၊ ထိုးကြတော့”

ပွဲကတော့ စပေါ်ပြီး သူများတွေ စိတ်ကူးတည့်ရာ ထိုးကြပေမယ့်

ကျုပ်ကမထိုးသေးဘဲ မျက်စိမှိတ်ပြီး ဝင်သက်ထွက်သက်ကို သတိကပ်ပြီး စိတ်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်တယ်။ တစ်မိနစ် .. နှစ်မိနစ် .. သုံးမိနစ် .. သိပ်ထား မစောင့်ရဘူး .. .

“ဝက်” .. တဲ့။

ကြားလိုက်ရပါပြီ။ “ဝက်” ဆိုတဲ့အသံက ပီပြင်စွာ၊

ဘာမှ စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး။ အပွဲပွဲနဲ့လာသူပဲ။ ဝက်အကွက်မှာ

လူလိုက်တယ်။

“လက်ရှောင် .. ကဲ ... ပေါက်ကောင်စွင့်ပြီ၊ အပ်ချလောင်း”

“ကြက် .. ကြက်ကွ”

“လာထား ... ကြက်တဲ့”

ကြက်အကွက်မှာ ထိုးထားတဲ့သူတွေထအော်တော့ ကျုပ် မျက်လုံး

ဖြူသွားရပြီ။ အရမ်းလည်း အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားမိတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာ

ကဲ “ဝက်” လို့ သေသေချာချာ ကြားခဲ့တာပဲ။ အခုတော့ “ကြက်” ဖြစ်နေပြီ။

ဘာကြောင့်လဲ .. . ဘာကြောင့် မှားရတာလဲ။ ပထမဆုံးအကြိမ်

အိမ်လှုပ်သွားရပြီ။ ကျုပ် ရှုံးပြီ။ ဒိုင်ကိုင်တဲ့သူဌေးက ကျုပ်ကိုအမိဗွယ်ပါပါ

ပြည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ စားသွားလေပြီ။ ကျုပ်ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူစ ပြုလာခဲ့

ပြီ။ အံ့ဩနားမလည်နိုင်တဲ့ ပဟေဠိတွေကလည်း အပြည့်။ အနီးအနားမှာ

ဆံစောင့်ပြီး အခြေအနေကြည့်နေတဲ့ ကျုပ်တပည့်တွေလည်း မျက်လုံးပြုံး

ပြီး ကျုပ်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီ။

“ကဲ .. နောက်တစ်ပွဲပဲမယ်၊ ထိုးကြ .. ထိုးကြ”

နောက်တစ်ပွဲတဲ့။ အင်း .. တစ်ပွဲထိုးကျွေးလိုက်တဲ့ သဘောလည်း

ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ အသေအချာအာရုံခံပြီး နားစွင့်တယ်။

“ဝါးရှည်”

ကြားပါပြီ။ “ဝါးရှည်” ဆိုတဲ့အသံ၊ မှားစရာ မရှိ။ ပီပီသသ၊ ပြတ်ပြတ်

အသားထိုးတယ်ကွ။ “ထွန်းတောက်” ပဲ။ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေလာတဲ့

အောင်ပဲ။ အထုပ်လိုက်ကြီး၊ ဝါးရှည်အကွက်မှာ ချထိုးပစ်လိုက်တယ်။

ပွဲစပြီ။ ဂျင်ကမ္ဘတ်အောင် လည်နေပါပြီ။ ခြေပန်းကန်လုံးနဲ့ ဖွပ်

အနံ့ အုပ်ချလိုက်တဲ့အချိန်ထိ လည်နေတုန်း။ “ချလွမ်း .. . တောက် .. .

တောက်" လို့ ရပ်သွားတော့ အားလုံးရင်တွေ ရန်လို့ တစ်ခါမှ ရင်မရန်ဘူးဘူး
ကျုပ်တောင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရင်တွေရန်လို့ စီးကရက်ပင် မဖွာနိုင်ခဲ့။

"ကဲ... ဖွင့်မယ်"

ဖွင့်လိုက်ပါပြီ။

"ကျား.. ကွ"

"ဟေး.. ကျားဆိုမှ ကျား"

သွားပြီး ထပ်လွဲပြန်ပြီ။ ဒိုင်က ကျုပ်ရှေ့က ငွေထုပ်ကြီးကို ဆွဲ
သွားချေပြီး ငွေပါသွားလို့ မနုမပြာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာလို့
မှားရတာလဲ။ "ငါးရှဉ့်" နဲ့ "ကျား" က တခြားစီပါ။ သံတုကြောင်းကွဲလွဲ
မဟုတ်။ နားကြားမှားစရာ အကြောင်းမရှိ။

"ဟေ့ကောင်.. ဝင်းမြင့်၊ ဘီဆိုထဲက နောက်တစ်အိတ် ထပ်ထုတ်
ကျုပ်တပည့်ဝင်းမြင့်ကို ငွေယူခိုင်းလိုက်တယ်။"

"ဆရာ... ဟို.. ဟို"

"ဟေ့ကောင်... မရှည်နဲ့ ငါ့ခိုင်းတာလုပ်"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

ဟင်း... ကနဲ သက်ပြင်းကို လေးလေးပင်ပင်ကြီး ချလိုက်မိတယ်။
ခြောက်လအတွင်းမှာ ပထမဆုံးချခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့သက်ပြင်းပေါ့။

"ဘယ်လိုလဲ ကိုထွန်းတောက် ပွဲတိုင်းနိုင်ဆို့ပြီး နာမည်ကြီး
တာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

ကျောက်သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ အမေးကို ကျုပ်မဖြေနိုင်ခဲ့ဘူး။
ရင်ထဲမှာတော့ ဒေါသတွေက အစိုင်လိုက် အခဲလိုက်။ တပည့်ဝင်းမြင့်
လာပေးတဲ့ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်လုံးကို စားပွဲပေါ်မှာ ဒုန်းကနဲ ထောင်
လိုက်တယ်။

"ဒီတစ်ပွဲ၊ ဒါ အကုန်ထိုးမယ်ဗျာ.. ဘယ်လိုလဲ"

ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်တဲ့ ကျုပ်အသံကြောင့် သူတို့နည်းနည်း
တော့ လန့်သွားပုံပေါ်တယ်။ ပြီးတော့မှ - "အိုကေ.. ရတယ်။ ဒါမျိုးမှ ကြီး
တယ်.."

ဒီလိုနဲ့ ပွဲစတယ်။ တိုတိုပြောမယ်ဗျာ။ ဒီပွဲလည်း ကျုပ်ရဲ့တယ်။

အောက်တစ်ပွဲ ထပ်ကစားတယ်။ ရုံးပြန်တယ်။ ကြားတာနဲ့ ထွက်တာနဲ့
ခြားစီး သွားပြီး ကျုပ်စည်းစိမ်တစ်ဝက် ကုန်ပြီး ပွဲကိုလည်း နားလိုက်
တယ်။ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ပြန်သွားတဲ့သူတွေကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ပီး
အောက်လာခဲ့တယ်။

"အရက်ပုလင်း ယူခဲ့.."

တလိပ်လိပ်တက်လာတဲ့ ဒေါသတွေကို အရက်နဲ့ ဖိချကြည့်တယ်။

အောင်စကို မီးနဲ့ထိလိုက်သလိုပဲ။ မငြိမ်းဘဲနဲ့ ဝန်းကနဲ ထတောက်ပါရော။

"တောက် !.. ဓွေးမသား ပုဏ္ဏက"

ကျုပ်ပီးစပ်ကထွက်သွားသော ဒေါသအသံကြောင့် တပည့်တွေ

အကုန်လုံး မျက်လုံးပြူးကုန်တယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ် နာနာကျည်းကျည်း။

အဲဒါတကြီးနဲ့ ဆဲဆိုလိုက်တဲ့ အမည်တစ်ခု...။

"ပုဏ္ဏက" .. တဲ့။

ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်အစွမ်းက တကယ်တော့ ပုဏ္ဏကရဲ့အစွမ်းပဲ။

ပုဏ္ဏကဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဘုရားလောင်း၊ ဝိဇ္ဇာရအမတ်ကို

လောင်းကြေးထပ်ပြီး ဘုရင်နဲ့ကြွအန်ကစားခဲ့တဲ့ "ပုဏ္ဏကဘီလူး" ပေါ့။

ဒါပေမယ့်.. ဒီနေရာမှာ ကျုပ်တစ်ခု ပြောပြချင်တယ်။

ကျုပ်အထင်ပေါ့လေ။ ဘုရင်နဲ့ ကြွအန်ကစားခဲ့တဲ့ ပုဏ္ဏကဘီလူး

အစစ်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး။ နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ကြာညောင်း

ခဲ့ပြီပဲ။ ကျွတ်တမ်းဝင်လောက်ပြီပေါ့။ ဘုရားလောင်းရဲ့ တရားတော်တွေ

အကြားရဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။

ဒါဆို ဘာလဲ။ ရှင်းပါတယ်။ "လက်ဝဲကိုးသိန်း၊ လက်ယာကိုးသိန်း"

ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား။ ပုဏ္ဏကဘီလူးရဲ့ တပည့်တပန်းတွေ။

တစ်နည်းအားဖြင့် သူမရှိတော့လည်း သူ့နေရာ၊ သူ့ရွာထူးယူလာတဲ့ လမိုင်း

တွေပေါ့။

ဒီပုဏ္ဏက ဘီလူးလမိုင်းနဲ့ ကျုပ်ဘယ်လိုရသလဲဆိုတာ သိပ်တွေ့

ရတာ မလိုပါဘူး။ အတွေ့အကြုံများတဲ့ အောက်လမ်းဆရာကြီးတစ်ယောက်

ဆိုတာ ရခဲ့တာပါ။ လောင်းကစားတိုင်း နိုင်ချင်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မဟာအကြံစည်

အကြောင့်ပေါ့။

သို့သော် ကံကြမ္မာသည် ဆန်းကြယ်လွန်းလှပေစွာ ဆရာကြီးမှ မှတ်ပညာရရှိပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာပဲ ဒီဆရာကြီးဟာ ရောဂါမယ်ဆီ ရရမရှိဘဲ သေဆုံးသွားပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းက ဤမျှနှင့်မပြီး။ ရက်လည် သောနေ့မှာပဲ ကျုပ်အိပ်မက်မက်ခဲ့တယ်။

ဆရာကြီးက ပုဏ္ဏကမော် အစောင့်အခြစ် ကျုပ်ဆီမှာ စားနေကြောင်း၊ ကစားတိုင်းနိုင်ရန် မည်သို့မည်ပုံ မ.စမည်၊ မည်သို့မည်ပုံ ကျွေးမွေးပသရမည် စသဖြင့် ကတိခံဝန်ချက် အပေးအယူများ ထားရှိခဲ့တယ်လေ။ လက်တွေ့သမား ကျုပ်ကလည်း သူ့အစွမ်းကို စမ်းကြည့်တော့ ပွဲတိုင်းနိုင် ခြစ်လာခဲ့တာပေါ့။ ကျုပ်ကြွယ်ဝလှပယ်လာတာ ဒီပုဏ္ဏကမော်ကြောင့်။ အခု ပြန်မိရတာလည်း သူ့ကြောင့်ပဲ။

ကျုပ် ဘာမှားခဲ့လဲ။ ကတိအတိုင်း ကောင်းကောင်းကျွေးမွေးပေးခဲ့တာပဲ။ လိုလေသေးမရှိအောင် သူ့ကိုပြုရထားရက်နဲ့ အခုလိုအချို့ကြုံရတာမျှ ဝက်ဝက်ကွဲကွဲခဲ့ရတယ်လေ။ နာမည်လည်းပျက်၊ စည်းစိမ်လည်း ပြုန်း

“တောက် !... ထွန်းတောက်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိပေမိ တွေးလေလေ။ နာကျည်း၊ ဒေါသထွက်လေလေပဲ။ ကျုပ်တကယ် တစ်မျိုး၊ ကောင်းရင် သူများထက် ကောင်းမယ်။ ကိုယ့်ကိုထိခိုက်လာရင် လည်း ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒီအတွက် ကျုပ် ပုဏ္ဏကမော် အတွက် သီးသန့် နေရာပေးထားတဲ့နေရာကို သွားပြီး သေးနဲ့ချွန်းပါတယ်။

“ဟား... ဟား... ဟား... မှတ်ကရော၊ ထွန်းတောက်ကို ဒီအချို့မျိုးချိုးရင် ဒီဆုလာဘ်ပဲ ရမယ်ဟေ့”

ရွှေစိုသွားအောင် သေးပေါက်ချလိုက်သလို၊ ကျုပ်ပီးစပ်ကလည်း အယုတ္တ၊ အနတ္တတွေစုံအောင် ပစ်ပစ်နှစ်နှစ် ဆဲပစ်လိုက်တယ်။

“ယနေ့မှစ၍ ဤခြံဝင်းအတွင်း သင့်အတွက် နေရာမရှိ”

ဒါ ကျုပ်ရဲ့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ပေါ့။

အဲ... တိုက်ဆိုင်မှုလား။ အစွဲလမ်းကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်။ အဲဒီညမှာပဲ အိပ်မက်မက်ခဲ့တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် မျက်လုံးနှစ်လုံးကတော့ မီးကျီခဲလို ရဲရဲနီတောက်ပလျက်၊ ပြီးတော့ အသံဝါဝါကြီးနဲ့ ကျုပ်ကိုပြောတယ်။



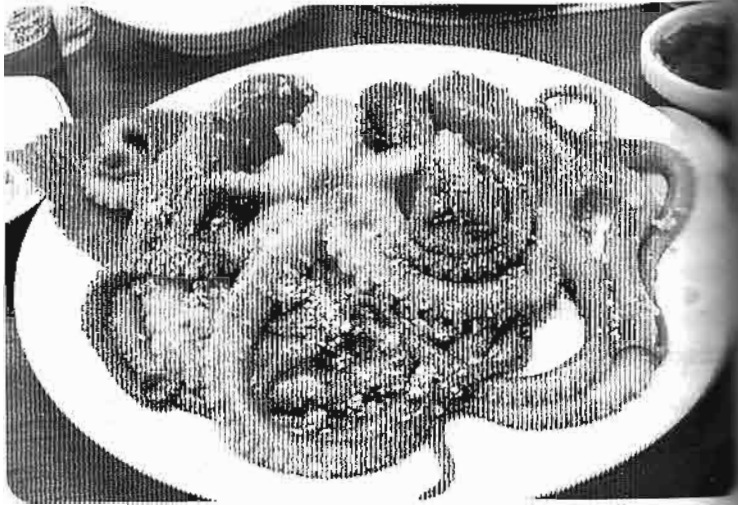
“ဟေ့ကောင်... ထွန်းတောက်၊ မင်းက ငါ့ကျေးဇူးကို မထောက်၊ မထင်ရက်တယ်။ လမ်းဘေးနေဘဝကနေ ဒီအခြေအနေရောက်အောင် ငါ့အိပ်ပေးခဲ့တာ မေ့သွားပလား။ အခု ဒီပွဲမှာရုံးတာ ငါ့သစ္စာဖောက်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလူတွေက ဂိုဏ်းဆရာတွေကွ။ မင်းပုဏ္ဏကမော်ကြောင့် နိုင်နေတာကို မှုတ်တိုသိတယ်။

ဒါကြောင့် အင်း၊ ဆေး၊ စမ အစီရင်တွေနဲ့ လာတာ။ ငါ့ကို ချုပ်ထားတာကွ။ ငါ့အစွမ်းတွေနှိမ်ထားတာ သိရဲ့လား။ ဒါကိုမင်းက အခြေအနေအရာကို သဘောမပေါက်ဘူး။ ပထမပွဲ မဟန်ကတည်းက နားပါလား။ စည်းစိမ်ပြုတ် ချရသလား။ အခုတော့ ငါ့ကို ကျေးဇူးဆပ်တာပေါ့လေ။ ဆို... ဒါ နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းပဲ။ ငါသွားတော့မယ်။ မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံပဲ”

ဒီမှာတင် “ဂုန်း” ကနဲ အိပ်ပျော်ရာမှ ကျုပ်လန့်နိုးခဲ့ရတယ်။ တစ်ဘက်လုံး ရွေးတွေရွဲနှစ်လုံး သွားပြီး ငါမှားပြီလို့ သိလိုက်ပေမယ့် နောက်ကျ ဘူးပဲပြီ။ ဘယ်လိုတောင်းပန်၊ တောင်းပန် ပေါ်မလာတော့ပါဘူး။ အပေးအယူဆန်တဲ့ နာမ်လောကအကြောင်းကို ကျုပ်ကိုယ်တွေ့ သိနားလည်ခဲ့ပါပြီ။ ကံကြမ္မာအခွင့်ရေးကလည်း ဒီလောက်ပဲ ပါတာနေမှာပေါ့လေ။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ ကျုပ်ဘဝမှာ “ပုဏ္ဏကမော်” ဆိုတာ ငါ့လက်တွေ့ခံစား၊ သိခဲ့ဖူးပါပြီ။ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုတော့ ကျုပ်သေဆုတ်တိုင် ယူသွားပါတော့မယ်။ လောင်းကစားနဲ့တက်လာခဲ့ပေမယ့် နိဂုံးမလောင်းကစားနဲ့ပဲ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးရမယ်ဆိုတာကိုတော့ နောက်လူတွေအတွက် အခွင့်သင့်ရင် ပြောပြချင်စမ်းပါဘိဗျာ...။

အသည်းယားစရာ ရေဘဲဟင်းလျာ



မြန်မာလူမျိုးများအတွက် အသည်းယားစရာဖြစ်ပြီး ရေဘဲဟင်းလျာတစ်မျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ရေဘဲဟင်းလျာကို ကိုရီးယားနိုင်ငံမှာ အများဆုံး စားသုံးကြပြီး ထင်ရှားတဲ့ စားစရာတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ကိုရီးယားလူမျိုးများက အဲဒီ ရေဘဲစားစရာကို ဆန်နဂါးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဆန်နဂါးဆို အမိမိမိကတော့ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းတဲ့ အစားအစာလို့ ဆိုပါတယ်။ ရေဘဲဆိုပေမယ့် ရေဘဲအကြီးစားတွေမဟုတ်ဘဲ အများအားဖြင့် အသက်ရှင်နေတဲ့ ရေဘဲအသေး အရင်လတ် လတ် များတဲ့ နှမ်းဆီ စမ်းပြီး စားသုံးကြပါတယ်။ တချို့ကတော့ ကင်ပြီး စားသုံးကြပါတယ်။ အရင် အကောင်ကို စားသုံးကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

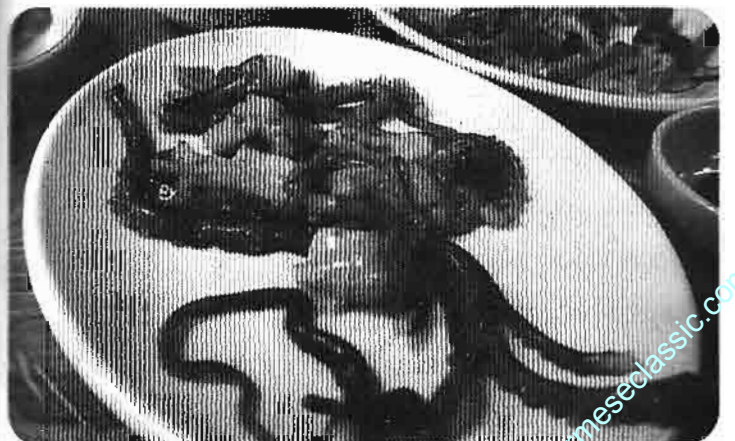


အကောင်စားသုံးတာက ပြဿနာ မရှိပေမယ့် နှမ်းဆီစမ်း စားသုံးတာတော့ ရေဘဲဝေလေးတွေရဲ့ လက်မောင်းများကို လှီးဖြတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ညှဉ်းပေးထားတဲ့ပန်းကန်ဟာ ခွက်နေတာကြောင့် လှီးရတာ အသည်းယားစရာကောင်းပါတယ်။ သနားတတ်သူဆိုရင်တော့ စားသုံးရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တကယ်လို့ ရေဘဲဝေလက်ချောင်းများကို စားနေရင်းနဲ့ လက်ချောင်းများ နှာခေါင်းထဲကို ဝင်သွားရင်တော့ ပြဿနာရှိနိုင်တယ်။ လူတွေအတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်လို့ သတိပေးထားပါတယ်။ ကိုရီးယားလူမျိုးများကတော့ နေ့စဉ် အရက်လေးတမြဲမြဲနဲ့ တွဲဖက်စားသုံးကြပါတယ်။

ဆန်နဂါးစားစရာကို စားသောက်ဆိုင်တိုင်းမှာ မရရှိနိုင်ပါဘူး။ စားသောက်ဆိုင်အကြီးကြီးတွေမှာပဲ ဝယ်ယူပြီး စားသုံးနိုင်ပါတယ်။ တန်ခိုးကြီးတဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာတစ်ခုဖြစ်ပြီး ကိုရီးယားလူမျိုးများဟာ တိုင်းခြားမည်သည်တော်များကို ဒီအစားအစာနဲ့ ဧည့်ခံလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို အခါမျိုးမှာ မိတ်ဆွေအနေနဲ့ နှမ်းဆီစမ်း စားသုံးမှုကိုတော့ မရွေးချယ်မိပါစေနဲ့။

ကိုရီးယားနိုင်ငံမှာတော့ ရေဘဲဟင်းလျာဟာ လူတကာ စားသုံးတာတဲ့ အစားအစာတစ်မျိုး ဖြစ်ပေမယ့် ညှဉ်းစိမ်းတွေအတွက်ကတော့ ရေဘဲကို ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်တာနဲ့ လှုပ်စီလှုပ်စီ၊ တုန်တုန် တုန်တုန်နဲ့ အသည်းယားစရာဖြစ်နေမှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သုတ/ရသ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ရုပ်ဝန်းကနေ ဖော်ပြပေးလိုက်ရပါတယ်။





နေညိုရီ အိမ်ပြန်ချိန်

လူရှိန်အောင်

- အပေအရက်သမား၊ အမေဒိတ်ဒိတ်ကြဲကြီးတို့ရဲ့ သမီးချောလေး နေညိုရီ
- နေညိုရီရဲ့ ရည်းစားဖြစ်သူက ထောင်ထွက်လက်မှတ် မှင်တောင်မချောက်သေးတဲ့ အောင်ဗလ
- မျှော်လင့်မထားတဲ့ လူ့လောကကြီးရဲ့ ဆန်းကြယ်သော အပြစ်အပျက်များကြားထဲမှာ နေညိုရီအိမ်ပြန်ချိန်ရောက်သောအခါ...။



လှပတဲ့ အညိုခွာကိယ်ပေါ်မှာ
အောင်ပလရဲ့ အဆီပြန်နေတဲ့
မျက်နှာကြီး ယိမ်းထိုးနေတယ်။ အညို
အသက်ရှူကြပ်လာတယ်။
“မအော်နဲ့...”
အောင်ပလက အညိုရှင်ဝကို
စားနဲ့ထောက်ထားပါတယ်။
“လူယုတ်မာ...”

နေညိုရီရီ တိမ်တောက်တဲ့အခါ ရွာလမ်း နံဘေးမှာပေါ့ပေါ့ ရှင်
ဆိုင်မှာပေါ့။ ဆတ်လေး နတ်ပူးသလို အသားတွေ ဇော်ဇော်တုန်လာတယ်။
ပေအင်မမေးနဲ့ အာဒကောကုန်တယ်။ ကိုဘညို လေပြိုနေပြီ။ ဂုဏ်နဲ့ လေ
တက်ကာ -

“တစ်လုံး ရလကွာ”

အရက်ဆီထဲ ရေရောနေသော ကြက်တောက ပေကြောင်
ကြောင် ဝမ်းရှိုးလိုက်ကာ -

“အကြွေးဆပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိသေးလား”

ခနဲတဲ့ အထာပေါ့။

“မြက်မြက်ကလေး စားချင်လို့ အရက်ရောင်းနေတာ... နိဗ္ဗာန်
ဈေးပွဲတော် မဟုတ်ဘူး... ပေါက်လိုက်”

ကိုဘညိုက ဝိုက်ဆံအနွမ်းတစ်ခွက်ကို ထုတ်ပေးတယ်။ လက်ထဲ
တုန်လေးနဲ့။

“အကြွေးက အကြွေးပေါ့... ဆက်မှတ်ထားပေးပေါ့... ဒါလေး
ပါတာဟ”

ဆက်ပြောလည်း မောတာပဲအဖတ်တင်မည်။ ကြက်တော ဘာမှ
တော့နဲ့တော့။ အရက်တစ်လုံးကို ဧကန်ကနဲချပေးသည်။ ကိုဘညိုက
အရက်ကို အာသာငမ်းငမ်းငဲ့ရင်း -

“ဇားကင်လေး... ကြွက်ကင်လေး...”

“ရင့်အပေါက်ကြီးက အဲ့တာတွေနဲ့တန်လို့လား... ဟွင်း”

ကြက်တောရဲ့ မယား မဖြားကြီးက အသံဆိုးကြီးနဲ့လှမ်းအော်
မည်။ ကိုဘညိုက အရက်ခွက်ကို ပါးစပ်တွင်တော့ရင်း -

“အမြည်းမပါတော့လည်း သောက်ရတာဖီး(လိ)လာတာပေါ့ဟ”

ဝှပ်ကနဲ ကပ်သည်။ ဖီးစနဲ့ထိုးသည့်အလား။ ရှုပ်ကီဆိုတဲ့ အရက်
ဟာ ကိုဘညိုရဲ့ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ဖြတ်နင်းသွားပါတယ်။
အထူး... နောက်တစ်ခွက်။ ဝှပ် !..!

ကိုဘညို ရီစေ့စေ့ဖြစ်လာပြီ။ အရိန်တွေ ရှိန်တိန်တိန်ဖြစ်လာပြီ။

“ဝိ..ဝိ..ဝိ”

ယင်မဲတစ်အုပ်ပါ။ ဘာမှမရှိတဲ့စားပွဲပေါ်မှာ အီစကလီလုပ်နေကြ
အသံနဲ့ညှော်နေကြတာပါ။

“ဖြောင်း !..”

ကိုဘညို လက်နဲ့ရှိုက်ချလိုက်တယ်။ ယင်မဲ(၃၊ ၄)ကောင် အော်တဲ့
သံသာဖြစ်သွားတာ။ ကိုဘညို လျှာကြမ်းကြီး။ နှုတ်ခမ်းမဲမဲကြီးကို သပ်
အယ်။ ပလပ်ပလပ်နဲ့။

“ယင်သားလေး ဟ”

ရှက်တရက် နှုတ်မဆက်ဘဲ ကသုတ်ကရက် ကွယ်လွန်သွားရှာတဲ့
သင်မသာလေးတွေ ပါးစပ်ပေါက်ထဲကောက်ထည့်သည်။ အမြည်းတဲ့။

မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ သောက်သောက်စားစား ရှုပ်ကီသမားတွေ
အောက်ဆင် ဖြစ်ကုန်တယ်။ ကိုဘညိုကတော့ အေးရာအေးကြောင်း။ ဟော
တို့မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ။

ဝိုးဟပ်ဖြူမလေးကို ဖွန်ကြောင်ဖို့ ထွက်လာတဲ့ ဝိုးဟပ်တစ်ကောင်း
ထောင်ထောင် ထောင်ထောင်နဲ့။ ကိုဘညို ခြေထောက်ကို အသာမလိုက်
အယ်။ ပြီးတော့ ဝိုးဟပ်အသေကို ပါးစပ်ထဲကောက်သွင်းလိုက်တယ်။

ရှုပ်ကံ ထပ်ပင့်တယ်၊ ဟမ်း... ကောင်းမှကောင်း၊ ရီဝေဝေဖြစ်နေတဲ့ ကိုဘညိုရီမျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်သွားတယ်။ ထရဲမှာ အိမ်မြှောင် တစ်ကောင်။

“ဒီကောင်က အသားပိုများ ဟာ” ဆိုပြီး လက်နှင့်လှမ်းရိုက်သည်။
“ဝုန်း... ဒိုင်း... ဝွမ်း”

ကွက်တိ မကျ၊ စားပွဲ၊ ထိုင်ခုံတွေ ဖရိုဖရဲ၊ သူပါ လဲကျသွားသည်။ အိမ်မြှောင်အပြီးပြတ်က ကြမ်းပေါ်မှာ၊ ကိုဘညို ဘာလုပ်မှတ်လဲ။ တုန်တုန် တုန်တုန်ဖြစ်နေတဲ့ အိမ်မြှောင်အပြီးပြတ်ကို ကောက်ဝါးတယ်။

ပြီးတော့ ရှုပ်ကံကို ဖုတ်ပုမီးတိုက်လှမ်းတွတ်ပြီး -
“ပြေးပါနဲ့ဟ”
ဒုက္ခိတအိမ်မြှောင်ကို ဝမ်းလျားထိုး လက်ဖြင့် လှမ်းပုတ်သည်။
“ဝုန်း... ဒိုင်း... ဝွမ်း”

အရက်ပိုင်းကို ခေါင်းနဲ့ဆောင့်မိတာ၊ ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်၊ အမြှောင် ပန်းကန်တို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲ၊ ထောင်ထွက်လူမိုက် အောင်ဇာ ဟတ်ထိလေပြီ။

“ခွမ်း!..”
အရက်ပုလင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်တယ်။ ဆိုင်ရှင်ကြက်တောင့် လင်မယားမှာ တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်ရဲ။ အောင်ဇာလဲရဲကို သိနေတာတို့။ မဖြားကြီးမှာ ကြောက်စလူးခါကာ ရူးရူးတွေ ထွက်ကျကုန်ပြီး အောင်ဇာလင်က လဲကျနေသော ကိုဘညိုကို ခပ်ရင့်ရင့်ဆွဲထုကာ -

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဇောပြီးမရှောချင်ဘူးပေါ့... ဟုတ်လား”
အောင်ဇာလင်က ကိုဘညိုဟာ အရွပ်ကလေးတစ်ရွပ်လို့ ဖြစ်နေပုံပြီ။ အမြည်းအတွက်၊ အသောက်ပျက်၊ အသက်ပျောက်တော့မှာ ပုလင်းကွဲဖြင့် လည်မြိုကို ထိုးချိန်လိုက်တယ်။ အဲ့မှာပဲ -
“ဟဲ့... အကောင်”

ဆိုင်ပေါက်ဝမှ ငေါက်ကနဲပြေးဝင်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အော်သံ၊ ရင့်သလားမမေးနဲ့၊ အကောင်တို့၊ ဇွေးပေါ့၊ ဝက်ပေါ့၊ နွားပေါ့၊ ထောင်ထွက်လူမိုက် အောင်ဇာလင်ကို အဲ့လိုခေါ်တာ တော်ရုံ”

အော့ မဟုတ်၊ အောင်ဇာလင် ကိုဘညိုကို လွှတ်ချ လည်ပြန်ကြည့်သည်။
“ခွမ်း!..”

လက်ထဲမှ ပုလင်းထပ်ကွဲပြန်သည်။ ဆင်စားလျားချထားသော လုံးကြီးပေါက်လှ နှိပ်ဖတ်ယောက်၊ လက်ထဲမှာ ငှက်ကြီး ဆောင်စားကြီးနဲ့ပါ...။ ခင်ထားသိ ဆိုင်ထဲ ဆင်လာတယ်။ အောင်ဇာလင်ကို ရင်မရန်တဲ့ အထာဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ -

“အရက်သမားမယားဖြစ်ရ သာ ဝါကိုစွ...။ မုဆိုးမတော့ မဖြစ်ချင် ဘူးဟဲ့” ဟုဆိုကာ ခွေခေါက်နေသော ဆင်တော်မောင်ကိုဘညိုကို ပေ့ထု သည်။ ပြီးတော့ -
“အောင်ဇာ”
အောင်ဇာလင်က ရှုပ်ကံကို



အလင်းလိုက်မော့သည်။ ခင်ထား၊ ဒီရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်သည်။ ပြီတိတိ ရယ်လို့။

“နင်ဟာနင် ဘယ်ခြင်ထောင်ထဲ ဝင် ဝင်... ဘယ်ထောင်က ထွက် ထွက် ငါ့အကန်မပါဘူး။ အဲ... ငါ့မိသားစုကိုတော့ လာမဖြိုနဲ့၊ နင့်လည်ပင်၊ ညီကနဲ မှတ်”

ငှက်ကြီးတောင်စားကြီးတဝင့်ဝင့်နဲ့၊ ပေါ်တင်ကို ကြိုမ်းတာ။ ခင် သားသီက လင်တော်မောင် ရှုပ်ကံအိုးကြီးကို အပြင်သို့ တွဲခေါ်သည်။ ခင် သားသီက ကလေးတစ်ယောက်အမေဆိုပေမယ့် အသက်က(၄၀) မကျော် ဆာသား။

ဘာမှ မပျက်စီးသေးဘူး။ အလတ်ကြီး ရှိသေးတာ။ ခင်ထားသီက တစ်ခါတုန်းက ဘာဆိုလားပဲလေ။ ရွာရဲ့ကွမ်းတောင်ကိုင်ပါ။ အောင်ဇာလင်က ခင်ထားသီရဲ့တုန်တုန်ခနဲခနဲ နောက်ပိုင်းအလှကို မျက်လုံးဟော့က်ပက်

ဖြစ်မတတ်စိုက်ကြည့်ကာ -

“မမသိ”

ခင်ထားသိ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။

“ကျားကြီး အောင်ဗလက မမသိအရှေ့ရောက်ရင် ကြောင်တောင်

ဖြစ်သွားတာဗျ.. အဟား”

ခင်ထားသိက -

“ထို့..ဝေါ့”

“သဒေါင်းလား”

ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဘာလို့လဲသိလား.. မမသိငြိုငြင်မှာစိုးလို့”

“ဟား.. ဟား.. ဟား”

တကုာရနဲ့သင်းသော အောင်ဗလ၏ဝေမာန်ရယ်သံများသည်

ခင်ထားသိ၏အနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားချေတော့၏။



ကွေ့ကောက်သိမ်ငယ်သော ချောင်းကလေးသည် ရွာကလေးကို အထာကလေးနှင့် ပတ်စေ့စီးဆင်းနေလေ၏။ ထူလပြစ်နိုင်လွန်းလှသော သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တို့သည် ချောင်းရေပြင်ကို အုပ်ဖုံးထားလေ၏။

အကိုင်းအခက်အချိုးသည် ချောင်းရေကို ငုံ့သောက်နေပြန်၏။ တောပန်းရောင်စုံတို့သည် ကမ်းလုံးညွတ်မတတ်၊ ဖလန်းဖလန်းထူထူ ပွင့်ဖူးဝေဆာနေ၏။

ကုတ္တိမြစ်ဆုံကြီးသည် ချောင်းရေပြင်အထက် ဝေါင်ထွက်နေ၏။ ထိုမြစ်ဆုံကြီးပေါ်တွင် စုံတို့တစ်တွဲရှိချေ၏။ အညိုက ရောင်စုံပန်းအပြေလေးများကို ချောင်းရေတွင်ပျောရင်း -

“ကိုကို”

အောင်ဗလက အုရွှင်သံကြီးဖြင့် -

“ဗျို ဗျို..”

အညိုက အောင်ဗလရဲ့မျက်နှာခွက်ကို ရှေ့ဖြင့်လှမ်းပက်ကာ-

“ယောက်ျားတွေ ရန်ဖြစ်တာ မဆန်းပါဘူး။ ကိုကိုရယ်..”

အညိုက လှသောနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို စုကာ -

“ကိုကို ရန်ဖြစ် ပြဿနာရှာရမယ့်အထဲမှာ အညိုဖေဖေနဲ့မေမေတို့ဟာ ဟင်!..”

အောင်ဗလက ကုတ္တိမြစ်ဆုံကြီးပေါ်မှ ကမ်းပေါ်သို့ လွှားကနဲ ရန်သည်။ တောပန်းဝါဝါလေးတစ်ပွင့်ကို ခူးသည်။ သွားဖြင့်ကိုက်ကာ၊ ကုတ္တိမြစ်ဆုံပေါ်သို့ ပြန်ခုန်သည်။

“အမေ့”

အညို ချောင်းထဲပြုတ်ကျမလို ဖြစ်သွားသည်။ အောင်ဗလက အညိုကို သိုင်းဖက်ကာ အညိုဆံမြညွာတွင် ယုယစွာပန်ပေးသည်။

“အဲဒီကိစ္စအတွက် သတိရတိုင်း တောင်းပန်နေတာကပဲ။ အညိုရယ်၊ အဲဒီနေ့က မှူးနေလို့ပါကွာ..”

အညိုနှာမည်အရင်းက နေညိုရီပါ။ ကိုဘညို၊ မခင်ထားသိတို့ရဲ့ သမီးချောလေးပါ။ သူမဖေဖေ ကိုဘညိုနဲ့အောင်ဗလတို့ အရက်ဆိုင်မှာ ပြဿနာတက်ခဲ့တာလေ။ အဲဒီကိစ္စကို အညိုက ဖုနေတာ၊ တင်းနေတာ။

“နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး.. ညိုလေးရယ်”

“ယုံလိုက်ရမှာလား”

“ညိုလေးယုံအောင် သက်သေပြမယ်လေ”

အညိုက မျက်နှက်ဝန်းလေး ထောင့်ကပ်ကာ နားထောင်လို့။

“ညိုလေးနဲ့ကိုကို လက်ထပ်ကြမယ်လေ..”

“အယ်!..”

“ယောက်ျားတွေကို အိမ်ဦးခန်းထားပြီး တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးအားမှာ..”

“သွား.. လူဆိုး”

အညိုက အောင်ဗလရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်တယ်။

“အောင်မလေးဗျ..”

“ငွမ်း”

အောင်ဗလ ချောင်းထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့။

“ဖေဖေ .. အဟင့်”

“ကိုဘညီရယ် .. အဟင့်”

“ကျွန်မတို့သားအမိကို ထားသွားပြီလားတော့ ..”

မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ၊ အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ မိန်းမချော သားအမိနှစ်ယောက် ဖက်ငိုနေတာကို။ ရောင်းဖြတ်ပေးတံတား လေးအောက်မှာ ကိုဘညီ အသက်ပျောက်နေပါပြီ။

အမူးလွန်း ပြုတ်ကျပြီး ရေနစ်သေတာ။ အသောက်လည်း ဖုတ်အသက်ပါပျောက်ခဲ့တာ။ ကိုဘညီရှာတာ တစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူး။ မိန်းမချောတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မခင်ထားသီဟာ နောက်လင်တစ်ယောက်ကို ကောက်ကာ ငင်ကာ ယူလိုက်ပါတယ်။

တစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့ ပါးစပ်ကြီးတွေ ဟောင်းလောင်းပွင့်ကုန်ပါတယ်။ လင်ယူတာ အံ့ဩနေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကောက်ကာငင်ကာ ယူလိုက်တဲ့ လင်ကို အံ့ဩနေကြတာ။

အောင်ဗလပါး

အောင်ဗလဟာ မခင်ထားသီရဲ့သမီး။ နေညီရီရဲ့ရည်းစားဆိုတာ

တစ်ရွာလုံးအသိ။ သမီးရဲ့ရည်းစားကို အမေကဖြတ်ရတ်သွားတာပေါ့။

“မေမေ သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ လုပ်ရက်ထယ် မေမေရယ် ..”

နေညီရီ ကြိုတင်ငိုနေရပါပြီ။ မေမေကို အညှီမုန်းတယ်။ မေမေတို့ မုန်းလို့ အညှီ ငရဲကြီးမှာလား။ တကယ်လည်း အညှီငရဲကျနေပါပြီလေ။ ငှက်တွေရဲ့ကဲ့ရဲ့ဖြစ်တင်မှုတွေ၊ လှောင်ပြောင်မှုတွေကို မခင်ထားသီ လုံးဝ ငရဲမစိုက်ပါဘူး။

“ညီညီ .. သမီးလေး”

အညှီ မေမေခင်ထားသီကို သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လို ငေးနေပါတယ်။ မေမေ ခင်ထားသီရဲ့ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်စတွေ ဖြာဆင်းလို့။

“မေမေကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ .. ဒါပေမယ့် မေမေကို မုန်းတော့ မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ .. နော် .. သမီးလေး .. ဟင့်”

ဖြစ်ခဲ့ပြီးသမျှတွေဟာ ပြန်ပြင်လို့ မတော့ပါဘူး။ သေရာတာကတော့ အညှီ နှစ်စားအောင်ဗလဟာ အညှီပထွေး ဖြစ်နေပြီ။

မိန်းမချောလေး နေညီရီ ကိုယ်တိုင် နှစ်စားအောင်ဗလကို နားမလည်တတ်တော့ပါဘူး။

အသားညိုညို၊ ထောင်ထောင် နှစ်စားအောင်ဗလဟာ ယောက်ျားပီသချောမောမော အကျင့်ကတော့ တာတေလန်အစားထဲကပါ။ မကောင်းတာမှန်အောင် ကန်ထရိုက်ဆွဲထားတာ။ ဓားပြမှုနဲ့ ထောင်ထွက်လက်မှတ် မှင်တောင် ခြောက်သေးပါဘူး။ ရွာရဲ့ အော့ကြောလန်ကြီးပေါ့။

အဲဒီယောက်ျားကိုမှ အညှီရိုက်ခဲ့တာ၊ ကြိုက်ခဲ့တာ။ မခင်ထားသီ တော့ ပြတ်တယ်။ ကေ့ဂိုက် မနေဘူး။ ဒဲ့ကို ဝင်အောင်းတာ။ ပေါ်တင်ကြီး နှစ်ခမ်းတော်ပစ်လိုက်တာ .. ကြာလို့။

အညှီရဲ့ကမ္ဘာလေးဟာ ကျဉ်းသထက် ကျဉ်းလာခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခြံအတူနေကြပေမယ့် အညှီနဲ့မေမေခင်ထားသီတို့ဘဝဟာ ဝေးသထက် ဝေးခဲ့ပါပြီ။

မြဲထောင့်က သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ အညှီတဲထိုးပြီး သီးခြား နေခဲ့ပါတယ်။ မေမေတို့လင်မယားဟာ မိုးမမြင်၊ လေမမြင် ဖြစ်နေကြပါ တယ်။ အောင်ဗလရဲ့အကြည့်တွေကို အညှီမကြိုက်ပါဘူး။ မရိုးသားပါဘူး။

ဒါကြောင့် အညှီအနားမှာ ကိုင်းရတ်စားကို ဆောင်ထားပါတယ်။ အမေကလည်း အောင်ဗလကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မင်မိဘူး။



အောင်ဗလသွားရာ တစ်ကောက်ကောက်လိုက်တတ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောက်စိတ်စိတ်၊ မကျေနပ်ပါ။ သေချာပါတယ်။ မေမေမေဝင်းထားသီရိဘဝသီရိနေညိုရီဆိုတဲ့ သမီးချောလေး မရှိတော့ပါဘူး။



အညို တောင်ယာစိုက်ခင်းဆီ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ အညို ရွာမှာ မပျော်တော့ပါ။ အိမ်မှာလည်း နေချင်စိတ်မရှိပါဘူး။ လူတွေနဲ့ပတ်သက်ရမှာ ကြောက်လို့ပါ။ အညိုသွားလေရာတိုင်း ကလေး ရန်လုံ တကောက်ကောက်လိုက်လို့၊ ရန်လုံက အညိုအချစ်အစွမ်းလိမ္မော်လေးပါ။

အညိုဟာ တောင်ယာမှာပဲ အလုပ်လုပ်ပြီး တောင်ယာမှာပဲ နေပြန်တတ်တတ်ပါတယ်။ နေ့လယ်၊ နေ့ခင်း အိပ်တယ်။ ရောင်စုံတောင်နန်းကမ်းလုံးညွတ်နေတဲ့ စမ်းချောင်းလေးမှာ ရေချိုးပါတယ်။

တောပန်းလေးတွေပန်းပြီး ရောင်ချပြောင်အထက် ဝေါထွက်တဲ့ သစ်မြစ်ဆုံကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ပါတယ်။ ငါးပျားတယ်၊ စိတ်လိုလက်ချစ်အခါ ကျေးလက်အလွမ်းအဆွေးသီချင်းတွေ ဆိုပါတယ်။

အဲဒါ အညိုကမ္ဘာပါ...။



အဲဒီနေ့က အညို တောင်ယာကို မသွားဖြစ်ဘူး။ ဈေးလို့ သောက်၊ စောင်ပါးလေးမြို့ပြီး အိပ်နေလိုက်တယ်။ အညို အိပ်ပျော်တယ်။ အညိုအိပ်မက်တွေ မက်တယ်။

အိပ်မက်ထဲမှာပေါ့...။ အညို ထန်းတောထဲကို ရောက်နေတယ်။ ထန်းရည်အနံ့တွေက ချဉ်စရာလို့။ အမြည်းက ဇားကင်ဟင်း... အိပ်မက်မဟုတ်တာ တကယ်ကြီး။

လှပတဲ့ အညိုခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အောင်ဗလရဲ့အဆီပြန်နေမှု မျက်နှာကြီး ယိမ်းထိုးနေတယ်။ အညို အသက်ရှူကြပ်လာတယ်။ မျက်စိတွေ ပြာလာတယ်။

"မအော်နဲ့..."

အောင်ဗလက အညိုရင်ဝကို ဓားနဲ့ထောက်ထားတယ်။ အညို မျက်ရည်စတွေနဲ့ပါ။ အညိုလက်က ကိုင်းခုတ်ဓားကို စမ်းမိတယ်။

"လူယုတ်မာ..."

"အား!..."

အောင်ဗလရဲ့အော်သံသည် အစိုးပွင့်မတတ်။ အောင်ဗလ နားထောင်ကာ တဲပေါ်မှဆင်းပြေးသည်။ အညို ခန္ဓာကိုယ်မှာ သွေးတွေ မြင်မိတယ်။ အောင်ဗလရဲ့နားရွက်တစ်ဖက်သည် ကြမ်းပေါ်မှာ၊ အကြောတွေကလေးကလေး တုန်တုန် တုန်တုန်နဲ့။

အညို သတိလစ်သွားပါတယ်။ ကံဆိုးမလေး နေညိုရီရဲ့ကမ္ဘာထဲမှာ မောင်အတိ။



ခဏကြာတော့ မေမေမေဝင်းထားသီ ရောက်လာပါတယ်။ ဖိနပ်မပါ ဆံပင်ဖရိုဖရဲ အသိစိတ်ကင်းမဲ့သော အရှူးမကြီးအတိုင်း အော်ဟစ်ငိုယိုနေ၏။ အညိုကို တစ်ချက်ကလေး ငဲ့မကြည့်ပါ။

အံ့သြဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ မေမေမေဝင်းထားသီဟာ နှုတ်ခမ်းကို နှုတ်ပတ်တတ်ကိုက်ကာ အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲ ငိုယိုနေ၏။ သူ့လင် အောင်ဗလက အနံ့ရက်လို့၊ နားရွက်ပြတ်သွားလို့၊ အညိုကို ဒေါသထွက်နေတာ။

မေမေမေဝင်းထားသီ အော်ဟစ်ကာ ပြေးဆင်းသွားတယ်။ အညို တယ်။ မရဘူး။

"အောင်ဗလ... ရေ"

"အောင်ဗလရဲ့... အိမ်"

သူ့လင် အောင်ဗလကို အော်ခေါ်နေတာ၊ မြဲထောင့်က ပိတောက်အိုကြီးအောက်မှာ အညိုငိုနေမိတယ်။

"ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်"

"ဟင်!..."

အညိုအချစ်တော် စွေးကလေး ရန်လုံက အညိုကို ဟောကဲနေ

တာ၊ အညို ဒေါ်ဒီးသွားတယ်။

“ကဲဟာ..”

ခဲနွဲ့ကောက်ပေါက်လိုက်တာ။

“ကိန်..ကိန်..ကိန်”



မေမေခင်ထားသိဟာ အညိုအပေါ်ပိုပြီး သူစိမ်းဆန်လာပါ... မေမေဟာ ဝူဝူငိုငိုငိုနဲ့လေ။ သူ့ယောက်ျားအောင်ပလက်ကို သတိရနေနေမှာပါ။ လူယုတ်မာအောင်ပလက်ကို မတွေ့ရတာ ကြာပါပြီ။

သူ့အပြစ်၊ သူ့ကြောက်လို့ ပုန်းနေတာနေမှာပါ။ အမေဟာ သိပ်မကပ်တော့ဘူး။ အစားအသောက်မမှန်လို့ ကျန်းမာရေး ချုပ်ချုပ်တယ်။ ဈေးတော့ ပိန်လို့လာတယ်။

အမေ့ကို ဖိလို့ပြင်ရတော့ အညိုစိတ်မကောင်းဘူး။ အညိုအထက်တော့ အမေဟာ အမေပါပဲလေ။ အမေကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ အညိုချွတ်ချွတ်တယ်။ အမေမစားဘူး။ အမေရိုးဖို ရေခပ်ပေးပါတယ်။ အမေက နှုတ်တောင် မသစ်ဘူး။ အမေ.. အညိုကို အမွေကျင့်ခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာကို နားနဲ့စုတ်တာလေ။ အညို မှားလား။ အမေ အညိုဘက်က နာရမှာလေ။ အညို.. အမေ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။



အပျင်းထူတဲ့အမှောင်ထုဟာ အိမ်မပြန်ကြသေးပါဘူး။ တစ်အိမ် အိပ်ရာထဲမှ မေမေဟောက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ အညိုအိပ်ရာထဲက နောက်ဖေးရေကပြင်တွင် မျက်နှာသစ်သည်။

သစ်ရွက်၊ သစ်ခက်စိမ်းစိမ်းတို့တွင် ငြိတွယ်နေသော နင်းလက်တို့ကို ထိတွေ့ဖြတ်သန်းလာသော လေပြေအေးအေးသည် နေ့နေကလေး နွဲ့နေဆဲ။

အညို တောင်ယာဆီသွားဖို့ ပြင်ဆင်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိအညိုရွာကလူတွေနဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်တော့ပါဘူး။ စကားလည်

ပြောချင်တော့ပါဘူး။ အကြောင့် လူတွေမနိုးခင် တောင်ယာကိုသွားတာ။ ခြံဝရောက်တော့ ဓွေးလေးရန်လုံကို အဖော်ခေါ်ကြပါသေးတယ်။

“ဝုတ်..ဝုတ်..ဝုတ်”

ပူးပူးဝါးဝါးကို ဟောင်တာ။

“အု..အု..အု”

ကျက်သရေမရှိတဲ့ ဓွေးအူသံတွေ ပဲ့တင်ရိုက်ကုန်သည်။ အညို အတင်းသွားသည်။

“အရတ်ပလုပ်ကောင်း၊ မလိုက်ရင်နေပေါ့”

ဖန်မီးအိမ်ကလေးကို ကိုင်ဆွဲကာ တောင်ယာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မှောင်ပိန်းပိန်း။ လမ်းယောင်ယောင်ကလေးကို နှစ်ရပ်မကမြင့်သော ကိုင်းတောက အုပ်ရိုးထားသည်။

ဖန်မီးအိမ်မှအလင်းစတိုသည် ကိုင်းတောအုပ်အထက် လျှံတက်လာသလိုပင်။ လေပြေ၏ပလီမှုကြောင့် ကိုင်းတောအုပ်၏ယိမ်းနွဲ့ရယ်မောသံများ ကြားရပြန်၏။

ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီ လက်ရှည်ပါးပါးလေးကို ဝတ်ထားသဖြင့် အညို နှုတ်နေပါတယ်။ အညို နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတွေမှာလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေပါတယ်။

နင်းရည်စက်လက်တို့ တွဲစုံနေသော မြက်ခင်းစိမ်းညက်ညက်တွေ ဖြတ်လျှောက်ရသဖြင့် အညိုထဘီအနားခတ်စတိုသည် ရွဲစုံနေပါသည်။ အညိုခြေသံကြောင့် ဝပ်နေသောငှက်ကလေးများ လန့်ပျံ့ပြေးလေပြီ။

စပ်ပျံ့ပျံ့ ရောင်းရိုးကွေ့ဆီမှာ မော်တော်စက်သံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ အညို ကုန်စိမ်းသွားဖို့သည် မော်တော်ဖြစ်သည်။ အညို ဖေဖေကို ဘတ်ကန်ထုတ်ရမိပါသည်။ ဖေဖေက အညိုကို သိပ်ချစ်တာ။

ဗြို့သို့ မကြာခင် ခေါ်သွားတတ်သည်။ ခေါက်ဆွဲကြော်ကျွေးသည်။ ဖာလူဖါ တိုက်သည်။ ရုပ်ရှင်ပြသည်။ အဖေ့ကို သတိရစိတ်ဖြင့် အညို နှုတ်ရည်ဝဲလာသည်။

ကိုင်းတောလွန်သည်နှင့် နင်းထုသည် ကွဲလှလှ။ အညို တောင်ယာထဲကလေးကို ဝိုးတဝါးပြင်နေရပြီ။ မီးအိမ်ကို ငြိမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်!..”

လက်ထဲမှ ဖန်မီးအိမ် ပြုတ်ကျသွားသည်။ အညိုရီ နှုတ်ခမ်း
ကလေးမှာ ကွေးကွန်ပိုင်းစက်သွားသည်။ အံ့ဩသွားတာ။ အညိုရီ တောင်
တဲကလေးမှာ မီးခိုးတွေအူနေတာကို။

ဘယ်သူပါလိမ့်။ အညိုရီ ရင်တွေ အိတ်အိတ်ရန်နေပါတယ်။ လူထု
အောင်ဗလလား။ အညိုကျောတွင် သိုင်းလွယ်ထားသည့် ကိုင်းရတ်
ကို အသင့်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ တောင်ယာတဲဆီသို့ တိုးကပ်လာခဲ့

အညိုရီ အစုံသည် နိမ့်ရီမြင့်ရီနှင့်၊ တောင်ယာတဲဘေးရံ
စိုက်ခင်းဆီသို့ ရောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်!..”

အညိုရီ အံ့အားသင့်မှုတို့သည် သွေးပျက်မတတ်။ စိုက်ခင်း
အလုပ်လုပ်နေသော လူတစ်ယောက်။ ကျောပေးကာ ပေါက်တူး
နေတာ။

“ဘယ်သူပါလိမ့်”

အညိုရီ ဖွဖွကလေးရေရွတ်ကာ တိုးကပ်သွားသည်။ ကိုင်းရတ်
ကြီးကို အသင့်ကိုင်လို့။ ဓားတစ်ကမ်းစာအရောက် -

“သမီးလေး.. ရောက်လာပြီလား”

“ဟင်!..”

အညိုရီ လက်ထဲမှ ဓားကြီးလွတ်ကျသွားသည်။

“ဖေဖေ..”

“သမီးလေး”

“ဟို.. ဟိုလေ.. ဖေဖေက သေသွားပြီလေ”

ကိုဘညိုက သဘောကျစွာ ရယ်ကာ -

“ငါ့သမီးလေးအတွက် ဖေဖေက ဘယ်တော့မှ မသေဘူး”

“သမီးတို့ရှေ့မှာပဲ မြေမြှုပ်ခဲ့တာပါ။ ဖေဖေရယ်..”

“ဖေဖေ တကယ် မသေပါဘူးကွယ်။ သတိလစ်ပြီး မျောသွား

ပါကွယ်။ သတိရလာတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွင်းကိုယက်ဖယ်ပြီး
ကျင်းထဲက ထွက်ခဲ့ရတာ.. ပြီးတော့ မသိစိတ်တွေနဲ့ ယောက်ယက်



အောက်ရာ၊ ပေါက်ရာ လျှောက်သွားခဲ့
သတိပြန်ဝင်လာတော့ ဖေဖေ ရွာ
ပြန်လာခဲ့တယ်လေ.. သမီးလေး”

“ရှင်.. ဖေဖေ”

“သမီးရဲ့ မေမေက နောက်

ဆောင်ပြုလိုက်ပြီလေ”

ဘာပဲပြောပြောလေး၊ အညို

ပျော်ပါတယ်။ အညိုတို့ ဝန်းကျင်

ရောင်စုံလိပ်ပြာလေးတွေ လူးလွန်

အညို ရောင်စုံလိပ်ပြာလေး

တို့ ငေးကာ -

“လိပ်ပြာလေးတွေ.. ဟေး”

အညို ကလေးလေးလို ပျော်နေပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ သောကဆိုတာ

အညိုဘေးမှာ ဖေဖေရီနေပြီလေ။ ပျော်တာပေါ့။ ဖေဖေက စမ်း
ပုလင်းထဲမှာ ဝါးဆစ်ပူးလေးတွေချကာ ငါးစမ်းသည်။ အညိုက ထမင်းချက်

သားအဖနှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ ထမင်းစားကြသည်။ ညနေစောင်း
နင်းတွေဝေနေပါပြီ။

“ဖေဖေ”

“သမီးလေး”

“အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့..”

“ဟင်!..”

ဖေဖေ ကိုဘညိုရီမျက်နှာ ကွက်ကနဲ ပျက်သွားသည်။

“မေမေက သမီးကို စကားမပြောဘူး၊ ဖေဖေရဲ့.. လိုက်ခဲ့ပါ ဖေဖေ

နော်လို့” အညိုက ကလေးတစ်ယောက်လို ဆိုးနွဲ့ကာ ပူဆာသည်။

“သမီးကို ချစ်တယ်ဆို”

“သိပ်ချစ်တာပေါ့.. သမီးလေးရယ်”

ဖေဖေက နက်ရှိုင်းသောအဝေးတစ်နေရာသို့ ရီဝေစွာ ငေးကြည့်

ရောင်စုံလိပ်ပြာလေးတွေကို တွေ့ရသည်။ ဖေဖေက ပင့်သင်္ကေကို ချ

သည်း ဈေးတော့သောလေသံဖြင့် -

“လိုက်ခဲ့ပါမယ် .. သမီးလေးရယ်”

●

မြို့နင်းတိုင်းဖြင့် ဝန်းကျင်သည် မိုင်းဖန်ဖန်၊ လရောင်သည် သစ်ခက်တို့ကိုတိုးဝေကာ လမ်းယောင်ယောင်လေးအပေါ်ဖြာကျနေသည်။ အညိုတို့သားအဖ ရွာအဝင်ဝ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဖေဖေကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်တာနဲ့ မေမေ အံ့သြသွားမှာလား။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေပါလား။

“အု..အု..အု”

ခွေးအူသံများ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပဲ့တင်ထင်ထင်

“ကျက်သရေ ယုတ်လိုက်တာကွာ..”

ရွာသားများက ခွေးတွေကို တုတ်နှင့်ရိုက်၊ ခဲနှင့်လိုက်ပေါ့သည်။

သည်း ပွက်လောက်ရိုက်နေတာ။ အညိုက ဖေဖေလက်ကိုဆွဲကာ -

“လာလေ .. ဖေဖေရဲ့”

အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ရွှံ့ဝရောက်တော့ -

“ဝတ် .. ဝတ် .. ဝတ်”

ရန်လုံက ထိုးဟောင်လေတော့၏။ ထိုစဉ်မှာပင် လူတစ်ယောက်

သည် အညိုတို့သားအဖကို တွန်းတိုက်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွား

တော့၏။

လူယုတ်မာ အောင်ဗလပေါ့။ အညိုက ရွှံ့ထဲဝင်ရန်ပြင်စဉ် -

“ခဏ .. သမီးလေး”

ဖေဖေက တားသည်။ အိမ်ပေါ်မှ အော်သံဟစ်သံများ ကြား

သည်။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။

“မလုပ်ပါနဲ့၊ မမရဲ့..”

အောင်ဗလ ငယ်သံပါအောင်အော်ကာ အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်း

သည်။ ခလုတ်တိုက် လဲကျသွားသည်။ အောင်ဗလရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အင်အား

တွေနဲ့၊ သွေးတွေ မြင်မကောင်း။ ဆံပင်ဖားလျားနှင့် ပြေးလိုက်လာ

သည်။

သည်း

သည်း

သည်း

မေမေခင်ထားသီလက်ထဲမှာ သွေးစွန်းနေသော ငှက်ကြီးတောင်စားကြီး။

မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ အညို အံ့အားသင့်နေသည်။ ဘာတွေဖြစ်

တုန့်တာလဲ။ အောင်ဗလကို မေမေချစ်လို့ ယူထားတာလေ။ အညိုဆီက လှ

ယူထားတာလေ။

“မ .. မသတ်ပါနဲ့ မမရယ် .. ကျွန် .. ကျွန်တော်မှာ၊ ခွဲပါတယ်”

ဓားဖိုးခံထားရသော အောင်ဗလ။ ပြေးပေါက်ပိတ်နေသော အောင်

ဗလ။ တောင်းပန်နေလေ၏။ မေမေခင်ထားသီက နာကျည်းသံကြီးဖြင့် -

“လူယုတ်မာ .. တိတ်စမ်း”

မေမေခင်ထားသီသည် အချူးတစ်ယောက်လို ဟားတိုက်ရယ်

တော့၏။ အညိုတောင် ကြောက်တယ်။

“အောင်ဗလ”

အောင်ဗလသည် အသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

“မကောင်းတာမှန်သမျှ အကုန်လုပ်တဲ့ ငရဲကောင် .. အကုသိုလ်

ကောင် .. နင့်လိုခွေးကောင်နဲ့ ငါ့သမီးလေးကို သဘောတူစရာလား .. ဟဲ့၊ ငါ့

သမီးလေးရဲ့အမှန်းကိုခံပြီး နင့်ကိုငါ ယူခဲ့တာဟဲ့”

မေမေခင်ထားသီက အောင်ဗလရဲ့မေးဖျားကို ဓားသွားဖြင့်မသည်း

“ချစ်လို့ထင်လား။ နွားရဲ့..”

မေမေခင်ထားသီ အင့်ကန်ရိုက်သည်။

“လုပ်ရက်တယ် အောင်ဗလရယ် .. သမီးလေးက ငါ့ကို အမှန်း

တွေနဲ့ ထားရစ်ခဲ့ပြီ ဟဲ့ .. အဟင့်”

“ဟင့်..”

အညို ဇက်ကန်တုန်သွားတယ်။ မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။

အညို ရွှံ့မှာရပ်နေတာလေ။ အညို မေမေကို မမှန်းပါဘူး။

“မေမေ”

အညိုဝေခါသံကို မေမေဘာလို့ မကြားတာလဲ။

“ခွေးထက်မိုက်တဲ့ အယုတ်တမာကောင်၊ ငါ့သမီးလေးကို နှင်ရို

ယုတ်ရက်တယ်၊ အဓမ္မကျင့်ပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တာလေ။ အယုတ်တမာရဲ့ .. အီး

.. ဝါ”

သည်း

သည်း

သည်း

သည်း

သည်း

“ဟင်!..”
 အညိုခေါင်းထဲ မိုက်ကနဲ၊ အညို အသတ်မခံရပါဘူး။ မသေဘဲ
 မေမေရယ်.. မေမေ မမြင်ဘူးလား။ အညို ဒီမှာ ရပ်နေတာလေ.. အညို
 လေပြီ”
 “ခွေးကောင်.. ကဲဟာ..”
 “အား!..”
 မေမေ့စားချက်တွေအောက်မှာ အောင်ဗလ အသက်ပျောက်
 လေပြီ။
 “သ.. သမီးလေး.. အညို”
 “နေညိုရီ.. မေမေ့သမီးလေး.. မေမေ့ကို စောင့်ပါဦးကွယ်”
 မေမေ့ ခင်ထားသီ အမှောင်ထဲသို့ ပြေးထွက်သွား၏။
 အဖြစ်အပျက်တို့က မယုံနိုင်စရာ။
 “ဒါ.. ဒါဆို.. သ.. သမီးက..”
 ဇေဇေက အညိုကို ကြင်နာစွာထွေးဖက်ကာ -
 “ပြန်ကြပါစို့.. သမီးလေးရယ်”
 သားအဖနှစ်ယောက် ရွာအပြင်အမှောင်ထုဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့
 ကြသည်။ ဇွေးကလေးရန်လုံ၏ဟောင်သံသည် တိုး၍တိုး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
 နေညိုရီ အိပ်ပြန်ချာလေပြီ..။

INTERNATIONAL JOKE

နိုင်ငံတကာမှ
 စိန်ဝင်းမော် များ

သေရောပဲ..



လူတစ်ယောက်သည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေရာ တာဝန်ကျ နတ်သားက မေးသည်။
 “ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့ ဒီကို ရောက်လာတာလဲ”
 “ဒီလိုခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က ရဟတ်ယာဉ် အမှောင်းသင်နေတာပါ။ ရက်အတန်ကြာတော့ ဆရာမပါဘဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
 မှင်းသပ် မောင်းနှင်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ရဟတ်ယာဉ်က အမြင့်ကို ပျံ၍ ပျံ၍ တက်
 သွားခဲ့ပါတယ်။
 ဒီလိုနဲ့ အတော်မြင့်မြင့်ကိုလည်း ရောက်ရော အရမ်းချမ်းလာတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က မျက်နှာကြက်ပန်ကာကို ပိတ်လိုက်မိတာပါ”

www.burmeseclassic.com

ငယ်ငယ်လေး လိုချင်ဦး



အသက်(၆၀)ကျော် လင်မယားနှစ်ယောက်က သူတို့၏နစ်(၄၀)မြောက် ခင်လူနစ်လည်ပွဲကို တိတ်ဆိတ်ပြီး ကဗျာဆန်စားသောက်ဆိုင်လေးတွင် ကျင်းပလျက်ရှိသည်။ ရုတ်တရက် လှပသော နတ်သမီးတစ်ပါးပေါ်လာကာ ပြောသည်။

“စံနမူနာပြု လင်မယားနှစ်ယောက်အနေနဲ့ ယခုတိုင် ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေထိုင်လာခဲ့တဲ့အတွက် တစ်ဦးချင်းလိုရာဆု တစ်ခုပေးမယ်”။ ဇနီးက “အို... ကျွန်မရဲ့ချစ်လင်နဲ့ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းရမ်းသွားချင်တယ်” ဟုပြောသည်။ နတ်သမီးလေးက သူမ၏ဆေးကြိုင်သော လေးကိုဝှေ့ရမ်းလိုက်ရာ ဖိပ်ခံအပျော်စီးသဘောလက်မှတ်နှစ်စောင် ခေါ်သည်လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက စေတ္တစဉ်းစားတော့-

“အင်း... ကြည်နူးစွယ်ရာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအခွင့်အရေးမျိုး

နောက်တစ်ကြိမ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ဆုတောင်းကတော့ ကိုယ့်ထက် အသက်(၃၀)ငယ်တဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်ရချင်တယ်” ဇနီးနဲ့ နတ်သမီးလေးတို့နှစ်ဦးမှာ လွန်စွာစိတ်ပျက်သွားကြသည်။ ဆုတောင်းဆုတောင်းပင်၊ သိုနှင့် နတ်သမီးလေးက ဆေးကြိုင်လုံးကိုဝှေ့ရမ်းလိုက်ရာ အလို ! .. ခင်ပွန်းသည်မှာ အသက်(၉၂)နှစ်အရွယ် ဖြစ်သွားပါလေရော။

ဒီအသံပါပဲ

အတွားအို၏အသုဘအခမ်းအနား ပြီးဆုံးလုလုတွင် ကျယ်လောင်မြည်ဟီးသော မိုးခြိမ်းသံများ၊ လျှပ်စီးလက်ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် ဝိညာဉ်ကျယ်လောင်သော မိုးခြိမ်းသံများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။ အခမ်းအနားကို ဦးကျင်းပပေးနေသည့် ကြောက်ရွံ့ဘုန်းလှုပ်နေသူ သင်းအုပ်ဆရာအား အတွားအို၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ကောင်းကင်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက် -

“အင်း... ဒီအသံပါပဲ။ အဲဒီမှာ သူ့ရောက်နေပါပြီ” ဟုပြောလိုက်သည်။

ဒီဘဝ ဒီမျှသာ

အသုဘတစ်ခုတွင် ဘုရားရှိခိုးများ ပြုဆုတောင်းပြီး အခေါင်းခင်း၍ သယ်ထုတ်လာကြစဉ် မတော်တံခါးနံရံနှင့်တိုက်မိ၏။ အခေါင်းတွင်းထဲသို့ သံသံသံ ကြားရသည်။ အဖုံးကို ဖြည့်ကြရာ အထဲကလူမှာ အသက်ရှင်ဆုတံဆိပ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ၎င်းက ခုန်ခုန်လာကာ နောက်ထပ်ဆယ်နှစ်မျှ နေခဲ့ပြီးမှ သေဆုံးခဲ့သည်။



နောက်တစ်ကြိမ်ဘုရားကျောင်း၌ ဝတ်ပြုဆုတောင်းကြပြန်ကာ အခေါင်းကို သယ်ထုတ်လာကြ၏။ တံခါးဝအနီးသို့ ရောက်သောအခါ သေဆုံးသူ ဇနီးက ထိုင်နေရာမှခုန်၍ ထလာပြီး အော်ပြောလိုက်သည်မှာ - “နံရံကို သတိထား”

တမလွန်ဘဝမှ ချစ်သူအတွက်

သေလုမျှောပါးဖြစ်နေသော ကပ်စေးနဲသူဌေးကြီးက သူ့ဇနီးကို အကြားနေသည်။ “ငါသေသွားရင် ဒီငွေတွေအားလုံးကို ယူသွားချင်တယ်။ အဲတော့ ငါ့အခေါင်းထဲကို ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်လို့ ကတိပေးစမ်းပါ” သူဌေးကြီးသေဆုံးသွားသောအခါ မုဆိုးမက အခေါင်းကို မပိတ်မီ သူ့သေတ္တာငယ်လေးတစ်ခုကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သူမ၏ငယ်ပေါင်းတစ်ယောက်က အံ့အားသင့်လျက် မေးသည်။

“နင်ငွေတွေကို ထည့်မပေးလိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

“ငါ သူ့ကို ကတိပေးထားတယ်လေ။ အဲတော့ ငွေတွေကို အကုန်အစား ပြီး ငါ့ဘက်စာရင်းထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အတွက် နတ်လက်မှတ်တစ်စောင် ပေးပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ ချက်လက်မှတ်နဲ့ ငွေထုတ်လို့ရရင် သူ့သုံးတော့ပေါ့”

အချစ်ဆိုသော ထိုအရာ

တိုးထက်

ချစ်သောက အပူမီးနှင့်ရှက်စိတ်ကြောင့် စိမ်းကားသွားခဲ့လေသူ
ချစ်သူဟောင်းအားသတ်ချင်နေသော ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်၊
ဘကြီးကျော်ရွှေ၏ရှေးဟောင်းချစ်ပုံပြင်လေးကြားမိသောအခါ...။





ကျွန်တော့်ချစ်သူဟောင်း
လည်း ငွေမယူချင်တော့ပါဘူး။
ကျွန်တော် လတ်တလောလုပ်ရတာ
ကျွန်တော့်မေမေကို စိတ်ချမ်းသာ
ကိုယ်ချမ်းသာထားဖို့ပဲ မဟုတ်ဘူး
မေမေကို ကျွန်တော့်အသက်ထက်
ပြုစုစောင့်ရှောက်သွားပါမယ်လို့ ဘကြီး
ကို ကတိပြုပါတယ် ခင်ဗျာ”

အချစ်ဆိုသော ထိုအရာ

“ကွမ်းခြံကုန်း” ဟု အမည်နာမခေါ်တွင်သည့် မြို့ကလေး
ကျွန်ုပ်မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုမြို့ကလေးတွင် ကျွန်ုပ်တို့
အစ်ကို၊ ကျွန်ုပ်၏ဘကြီးတစ်ဦး ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်က “ဘကြီးကျော်ရွှေ”
ငယ်စဉ်ကပင် ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်။ ဘကြီးကျော်ရွှေမှာ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က
ကပင် ရန်ကုန်မြို့၊ စမ်းချောင်းရပ်ရှိ ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ မကြာခင် အသက်
ရောက်လာလေ့ ရှိခဲ့ပါသည်။

အိမ်သို့ရောက်ရှိလာတိုင်းလည်း ဘကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား
ချော့မြူခဲ့သည်များကို အမှတ်ရမိဆဲပင် ရှိပါ၏။ ဘကြီးကျော်ရွှေမှာ
ခြောက်၊ ငါးခြမ်းများကို ရန်ကုန်တက်၍အရောင်းအဝယ်လုပ်ရင်းဖြင့် တွေ့
တို့နှင့်အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်မှာ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်
တော့ မသိ။ ထိုစဉ်ကတည်းကပင် ဇာတိမြေကွမ်းခြံကုန်းသို့ ပြန်လည်
ခြေဦး မလှည့်ရာလေတော့။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း ကွမ်းခြံကုန်း
တစ်ခေါက်တစ်ခါမျှပင် မရောက်ရှိဘူး။ ဘကြီးကျော်ရွှေခေါ်သည်ကို
အမေကကျွန်ုပ်အား မထည့်ခဲ့။

ယခုနှစ်တွေလည်း အတော်ပင် ညောင်းခိုလေပြီဖြစ်သောကြောင့်
ဘကြီးလည်း ရန်ကုန်သို့ တက်မလာနိုင်တော့။ စင်စစ် အသက်(၇၀)
သာအရွယ်သည် ဇရာထောင်းသည့်အရွယ်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ဘကြီး
သေခင်ကလိုစိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့ပါချေ။

ကျွန်ုပ်မှာကား ယခုအခါတွင် အရွယ်ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နယ်
စားမေးပွဲပင်အောင်မြင်၍ ပြီးခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုပ်၏အသက်အရွယ်မှာ(၂၀)
ပြည့်တတ်သေးသည် မဟုတ်။ သည်အရွယ် သည်အသိမှာပင် ကျွန်ုပ်၏
သားမှာ တစ်စစ် ပုံကြေခဲ့ရပါ၏။ အသည်းများ ကွဲကြေခဲ့ရပါ၏။ ကျွန်ုပ်
သည်လျက်ရှိနေသည့် ကျွန်ုပ်၏ချစ်သူမိန်းကလေးမှာ ကျွန်ုပ်အား
ကြောင်းမဲ့စွာပင် စိမ်းကားရက်စက်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်ကြုံဆုံခံစားခဲ့ရသည်။

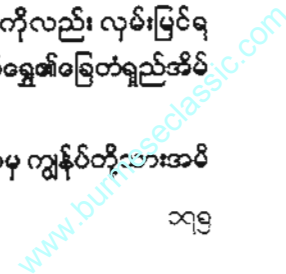
ထိုအခါသောကအပူသည် ရင်နှင့်မပူတော့ ရက်စိတ်မွှန်းကာဖြင့်
ထိုမိန်းကလေးအား ဓားဖြင့်နတ်နတ်မွှန်းကာ သတ်ဖြတ်ချင်သည်
စိတ်မိုက်တွေ ကျွန်ုပ်မှာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မိခင်ဖြစ်သူကရိပ်စားမိ၍ ကျွန်ုပ်အား ယခုလို
ကွမ်းခြံကုန်းရှိ ဘကြီးကျော်ရွှေထံသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလိုက်ပါ ပို့ဆောင်
ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ မြို့ကလေးကို ငေးမောတွေဝေစွာဖြင့် ကျွန်ုပ်
တို့ကြည့်ဖြစ်ပါ၏။ ကွမ်းပင်၊ အုန်းပင်များဖြင့် ရိပ်ရိပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိကာ
သာမိန်းမောဖွယ်ကောင်းလှသည့် မြို့ကလေးဆိုတာ ကျွန်ုပ်နားလည်
ဆင်နွှဲလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသ၏ပြောင်းလဲသွားဆောင်မှုများကြောင့် ကျွန်ုပ်
သောကဝေဒနာသည်ပင် တစ်ဝက်လောက်နိမ့်ဆင်းသွားရသည်
ကျွန်ုပ်မှတ်ယူခံစားမိ၏။ ဘကြီးကျော်ရွှေ၏အိမ်မှာ ကွမ်းခြံကုန်းချေး၏
အုန်းတွင်ရှိနေပြီး မြကြီးဝင်းကျယ်သီးပင်၊ စားပင်တို့ဖြင့် စိမ်းလဲ့မှောင်ရီ
နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ရ၏။

နင်းဆီရိုက်ခင်းများ၊ ဂန္ဓမာစိုက်ခင်းများကိုလည်း လှမ်းမြင်ရ
သည်။ မြ၏အလယ်ခေါင်လောက်တွင် ဘကြီးကျော်ရွှေ၏ခြေတံချည်အိမ်
လေး...။

ဘကြီးမှာ ဝရံတာတွင်ထွက်ရပ်လျက်ရှိရာမှ ကျွန်ုပ်တို့အားအမိ



နှစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့သွားပြီးလျှင် -

“ဟယ် .. မိစမ်းမြတ်တို့သားအမိ၊ လာကြ ... လာကြ၊ ငါ့အဖေက လျှမ်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဘယ်နယ် .. မလာစဖူး၊ အလာချည်လား”

“အစ်ကိုကျော်ရွှေရဲ့ တူတော်မောင်လေ ..”

အမေက ထိုသို့စကားချီရင်းအိမ်ပေါ်သို့ဦးဆောင်ကာ လှမ်းသွားသည်။ ကျွန်ုပ်ကနောက်မှကပ်ကာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးပါသွားသည်။

“ကဲ .. ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ၊ အမေမေပြေ ရေခဲနွေးသောက်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကို”

တအောင်လောက်ကြာမှ ဘကြီးကကျွန်ုပ်အား လှမ်းအော်ကြည့်ရှုကာ -

“ဒီကောင် ငတိုး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ စမ်းမြ .. ပြောစမ်းပါဦး”

အမေက သောက်လက်စရေခဲနွေးကြမ်းပန်ကန်ကို အသာလှိုက်ပြီး -

“သုရည်စား သူများနဲ့တွေ့နေတာတွေ ပြီး ရန်ကုန်မယ်တတ်နေလို့အစ်ကိုရဲ့ .. ဒါကြောင့် သူ့ကို လာအပ်ရတာ၊ အစ်ကို ကြည့်မိပါဦး၊ ကျွန်ုပ်လည်း သိပ်အားတာမဟုတ်တော့ မနက်ဖြန်မနက် အစ်ကို၊ သူ့ကိုတော့ ဒီမှာပျော်သလောက်နေစေပြီး အသားကျာ လိုက်ပါ အစ်ကို”

ဘကြီးက ကျွန်ုပ်မိခင်၏ပြောပြသည်များကို ခေါင်းလေးဖြင့် နားထောင်ပြီး တဟားဟားဖြင့် အော်ဟစ်ရယ်မောနေလေသည်။ တော့မှ -

“ဪ .. ငတိုး၊ ငတိုး .. အသည်းကွဲ ချစ်ဝေဒနာသည်တော့ နေတာကိုးကွ၊ အေးပေါ့လေ၊ ဒီအရွယ်ဆိုတာကလည်း အချစ်ကိုကြည့်တတ်တဲ့ အရွယ်ပေကိုး၊ ဒီလိုပေါ့လေ၊ အစကနည်းဆိုတော့ အခံရခက်ပေမပေါ့၊ “ရည်းစားလှလှ အူနုကွဲခတ်” ဆိုတာ သိပ်အလှလှပေမပေါ့၊ ဟုတ်လား .. ငတိုး .. ဟား .. ဟား .. ဟား”

ကျွန်ုပ်မှာ ရှက်စိတ်ဖြင့်မျက်နှာကိုငုံကာ မျက်လွှာကိုချထား

တို့လည်း ဘာစကားတစ်စွန်းမှ ပြန်မပြောဖြစ်သေး။

“နှင်တို့သားအမိ နားကြဦး၊ စမ်းမြ .. ငါနှင်တို့အတွက် ညနေစာ ခြင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ .. အစ်ကို”

ဘကြီးကျော်ရွှေ အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

(J)

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစော၌ ကျွန်ုပ်မိခင်မှာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ဘကြီးကျော်ရွှေ၏ခြံတွင် ဝေငါင်းဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။ ဘကြီးကလည်း သူ့ခြံအလုပ်နဲ့သူ တစ်နေ့ကုန်သပ်သည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်မတွေ့ရ။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း မနေသာတော့ဘဲ ဘကြီး၏ အလုပ်များကို ဝင်ရောက်ကူညီရလေသည်။

ဘကြီးကျော်ရွှေမှာလည်း ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ဖို့နေပေတော့သည်။ ညစာစား၍ ပြီးသည်တွင် ဘကြီးနှင့်ကျွန်ုပ်တို့ တွဲပွဲပွဲလေးတစ်ခုမှာ ရေခဲနွေးကြမ်းအိုးတစ်အိုးဖြင့် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ဘကြီးက ရေခဲနွေးကြမ်း ငှဲသောက်လိုက်၊ ဆေးတံအိုးကြီးကို ခဲဖြင့် ဝိမ်တွေ့နေပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဘာကြောင့်ရယ်မသိဘဲ။

“ရန်ကုန်က ချစ်သူရည်းစားဟောင်းလေးထံပြန်လည်၍ စိတ်ရောက်သည်။ သူ၏ချစ်စဖွယ်ရာကောင်းသည့် မျက်နှာလေးကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့အိမ်မှာ တဖျတ်ဖျတ်ဖြင့် မြင်ယောင်လာပြန်၏။

“နေပါဦး၊ ငါ့တူကြီးရဲ့ .. မင်းကို ဘကြီးတစ်ခုတော့ မေးကြည့်ချင်တယ်”

ဘကြီးကျော်ရွှေက ထိုသို့ပြောလိုက်သည်တွင် ကျွန်ုပ်က -

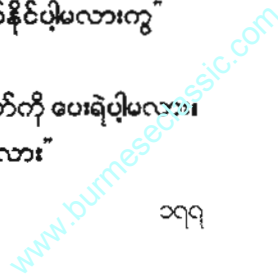
“ဟုတ်ကဲ့ .. ဘကြီး”

“မင်းချစ်သူကို မင်းရဲ့အသက်နဲ့ထပ်တူ ချစ်နိုင်ပါ့မလားကွ”

“ခင်ဗျာ ..”

“သဘောကကွာ .. သူ့အတွက် မင်းအသက်ကို ပေးချေပါ့မလား။

“ဟုတ်ကဲ့ .. အသေခံရဲပါ့မလား၊ ဘဝကို စွန့်ပစ်နိုင်ပါ့မလား”





ကျွန်ုပ် ဘကြီးကျော်အဖေအခြေမပေးနိုင်၊ နှုတ်ဆွဲနေမိ၏။

“ရေ၊ တုန်းက ချစ်သူဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်တစ်ယောက်ပေးပြီး ချစ်ခဲ့ကြပြီးတော့ .. သစ္စာလည်း ရှိကြတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ဘကြီးလှပျိုကြီး၏ အချစ်နှင့်ဆက်သွယ်သက်သည့် အတွေးအခေါ်များကို ပြီး ကျွန်ုပ်အံ့အားသင့်နေမိသည်။

“အေး .. မင်းတို့အဖေ ..”

ကျတော့ ဒီလိုမျိုးတွေ မရှိကြတော့ပါဘူးကွာ၊ ဒီတစ်ယောက်တို့ နှုတ်ဆွဲတော့ နောက်တစ်မျိုး စမ်းပြောင်းချင်ကြတယ်ဆိုတာလိုပေါ့ကွာ .. ဟား .. ဟား .. ဟား”

ပြောပြီး ဘကြီးကျော်ရွှေ ရယ်မောလိုက်သေးသည်။ နောက်ကားဆက်ပြောသည်။

“အချစ်ကိစ္စမှာ သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်ပေမဲ့ကွာ ငတိုးရ၊ ဘာလုပ်လဲ .. ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး စံစားပေါက်ကွဲနေရင် အရူးပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဘကြီး”

“အေး .. ဒါပေမယ့် အခုလိုကျွန်ုပ်တို့မှာ ငါတို့ကြီးကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်တော့ ပြောပြချင်သေးတယ်”

“ဘာပုံပြင်လဲ .. ဘကြီး”

“ချစ်ပုံပြင် အလွမ်းဇာတ်လေးတစ်ခုပေါ့ကွာ၊ ဒီဇာတ်လေးကြောတော့ ကြာခဲ့ပြီကွာ၊ ဟိုးနှစ်ပေါင်း ရာထောင်လောက်ဆိုက ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဘကြီး”

“ဒီလို ငတိုးရ ... တစ်ခါတုန်းကပေါ့ကွာ၊ ဗာရာဏသီ .. တိုင်းပြည်မှာ ပြဟွဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုစဉ်အခါကာလကပေါ့ ..”

ဘကြီးကျော်ရွှေမှာ သူ၏ချစ်ပုံပြင်လို လွမ်းသံရာရာ၍ ပြောပြနေတော့သည်။

(၃)

“ဘောဂဝတီ” ဟု ခေါ်တွင်သည့် ဇနပုဒ်ရွာကလေးတွင် သတင်းတစ်ခုကြောင့် ရွာသူ၊ ရွာသားအပေါင်းတို့မှာ အုန်းအုန်းကျွတ်ကျွတ်၊ ဆည်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်နေလျက်ရှိကြသည်။

ရွာဦးထိပ်ရှိ နားနားနေနေ နေထိုင်နေသော အတွက် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဧရပ်ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် လှပပျိုရွယ်တစ်သင်း နေထိုင်သည်။ အချင်းချင်း စကားတွတ်တိုးလျက် နေကြ၏။

“ဟဲ့ ... နင်တို့ကြားတဲ့သတင်းက နှုတ်ဆွဲတာကယ်ပဲလား ဟဲ့ .. ငွေစိန်ရဲ့ ..”

“ရော .. ခက်ပါဘိ ရှင်အုန်းမယ် .. ကျားကို ကံပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်ကွဲ .. နဲ့ လားလို့ မေးနေရသေးတယ်”

“နေဦးဟဲ့ .. ဒီသတင်းကိုရော ကာယကံရှင် မယ်နလေးက သွားပြီလား”

“စောစောလေးက ထွေးစိန်တို့ မယ်နအိမ်ဘက်က ပြန်လာကြတာ မယ်န မရှိဘူးတဲ့၊ လယ်ထဲ စပါးသွားရိတ်နေသတဲ့”

“အေးဟယ် .. ဒီ မယ်နလေး သနားပါတယ်”

ဘောဂဝတီ၏လှပျိုဖြူတို့မှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် ရှုည့်နေဝနေပြောဆိုနေကြသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်းဟယ် .. သူ့မှာ ဒီလောက်တောင်မောင်းမသွားများပြားနေလျက်နဲ့ မယ်နလေးကို တော်ကောက်ရတယ်လို့ဟယ်”

“ဟဲ့ .. အောင်မယ်လေး၊ မိရွှေသွယ် .. ညည်း ပါးစပ်ပိတ်ထား .. ရာသီများလှပါဘိတော့၊ ဘုရင့်အမှုထမ်းတွေကြားသွားလို့ မင်း .. ကံသင့်

လှပပျိုများထဲမှ တစ်ယောက်သောသူကို ဘုရင်မင်းမြတ် မပိုက်မသန်ဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ အရပ်အမောင်းကောင်း၏။ ကိုယ်ခန္ဓာပွင့်ပွင့် ပြုံးပြုံး ရှိ၏။ အသားအရောင် ဝင်းဝင်းလှလှ ရွှန်းရွှန်းအက်စက်မိသည်။



နေဦးမယ်”
 “ဘွား.. ဘွား.. ငါသတိ...
 လွတ် ဖြစ်သွားမိတယ်”
 အပျိုမတို့ မျက်နှာမ...
 ကြား သူတို့၏အဖော် မယ်န တော်...
 ခံရခြင်းအပေါ် ဘဝင်မကျကြပါ...
 ဘုရင်မင်းတရားကြီး...
 တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရင်းဖြင့် ဘော...
 ကျေးရွာလေးကို ရောက်ရှိလာခဲ့...
 ထိုကျေးရွာလေးတွင် ဘုရင်မင်း...
 စေတ္တဇက နားတော်မူသည်။ ထို...
 ကျေးရွာရှိ လူကြီးသူမများနှင့် ကျေး...
 ရွာသားများသည် ဘုရင်မင်းမြတ်အားစေားကြရင်းဖြင့် ဘုရင်နှင့်...
 လိုက်နောက်ပါတို့ စားတော်ခေါ်နိုင်ရန်အတွက် အလုပ်အကျွေးပြုရ...
 ဟင်းကောင်း၊ ကျွေးကောင်းများ ချက်ပြုတ်စီမံကြရသည်။ ဘု...
 မင်းမြတ်သည် ယာယီ သလွန်ညောင်စောင်းတွင်အနားယူနေရာမှ ချက်ပြု...
 လုပ်ကိုင်သွားလာနေသည့် လုံမပျိုများကို လှမ်းကြည့်ရှုနေ၏။ ထိုလုံ...
 များထဲမှ တစ်ယောက်သောသူကို ဘုရင်မင်းမြတ် မမှီတ်မသန်ဖြင့်...
 နေမိသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ အရပ်အမောင်း ကောင်း၏။ ကိုယ်ခန္ဓာ...
 ဖြိုဖြိုး ရှိ၏။ အသားအရေက ဝင်းဝင်းလဲ့လဲ့ ရွှန်းရွှန်းစက်စက်ရှိသည်။
 လှုပ်ရှားပုံလေးများက ဆင်မယဉ်သာသဖွယ် စွဲမက်ရာ...
 ရင်စရာ ကောင်းလှသည်။ မျက်နှာအလှကိုကြည့်မိပြန်တော့လည်း...
 မျိုးမှည့်မထင်ဟုခေါ်ရမည့် အလှမျိုး။
 ကော့ကော့ရွှန်းရွှန်း၊ မျက်တောင်း၊ စင်ရော်တောင်ပံ မျက်နှာ...
 ကွေးများအောက်မှ သောက်ရှုကြယ်ညိုနောင် မျက်လုံး၊ ရွှန်ရွှန်ပြုပြု...
 လေးကိုင်းသဖွယ် နီနီစွေးစွေး ခပ်စုစုနှုတ်ခမ်းများကို သတ်ပြုစီအံ့၊ အ...
 ကလည်း နပျိုလွန်းလှပါ၏။ တကယ်ပင် ရွှေရင်ဖုံးတို့ မဖုံးတုံအရွယ်...
 ဒင်းကလေးဟာ အဖိုဆိုလို့ ယင်ဖိုတောင် မသန်းဖူးသေးလေ...

ဘုရင်မင်းမြတ်မှတ်ထင်လိုက်သည်။ ကြည့်နေရင်းပင် ဘုရင်၏ရင်တွေ...
 နှုတ်ခန်လာသည်။ မျက်လုံးတွေလည်း ပြာဝေလာ၏။ ပြီးတော့ -
 သူ ဒိန်းဒလိန်းနတ် ခမ်းစားခံရပြီကော။ ဘုရင်မင်းမြတ်က
 နှုတ်ခန်လူကြီးများကို ရွှေတော်မှောက်သို့ ချက်ချင်းခေါ်ဆောင်ကာ မေး
 စုံစမ်းသည်။
 “အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲကွဲ့.. ၊ အသာမိကောလား။
 အဲဒီကောလားဆိုတာ ဖြေဆိုကြစမ်းပါဦး”
 ရွာလူကြီးတို့က ရိုသေဝပ်တွားစားရင်းဖြင့် မဆိုင်မတွပင် ဖြေဆို
 မှတ်တပ်ကြသည်။
 “မှန်လှပါ အရှင်မင်းမြတ်ဘုရား.. ၊ ထိုမိန်းကလေးသည် ဘုန်း
 မှတ်ကြောင့် လင်ယောက်ျားမရှိကြောင်းပါ ဘုရား”
 “အိမ်း... သင့်မြတ်လှပါပေတယ်ကွယ်၊ ငါကိုယ်တော်မြတ် သူမ
 မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်စုံမက်စွဲလမ်းလွန်းသည်ဖြစ်၍ တော်ကောက်တော်
 နယ် ဖျာ”
 “သင့်မြတ်လှကြောင်းပါ ဘုရား”
 “အဲ့သဲဟာဖြင့် အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့အိမ်ရှေ့မှာ ဝှက်ပျောပင်စိုက်၊
 ချွေခင်း၊ ရာမေတ်ကာထားကြပေတော့ ဖျာ၊ ငါကိုယ်တော်မြတ် တိုင်းခန်း
 မြင်လည်အပြီးမှ ပြန်လည် ကြွချီတော်မူကာ သိမ်းပိုက်တော်မူမည်ဖျာ”
 “သင့်မြတ်လှကြောင်းပါ ဘုရား”
 “အိမ်း... အိမ်း... သင်တို့သည် ဆုတော် လာဘ်တော်တွေ ရရှိ
 ကြမှာပါ”
 “မှန်လှပါ ဘုရား”
 “ဟင်... ဒါက ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတာလဲ”
 နေဝင်ရိုးရီအချိန်လောက်တွင် လယ်တောမှပြန်လာသည့် မယ်န
 သည် သူ့အိမ် ထူးခြားပြောင်းလဲနေသည်ကို တအံ့တကြာဖြင့် ကြည့်ရှုကာ
 မြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

“ဟဲ့... သမီး၊ လာ... လာ”

“မယ်န”

ထွေးစိန်တို့အုပ်စုက ပြေးကြိုကာ ခေါ်ဆောင်လာ၏။

“ဘာတွေလဲ ဟင်... ထွေးစိန်”

“နင့်ကို ဘုရင်က တော်ကောက်သွားပြီ”

“ဟင်”

မယ်န အလန့်တကြား ဟစ်အော်သည်။ နေ့စင်းပိုင်းလောက် သူလယ်တောမသွားခင် ဘုရင်မင်းမြတ် စေတ္တစခန်းချသည့်နေရာသို့ သူ့က ကူညီချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်ကို မယ်န အမှတ်ရမိလိုက်၏။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ထွေးစိန်ရယ်...”

မယ်နသည် အိမ်အတွင်းရှိ သူ၏အခန်းတွင် ရုံးပွဲရခြင်းကတည်း ဘုရင်အမိန့်တော်ကို လွန်ဆန်၍ မရမှန်း မယ်န သိသည်။

သို့ရာတွင် သူ့အနေဖြင့် သက်ကြားအို ဘုရင်ကို မယူလိုအပ်ဘဲ တွင် သက်တူရွယ်တူချစ်သူ ကိုရင်ဖိုးအောင်ရှိပါ၏။ သည်သတင်းကို လောကီဆို ကိုရင်ဖိုးအောင်လည်း ကြားလောက်ပေမည်။

မယ်နဟန်မပျက်ပြန်၍ ကုသေ့ဆည်ကာ ရေအိုးတစ်လုံးတို့ နှုတ်လျက် ရေခပ်ထွက်လာသည်။ ရွာဦးရေကန်စပ်နားက ကုတ္တီပင်ကြီးအောက်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်နေသည့် ကိုရင်ဖိုးအောင် သူ့တော့ကို ရ၏။ မယ်နကိုမြင်တော့ ဖိုးအောင်မတ်တတ်ထရပ်သည်။

“ကိုဖိုးအောင်”

“မယ်န...”

“ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဟင်”

ဖိုးအောင်က မယ်နလက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ...

“ကိုဖိုးအောင်လည်း မယ်နနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး၊ မယ်န ကိုဖိုးအောင်...”

ပြေးကြစို့ရဲ့”

“ဟင်!..”

မယ်န အထိတ်တလန့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“လွယ်ပါ့မလား၊ ကိုဖိုးအောင်ရယ်”

“ကံပေါ့မယ်နရယ်၊ ကံ... ပြောနေကြတာဟယ်၊ သွားကြစို့ရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုဖိုးအောင်”

ဖိုးအောင်နှင့် မယ်နတို့

ချစ်သူနှစ်ဦးရွှေလက်မြဲမြဲတွဲတာ

ဘုရင် အန္တရာယ်စက်ကွင်းက လွတ်

ပြောက်ဖို့အရေး ထွက်ပြေးကြလေ

ပြီ။ တောအထပ်ထပ်ကို ဖြတ်သည်။

ဘောင်စဉ် အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်

သည်။

“ဟေလား... မယ်န၊ ဟင်!”

“ဟေပါသူး ကိုဖိုးအောင်ရယ်”

သို့ရာတွင် ချစ်သူနှစ်ဦးနောက်မှလည်း

ဘုရင်ရဲမက်တွေ စိုက်

လိုက်မတ်တပ် လိုက်လံရှာဖွေလျက် ရှိနေပါလေ၏။

ချစ်သူနှစ်ဦး ကံကြမ္မာ

မည်သို့ ဖြစ်လာမည်လဲ။

ဘကြီးကျော်ရွှေသည် တကယ်ကောင်းခန်းရောက်ပါမှ စကားစတင် ဖြတ်ကာ ရေခန်းကြမ်းငဲ့သောက်၏။ ဆေးတံကို ပီးညှိ၍ ဇွာ၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် မချင်မချစ်ဖြစ်လာပြီး ဘကြီးအားလှမ်း၍ -

“ဆက်ပြောလေ... ဘကြီး၊ သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ဘာဖြစ်သွားကြသလဲဆိုတာ...”

ကျွန်ုပ်အား ဘကြီးက ပြုံးစေဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ -

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ငါတူရ၊ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးကို ခြေခတ်တွေက ဖမ်းမိသွားတာပေါ့”

“ဗျာ...”

“ဟုတ်တယ် ငတိုး၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ခေါ်သူပုန်သားပြီး သူတို့



ချစ်သူနှစ်ဦးကို ဘောဂဝတီရွာထိပ်မှာပဲ ကွပ်မျက်ပစ်ခဲ့တယ်”

“ဘုရား... ဘုရား”

ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှ လွတ်စန့်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ရင်ထဲမှာလည်း

အသက်ပေး၍ ချစ်ကြသူနှစ်ဦးအတွက် ခံစားနေရပေသည်။

ဘကြီးကျော်ရွှေတ စကားဆို

အဆုံးမသတ်သေး။ ဆက်လက်၍ ခြေ

နေပြန်သည်။

“ချစ်သူနှစ်ဦးကို ကွပ်မျက်ပြီး

လိုတစ်လလောက်အကြာမှ ဘုရင်မင်းမြတ်

ကို အိပ်မက်လာပေးကြသတဲ့။ ဘုရင်

မင်းမြတ်က မင်းအာဏာကို တလွဲသုံး

ပြီး မတရားလုပ်တာကို သူတို့မကျေနပ်

တဲ့ အကြောင်း ပြောကြသတဲ့။ အဲဒီအခါ

မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း အလန့်တကြား

ဘကြီးရဲချစ်ပုံပြင်ထဲက ဖိုအောင်နွယ်နုတို့လို အချစ်အတွက် အသက်ပေးသောသူပြီး သစ္စာပြုကြရင် တော့ တစ်မျိုးပေါ့ ဘကြီးရယ်...။ အခု ကျွန်တော်တို့ရဲ့အချစ်ဟာ ဘယ်လိုမှ နှိုင်းဆာလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ချစ်သူဟောင်း ကိုလည်း ဝေပယူတော့ပါဘူး။

ဖြစ်ပြီး ကျေနပ်အောင် ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ပေးရမည်နည်းလို့ မေးတဲ့အခါ သူတို့က ပြန်ပြောကြသတဲ့ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘကြီး”

“သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးကို ကွပ်မျက်လိုက်တဲ့နေရာမှာ လွမ်းဝေဇာီ လေးတစ်ဆူတည်ပေးဖို့ တောင်းဆိုကြတယ်တဲ့”

ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း ကတိပေးပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘောဂဝတီ ရွာထိပ်မှာ လွမ်းဝေဇာီလေးတစ်ဆူတည်ပေးလိုက်တာပေါ့ကွာ။

“သနားစရာ ကြေကွဲစရာပဲနော်... ဘကြီး”

“အေးပေါ့... ရွာသူရွာသားတွေရဲ့အပြောကတော့ လွမ်းဝေဇာီ လေးမှာ ဖိုအောင်နဲ့ မယ်နုတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်ပုံရိပ်တွေကို ဖျတ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်ကြရသတဲ့။ သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ အခွဲအလမ်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် မကျွတ်လွတ်ကြဘဲရိုနေကြတုန်းပဲတဲ့ ငတိုး...”

ကျွန်ုပ်နှုတ်ဆိတ်ကာစဉ်းစားရင်းဖြင့် ဘကြီးပြောသော ချစ်ပုံပြင် မှ အဖြေမှန်တစ်ခုကို ရရှိသွားခဲ့၏။

“ဘကြီး”

“ဘာလဲ ငတိုးရ”

“ကျွန်တော်မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်”

“ဘာကွ”

ကျွန်ုပ်အား ဘကြီးကျော်ရွှေ အလန့်တကြားလှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်ုပ်က -

“ဟုတ်တယ်... ဘကြီး။ ဘကြီးရဲချစ်ပုံပြင်ကို နားထောင်ပြီး ကျွန်တော် အသိတရားဝင်သွားပါပြီ”

“ဟေ!..”

“ဟုတ်တယ်!.. ဘကြီးရဲ့ ဘကြီးရဲ့ ချစ်ပုံပြင်ထဲက ဖိုအောင်နဲ့ မယ်နုတို့လို အချစ်အတွက် အသက်ပင်သေသေဆိုပြီး သစ္စာပြုကြရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ ဘကြီးရယ်...။ အခုဟာက သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အချစ်ဟာ ဘယ်လိုမှ နှိုင်းဆာလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ နံ့သာဇော်နဲ့ ဇေလီပေါ့... ဘကြီး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် အချစ်အတွက်နဲ့ ဘာမှခံစားမနေတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော့်ချစ်သူဟောင်းကိုလည်း ဝေပယူချင်တော့ပါဘူး။ အခု ကျွန်တော် လတ်တလောလုပ်ရမှာက ကျွန်တော့်မေမေကို စိတ်ချမ်းသာ၊ တိုက်ချမ်းသာထားဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ မေမေကို ကျွန်တော့်အသက်ထက်ဆုံး ဖြုတ်စောင့်ရွှေ့ကံသွားပါမယ်လို့ ဘကြီးကို တတိပြုပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့... ငါတူကြီး ငတိုးရ ဟား... ဟား... ဟား”

ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဘကြီးကျော်ရွှေနှင့်အတူ အုလွိုက်သည်လို့က ရယ်မောမိပါလေ၏။ ယခုအခါတွင် ကျွန်ုပ်၏ချစ်သောက အမှိုက်မှောင်များ ဘင်းစင်လျက်ဖြင့်...။

ကမ္ဘာကျော် မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ အမျိုးသမီး



ခေတ်ဟောင်းတုန်းက မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးသလို၊ အခုခေတ်သစ် လက်ရှိအချိန်မှာလည်း မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိလာပြန်ပါပြီ။

အဲဒီအမျိုးသမီးနာမည်က ဂျက်ဆာဖြစ်ပြီး အသက်က (၂၉)နှစ် အရွယ်သာရှိပါသေးတယ်။ သူ့ကို ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းက စတင်သတိပြုမိစေတာကတော့ (၂၀၁၄)ခုနှစ်မှာ ကျင်းပတဲ့ AMC Freakshow သဘာဝအတိုင်းမဟုတ်တဲ့ အံ့ဖွယ်အရာများပြပွဲမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီပွဲဟာ ဒုတိယရာသီအဖြစ် ကျင်းပတာဖြစ်ပြီး လက်စ်စီကတ်ကနေလာတဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးအမျိုးသမီးကို မြင်တွေ့ခဲ့ကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျက်ဆာဟာ Gothic ဖက်ရှင်ခရစ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီပွဲမှာ ဂျက်ဆာပြောခဲ့တာကတော့ သူ့ရဲ့ ဖေးဘရိတ်အဖြစ်ဆုံးအရာဟာ ဆူရဲ့ နီဝါရောင် မျက်နှာပေါ်က အမွှေးတွေကို သန့်ရှင်းအောင်ပြုစုစောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းမွေးမြူဖို့ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

သူဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ ဒီလို ပုံစံကိုလည်း သဘောကျ နှစ်သက်နေသူ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ရှိမှာတော့ ဂျက်ဆာဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရည်လျားဆုံး မုတ်ဆိတ်မွေးပိုင်ရှင် အထူးအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။

သူ့ရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟန် ရှိလို့ သူ့အကြောင်း မသိသူတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ သူ့ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့တောင် ထင်မိကြမှာပါ။ ဂျက်ဆာရဲ့ နီဝါရောင် မုတ်ဆိတ်မွေးရဲ့ အရည်ဟာ (၁၁.၅)လက်မဖြစ်ပါတယ်။

လက်ရှိမှာ သူဟာ Freakshow မှာလည်း နာမည်ကျော်ဖြစ်နေတဲ့ စူပါစတားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ သူ့အနေနဲ့ အခုလို ဖြစ်လာရတာဟာ ဆေးပညာရှုထောင့်ကနေကြည့်မယ်ဆိုရင် ပုံမှန် မဟုတ်တဲ့ ဖော်မုန်းဖောက်ပြားမှုကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒါကိုပဲ ဂျက်ဆာက ဂုဏ်ယူသဘောကျလျက်ရှိပါတယ်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း တကယ်တမ်းမှာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့ရဲ့ အပေါင်းအဖော်တွေက မြွေတွေ၊ လူတကာကြောက်လန့်တတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ လက်မောင်းမှာလည်း Freakshow မှာပါဝင်တဲ့ သူ့ပုံကို တတ်တူးထိုးထားပါတယ်။ ယောက်ျားဟန်အပြည့်ရှိတဲ့ ဂျက်ဆာဟာ တစ်ဦးတည်း နေထိုင်သူလို့လည်း သိရပါကြောင်း ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ကမ္ဘာကျော် မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ အမျိုးသမီးအဖြစ် ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။



ဖလွန်ကျော်ဦး

- ထူးထူးခြားခြားလှဝင်စားဆလေးတစ်ယောက်၊
- ဘဝဟောင်းကစွဲလမ်းခဲ့တဲ့ လူပိုင်းမှ အိပ်မက်ထဲကနေ အတင်းခေါ်သောအခါ..။



မြင့်ကြည်၊ ဂျာမီ



“မကောင်းတဲ့ ပိညာဉ်
 ပိစ္ဆာသိုးတွေ... သမီးအနား
 မရှိတော့ပါဘူးကွယ်။ သမီး
 အာယုသက်တမ်းက ရှည်ပို
 ရတနာသုံးပါးကို နှလုံးသွင်
 .. သမီး။ သမီးရဲ့ ရောဂါဘေး
 ကင်းစင်ပါပြီကွယ်။”

သည်နေရာလေးကို အမှတ်မထင် ပြန်လည်မြင်တွေ့ရတာက
 ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အတိတ်ဖြစ်စဉ်တွေ ပြန်ပေါ်လာပြီး ထိတ်လန့်တုန်
 နေမိတာ အမှန်ပါပဲ။ ကြည့်လေ။ မြင့်မားတဲ့ ရှေးရိုးတိုက်နီကြီးတစ်
 အတူ သစ်လွင်လှပတဲ့ အဆောက်အဦတွေ၊ ကြီးကျယ်တဲ့ မြကြီး
 သစ်ပင်ပန်းမန်တွေနဲ့ စိမ်းလန်းနေတဲ့ မြက်ခင်းပြင်။

အမှန်တော့ ကျွန်မ သည်နေရာနဲ့ဝေးကွာခဲ့တဲ့နှစ်တွေကို ပြန်
 ကြည့်ရင် ဆယ်စုနှစ်သုံးစုတောင် ကြာခဲ့ပြီပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သည်
 လေးကို ပြန်ရောက်ဖို့ဆိုတာ လက်တွေ့မပြောနဲ့။ စိတ်ကူးထဲတောင်
 ဝံ့ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မဘဝနဲ့ တစ်ခါပဲပြင်ပြင်ခြင်
 သည်နေရာလေးကို ဘာကြောင့် အမှတ်ထင်ထင်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
 ဘဝမှာ သေချာပြန်ဆိုတဲ့ ရင်ထိတ်စွယ်ရာစကားနဲ့ အဓိကပတ်သတ်
 နေရာလေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရလို့ပါ။ အကြောင့်လည်း ကျွန်မနှလုံးသား ဘယ်
 မေ့နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့ သည်နေရာလေးတည်ရှိခဲ့တဲ့ မြ
 ကို ကျွန်မတစ်သက်မှာ ဘယ်သောအခါမှ တွေ့ကြုံရလိမ့်မယ်လို့

သင်စွဲမိတာပါ။

ကျွန်မဘဝကိုပြောရရင် မြို့ကြီးပြကြီးနဲ့ အင်မတန် ဝေးလံခေါင်း
 တွဲရွာသိမ်လေးမှာ မွေးဖွားခဲ့တဲ့သူ၊ လယ်ယာလုပ်ငန်းနဲ့ တံငါလုပ်ငန်း
 အားထားရတဲ့ရွာလေးမှာပဲ ကျွန်မတစ်သက်လုံးနေရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ
 မိလို့ပါ။ ကြည့်လေ .. ကျွန်မလိုပဲ သည်ရွာမှာ မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ယောက်ျား
 မိန့်ကလေး မှန်သမျှ အရွယ်ရောက်ပြီး သည်ရွာမှာပဲ အိမ်ထောင်ကျ
 လာအလုပ်နဲ့ သည်ရွာမှာပဲ ခေါင်းချခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘဝက မွေးကတည်းက ဆန်းကြယ်တယ်လို့
 မြင်ရမှာပဲ။ ကျွန်မရဲ့ထူးခြားတဲ့ ရုပ်ရည်ကိုကြည့်ပြီး အမေ့ကိုမေးမိတိုင်း
 မက ကျွန်မကို နင်ကလူဝင်စားလို့ အလွယ်တကူပြောခဲ့တာ။

အမေ ပြောလည်း ပြောစရာ၊ ကျွန်မက မောင်နှမတွေထဲမှာ ထူးထူး
 ခြား ရုပ်ရည်ရှိနေတာ။ ကြည့်လေ .. ကျွန်မရဲ့ ကော့ရွှန်းတဲ့မျက်တောင်နဲ့
 မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးနဲ့ နှာခေါင်းက တိုင်းခြားသူနဲ့ ခွဲခြားမရအောင် တူနေ
 ပြီးတော့ ကျွန်မက မိန်းကလေးဆိုပြီး နို့နို့နို့နို့နို့နို့နို့နို့နို့နို့နို့နို့နို့
 မှတ်တူး။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတာ။

ကျွန်မ အရွယ်ရောက်တော့ ယောက်ျားတွေနဲ့ရင်ဘောင်တန်းပြီး
 လုပ်လုပ်နိုင်း၊ ကိုင်နိုင်းခဲ့တာ။ ပြီးတော့ ကျွန်မက စကားပြောရင် သိမ်သိမ်
 မရှိဘူး။ ဘုန်းဘောက်ကျပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ကူးထဲမှာ အမြဲရှိနေ
 တာ မြို့ကြီးပြကြီး။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တဲ့ မြို့ကြီးပြကြီးဆိုတာ စိတ်ကူးပဲ
 တာ။ ရောက်ဖူးပေါက်ဖူးဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ကျွန်မနေစဉ် မိဘကုရင်း
 သံထဲရောင်းထဲမှာပဲ ကျွန်လည်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မဘဝက မွေးဖွား
 ဘာတည်းက ထူးခြားခဲ့သလို၊ ရလည်း ကျွန်မကြိုက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တဲ့
 မြို့ကြီးပြကြီးနဲ့ ကျွန်မဘဝ မပျော်လင့်ဘဲ ရေစက်ဆုံခဲ့ရတာ။

တစ်နေ့ မြို့ကမိန်းမကြီးတစ်ယောက် ကျွန်မတို့နေတဲ့ရွာကို ရောက်
 စကားစပ်ရင်း ကျွန်မအဖေနဲ့မောင်နှမဝမ်းကွဲ တော်စပ်မှန်းသိကြတာ။
 အကြောင့်လည်း ကျွန်မကိုမွေးစားဖို့ မြို့ကိုခေါ်တာ။ ကျွန်မသွားချင်တဲ့ မြို့
 မြို့ကြီး။ ကျွန်မအဖေအိမ်နဲ့ ရေစက်ဆုံတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပဲ။ ကျွန်မ ရလို့

www.burmeseclassic.com

ပြောရတာက ကျွန်မအစောကပြောခဲ့သလို ကျွန်မဘဝနဲ့ ထူးထူးခြားခြား ပတ်သက်တဲ့နေရာရောက်ဖို့ အဓိကဖြစ်လို့ ပြောနေရတာပါ။

ကျွန်မကတော့ ကျွန်မသိပ်ရောက်ချင်တဲ့မြို့ကြီးကို ရောက်ဖို့ မပျော်နေပေမယ့် ကျွန်မအမေကတော့ မပျော်နိုင်ရှာဘူး။

“အေးလေ... ညည်းက မြို့မှာပဲပျော်မှာပေါ့။ ညည်းက လူ့ဘဝ လာကတည်းက ထူးထူးခြားခြားဆိုတော့ တောအရပ်မှာ ဘယ်ပျော်ဖို့လဲ။”

ကျွန်မ အမေ့စကားကိုကြားရတော့ အတော့်ကို အံ့ဩသွားတယ်။ ကျွန်မ လူ့ဘဝကို ဘယ်လိုလာခဲ့တာလဲ။ အမေပြောတဲ့ ကျွန်မ လူဝင်စားဆိုတာ တကယ်လား။ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ အမြဲတမ်းအမေ့ရောက်နေခဲ့တာပါ။

“ကျွန်မက အမေပြောတဲ့လူဝင်စားဆိုတာ တကယ်လား”

ကျွန်မ အမေးစကားကြောင့် အမေက ကျွန်မကို စူးစူးစိုတ်စိုတ် ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။

“ညည်း လူဝင်စားဆိုတာ ဟုတ်တယ်။ အမေ့ကို အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မချစ်သူကို ရှာချင်လို့ အမေ့ဆီမှာနေပါရစေလို့ ဝိုင်းပြီး နေခွင့်ပေးခဲ့တာ..”

ထူးထူးခြားခြား ချစ်သူကိုရှာဖို့ အမေ့ဆီမှာဝင်စားခဲ့တဲ့ ကျွန်မ အတိတ်ဘဝ၊ အမေ့စကားကို ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း ကျွန်မအဖြစ်ကို အောင်အောင်မြင်မြင် အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မယုံလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကြည့်ရင် ကျွန်မမေ့မကတည်းက မိဘမောင်နှမများနဲ့လုံးဝမတူတဲ့ ရုပ်ရည်၊ တကယ်ပဲ အရင်ဘဝက အမှတ်အသားလား။ ပြီးတော့ ကျွန်မချစ်သူ ချစ်သူ။ အဲဒီချစ်သူက ဘယ်မှာလဲ...။



ကျွန်မမြို့ကြီးမှာနေရင်း ကိုမောင်နဲ့ဖူးစာဆိုပြီး ကိုမောင်ထံမှာ တွေ့နေထိုင်တဲ့မြို့ကလေးမှာ လိုက်ပါနေထိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဖူးစာဆိုခဲ့တဲ့ ကိုမောင်က ကျွန်မဘဝဟောင်းက ရှာနေတဲ့ ချစ်သူလား။ ဘဝဟောင်းက ဘယ်မှာလဲ။ ခက်နေတာက ကိုမောင်နဲ့ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲမှာ

သားလေးတစ်ယောက်ရပြီးမှ ကျွန်မ ထူးထူးခြားခြား မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ရည်

အေးလေ... ခုလည်း ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့နေရတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်။

“နင့်ကိုငါ စောင့်နေခဲ့တာကြာပြီ။ အိပ်ထောင်ကျပြီး ပျော်နေပြီ ပေါ့လေ။ နင့်ကို တွေ့နှီးနှီးနဲ့ စောင့်စားနေခဲ့ရတာ”

ကျွန်မ မပျော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်တဲ့ လူစိမ်း။ လူစိမ်းက ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး

“ကွဲကွဲ ပြောဆိုနေတဲ့စကားသံ၊ ကျွန်မနားထောင်ရင်း မှင်သက်မိနေတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ... ကျွန်မတစ်ခါဖူးမှ မတွေ့ဖူးမမြင်ဖူးတဲ့ လူစိမ်း။ ညည်းလူစိမ်းက ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာ စိုးမိုးနေခဲ့တာကြာပြီ။

“ငါနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါလား”

လူစိမ်းက ကျွန်မကို ပြန်လိုက်ဖို့ခေါ်နေတော့ ကျွန်မနှလုံးသား တအိန်းအိန်းမြည်အောင် ခုန်သွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ... ကျွန်မကို

အောင်ခေါ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်။

“မလိုက်ဘူး... မလိုက်ဘူး”

ကျွန်မပါးစပ်ချားဆီက ကြောက်လန့်တကြီး ထွက်ပေါ်သွားတဲ့ နှလုံးအတူ ကျွန်မသတိရပြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေတဲ့ ကိုမောင်။ ပြီးတော့ ကျွန်မရင်ခွင်ထဲမှာ ပေ့ထားတဲ့ ကျွန်မ

အေးလေ။

“ကိုမောင်... ကျွန်မ... ကျွန်မကို လူစိမ်းတစ်ယောက် လာခေါ်နေတယ်။ ကျွန်မကြောက်တယ်... ကြောက်တယ်”

“ကြည့်ကြည့်... စိတ်စွဲလန်းလို့ မက်ခဲ့တာဖြစ်မယ်။ ဘုရားကို ချစ်ပြုပြီး အိပ်တော့နော်”

ကိုမောင်က ကျွန်မကိုနှစ်သိမ့်အားပေးလို့ ကျွန်မရသမျှ ဘုရားအားကိုး ရွတ်ဆိုနေမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်မပြေ

☆
ဟော... လာပြန်ပြီ လူစိမ်း။
ကျွန်မရဲ့တော့ တအိန်းအိန်း
ခုန်သွားမိတယ်။ ကျွန်မပျက်နက်
လွယ်လွယ်နဲ့တော့ အကြည့်နဲ့
ကြည့်နေတဲ့ လူစိမ်း။ အဲဒီ
လူစိမ်းက ကျွန်မကို ခေါ်ခေါ်နေတာ။

နိုင်ဘဲ ရှိနေတား ပြီးတော့ ကျွန်မမျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်လာမိတဲ့ လူနဲ့ ကျွန်မအဖြစ်ကို ပြန်တွေ့မိရင်း အဲဒီလူစိမ်းကို သိသလိုလို၊ မသိသလိုလို နေမိတယ်။ ဒါဆို အဲဒီလူစိမ်းဆိုတာ ကျွန်မဘဝဟောင်းက ချစ်သူလား။

ကျွန်မဘဝမှာ ရလို ထူးထူးခြားခြားအိပ်မက်ရည်ကြီးကို ဖူးခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို သည်လိုအိပ်မက်ဆိုကိုမှ မပျက်မကွဲရတာလဲ။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်မအိပ်မက်ဖိစီးမှုနဲ့အတူ စားမဝင် အိပ်မပျော်ခဲ့တဲ့ လ၊ ရက်တွေ၊ ကိုမောင်ကတော့ ကျွန်မအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး မိမိမချလို့ ဆရာအဖျိုးဖျိုးနဲ့ ပြုကြည့်လည်း ကျွန်မခံစားနေရတဲ့ အိပ်မက်တွေက မလျော့ပါ။ ခြေတာ အမှန်ပါပဲ။

တစ်နေ့တခြား ပိန်လိုလာတဲ့ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်။ နောက်ဆုံး တိုက်မိတ်ဆွတ်တစ်ဦးရဲ့အကူအညီနဲ့ ကျွန်မ သည်နေရာလေးကို ရောက်ရှိခဲ့တာ။

“ကိုမောင် .. ခင်ဗျားဇနီးအခြေအနေက စိုးရိမ်စရာဖြစ်နေတာ ဆရာဝန်က တတ်နိုင်သမျှကြိုးစားပြီး ကုသမယ်လို့ပြောတယ်။ ခင်ဗျားစိတ်မပူပါနဲ့”

ကျွန်မနားထဲမှာ သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားသံကြောင့် ကျွန်မအဖြစ်ကို သတိရသွားမိတယ်။ ဒါဆို ကျွန်မခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာကြောင့် ကျွန်မ မပျော်လင့်ဘဲ ဆေးရုံကို ရောက်ခဲ့ရတာ။ ဒါဆို ကျွန်မခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာက ဘာဝေဒနာလဲ။ ကျွန်မတွေ့မိရင်း ကျွန်မ မမက်စဖူးမက်စတဲ့ အိပ်မက်တွေကပြန်ပြန်ပြီး မက်နေတာ။

ဟော .. လာပြန်ပြီ လူစိမ်း။ ကျွန်မရင်တွေက တဒိန်းဒိန်းရုန်းပိတ်တယ်။ ကျွန်မမျက်နှာကို လွမ်းဆွတ်ရီဝေတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတဲ့ လူစိမ်း။ အဲဒီလူစိမ်းက ကျွန်မကို ခေါ်ခေါ်နေတာ။ ကျွန်မလှုပ်ရှားလိုချင်တာ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့သက်ငြိမ်လိုဖြစ်နေတဲ့ ဘဝ။ အပေမယ့် ကျွန်မလှုပ်ရှားလိုချင်တာ ကျွန်မရဲ့အသိစိတ်တွေ။ ကျွန်မ အဲဒီလူစိမ်းကိုကြည့်မိရင်း ကြောက်ရွံ့တကြီး ရုန်းကန်အော်ဟစ်လိုက်မိတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ငှက်တစ်ကောင်လိုပေးပါးပါး ဖျံသန်းနေမိတဲ့ ကောင်းကင်ပြင်ကြီး။ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးထဲမှာ လေနှင်ရာလွင့်ပါးနေတဲ့ တိမ်တွေ။ ကျွန်မကြည့်ရင်း တိမ်လွှာတွေကြောင့်

အောက်နဲ့ တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်း။ ကျွန်မကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားမိတယ်။ ကျွန်မ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့ ကြီးထွားပန်းနားတဲ့ ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး။

အဲဒီအိမ်ကြီးရှေ့မှာ လှပစွာ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ပန်းခြံလေး။ သည်ပန်းခြံလေးထဲမှာ နေထိုင်နေတဲ့ ပန်းတွေ၊ ကျွန်မကြည့်ရင်း အလိုလို အံ့ဩသွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လား။ အဲဒီပန်းခြံလေးထဲမှာ ကျွန်မ အမြဲအိပ်စားနေတဲ့ ဒန်းလေးပါလား။

ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရနဲ့ အဲဒီရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးထဲကို အပြေးထပ်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ခမ်းနားတဲ့အဆောင်အယောင်နဲ့ အခန်းတွေ။

ကျွန်မကြည့်ရင်း သည်ခမ်းနားတဲ့ အဆောင်အယောင်တွေနဲ့ သည်ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးကို ကျွန်မ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေသလို ခံစားနေမိတယ်။ ကျွန်မ ဘယ်အထိ ဝေးဝေးပြီး ကြည့်နေမိတယ် မသိဘူး။ ရုတ်တရက် အခန်းထဲကထွက်လာတဲ့ လူစိမ်း။

“နင် .. ငါနဲ့ ဘယ်လိုပဲ ဘဝခြားခြား၊ နင့်ကို သတိရနေတာပါ။ နင် သားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းလေးလေ”

အဲဒီလူစိမ်းကပြောရင်း ကျွန်မကိုလှမ်းပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းလေး။ ကျွန်မကြည့်ရင်း အလိုလို အံ့ဩသွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်မဘဝမှာ ကျွန်မချစ်သူတစ်ယောက်ကိုပဲ မှတ်မှတ်ရရ လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းလေး။ ကျွန်မ အံ့ဩသွားမိတယ်။ ဒါဆို ကျွန်မလက်ဆောင်ရရှိတဲ့ ခုတင် ကျွန်မချစ်သူလား။

“ကျွန်မ ချစ်သူ မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မ ဘယ်အထိ ငြင်းဆန်မိရင်း အသံထွက်သွားတယ် မသိဘူး။ ကျွန်မသတိရပြီး ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီလူစိမ်း မရှိတော့ဘူး။

“ခင်ဗျားဇနီးဝေဒနာက ဆေးမတိုးတာအမှန်ပဲ။ တတ်နိုင်သမျှ သူ့အိမ်တိုင်းကျ ဆောင်ရွက်ပေးပါ .. ကိုမောင်”

☆
“နင်.. ငါ့အနား မလာနဲ့ နင့်ကို ငါမသိဘူး.. မသိဘူး.. သွား”
“အိတ်ဒါ နှစ်ပျော်လို့ မရတော့ဘူး။ ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရမယ်.. လာခမ်း”



ကျွန်မနားထဲမှာ ထပ်ဆင့်ပြီး သို့သို့ကြားလို့ရတဲ့ စကားသံ၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ခုန်သွားမိတယ်။ ဒါဆို ကျွန်မ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာ၊ ကျွန်မ ခွန်အားပေးတဲ့ မျက်စိနဲ့ ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မ မှုန်းဝါးဝါးတွေ့မြင်တာတွေကို မောင်၊ ကျွန်မအဖြစ်ကြည့်ပြီး ကြေကွဲစွာ ခံစားနေတဲ့ အဖြစ်၊ ကိုမောင် နေ့တိုင်း ကျွန်မအဖြစ်ကို ကြည့်ကြည့်ပြီး ကြေကွဲစွာ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။

ကြည့်လေ။ ရတင်လေးပေါ်မှာ လှုပ်ရှားလို့မရတဲ့ နွားတိုင်း ကျွန်မနေလာခဲ့ရတဲ့ လတွေ များခဲ့ပြီပဲ။ အရိုးပေါ်အရေတင်ပြီး လူ့အသက် နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ စောင့်စားနေရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ နားတာရှည်ဝေဒနာ။

“ကြည့်ကြည့် .. ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာ ဘယ်လိုနေလဲ။ ဘုရား အမြဲတမ်း နှလုံးသွင်းထားနော်။ ကိုမောင်လည်း ကြည့်ကြည့်ဝေဒနာ အပြေပျောက်ကင်းဖို့ ကုသိုလ်ဒါနပြုနေတယ်”

ကြည့်ကြည့် ကြည့်နားသွားမိတာ အမှန်ပါ။ ကြည့်လေ .. ကိုမောင် ပါးစပ်ဖျားက တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုနေတဲ့ ဘုရားစာတွေ။ ဒါပေမယ့် အာဆီယံ မှုန်နေတဲ့ ကျွန်မ။ ဟိုတုန်းက ကိုမောင်ပြောသမျှ တုံ့ပြန်ပြီး ပြောဆိုကြားတာ မယ့် ကျွန်မလေသံက သို့သော် ကျွန်မ ခေါင်းပြိမ့်ခေါင်းခါရုံပဲ တတ်နိုင်တဲ့ မဟုတ်လား။

ကျွန်မ ကိုမောင်ကို ကြည့်ပြီး သနားနေမိတယ်။ တကယ်လို့ဆို ကျွန်မဆုံးပါးသွားခဲ့ရင် ကိုမောင်နဲ့ ကျွန်မသားလေး။ ကျွန်မအတွက် အထိ အထိ ကြေကွဲနေမလဲ။ ကျွန်မတွေ့မိရင်း အားရပါးရ ဝိုရိုက်လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ ဝိုရိုက်သံက ကျွန်မရင်ထဲမှာပဲရှိတာ။ ကျွန်မတားဆီးပေးရတဲ့ မျက်ရည်စစ်တွေက ကျွန်မပေါ်ပြင်ပေါ်မှာ စီးကျနေတာ။

“ဟင် .. ကြည့်ကြည့် .. ငိုနေတယ် .. ဟုတ်လား။ ကြည့်ကြည့် သနားမှာ ကိုမောင် တစ်သက်လုံးရှိနေမှာပါ။ ကြည့်ကြည့် ကိုမောင်နဲ့ သားလေး နဲ့ ခွဲမသွားဘူးဆိုတာ ကိုမောင်ယုံကြည်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မျက်ရည်စစ်ကို တယုတ်ယုတ်ပေးရင်း ပြောနေတဲ့ ကိုမောင်၊ ကျွန်မ ခံစားမိတဲ့ အတိုင်းအဆမဲ့ ဝမ်းသာသွားမိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မ ဘုရားကို ရည်မှန်းပြီး အခါခါဆုတောင်းနေမိတယ်”

“တပည့်တော်မ .. ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးဝေဒနာတွေ အပြန်ဆုံး လွတ်မြောက်နိုင်ပါစေဘုရား ..”

ဟင် !.. ကျွန်မ .. ကျွန်မ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲ ရောက်နေပါလား။ ဤတော့ ကျွန်မ အမြဲတမ်းဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ မဟုတ်ဘဲ ချော့ချော့တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ကျွန်မ။ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲမှာ လွင့်ပျော့ပါရင်း ပြန်းဆို ကျွန်မနားထဲမှာ ကြားလိုက်ရတဲ့ တေးသံတွေ။ ကျွန်မ အံ့အားသင့်သွားမိတယ်။ ကျွန်မ ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုးဝေးဝေးမှာ ဆွဲလိုက်ရတဲ့ ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး။

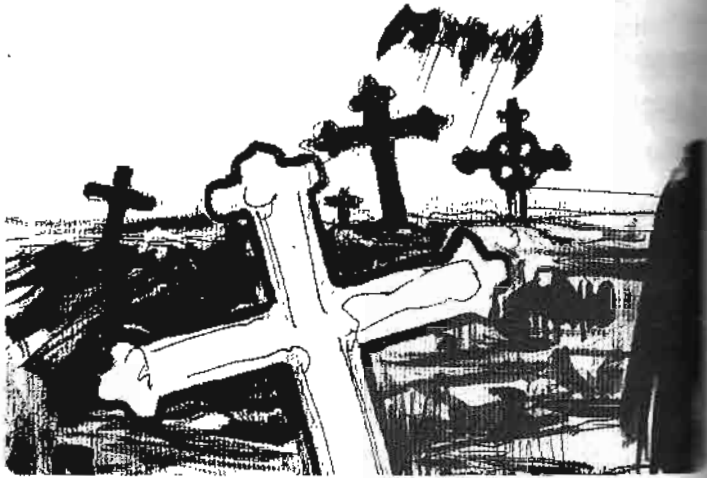
ကျွန်မရင်တွေ အလိုလိုခုန်သွားမိတယ်။ ဒီရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး နဲ့ ကျွန်မအကြိမ်ကြိမ် ရောက်ဖူးခဲ့တာပဲ။ ဘာကြောင့် ဒီရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးနဲ့ ကျွန်မ ဆက်နွယ်နေရတာလဲ။ ကျွန်မတွေ့မိရင်း တေးသံကြားရာဆို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်တော့ လူစိမ်းတစ်ယောက်။

ကျွန်မစိတ်ဝင်စားပြီး ကြည့်ရင်း ရင်တွေအလိုလို ခုန်သွားမိတယ်။ ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးရှေ့မှာ ရှိတဲ့ ပန်းခြံလေးထဲက ဒန်းကလေး။ ကျွန်မ အပြေးအလွှား ဒန်းလေးပေါ်ထိုင်နေမိတယ်။ တေးသံဆိုနေတဲ့ လူစိမ်းက ကျွန်မကို တွေ့ပြီး အပြေးလာရင်း -

“နင့် .. ငါ့စိတ်ကို ပြန်လာတယ်။ ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

အဲဒီလူစိမ်းက ကျွန်မကို ပြောပြီး အပြေးလာနေတာ။ ကျွန်မ သူ့ဘာကြည့်ပြီး အလိုလို ကြောက်ရွံ့သွားမိတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မပါးစပ်ဖျားဆီ အလျင်စလို ထွက်သွားမိတဲ့ အသံက ဟိန်းသွားတယ်။

“နင် .. ငါ့အနား မလာနဲ့၊ နင့်ကို ငါမသိဘူး .. မသိဘူး .. သွား”



ကျွန်မကြောက်ရွံ့ကြီးပြောရင်း ဘယ်အထိ ရှိက်ခိုနေမိတယ် မသိဘူး။ ကျွန်မဖျက်ရည်ကြားက ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မကိုကြည့်တင်းမာခက်ထန်တဲ့ အကြည့်စူးစူးနဲ့ လူစိမ်းဖျက်နာ။

“ဒီတစ်ခါ နှင်ပြေးလို့ မရတော့ဘူး။ ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရမယ်လားစမ်း”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မလက်ကို အတင်းဆွဲပြီးခေါ်နေတဲ့ လူနဲ့ ကျွန်မပြန်စားကြီး အံ့အားသင့်သွားမိတယ်။ ကျွန်မရုန်းကန်ရင်း အဲဒီလူနဲ့ နောက်ကို ပါသွားမိတယ်။ ကျွန်မကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးနဲ့ပန်းခြံ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်မ ကြည့်ရင်း နှလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေမိတယ်။ ကြည့်လေ၊ လူစိမ်း ကျွန်မကိုဆွဲခေါ်နေတာက အုတ်ဂူဟောင်းတွေ၊ မြေပုံဟောင်းရှိတဲ့ သင်္ချိုက်တုန်းကြီး။

ကျွန်မကြောက်လန့်ကြီးနဲ့ ကျွန်မချစ်သူကို အားကိုးတင်လှမ်းခေါ်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ကျွန်မအသံက ရင်ထဲမှာ ဟိန်းနေတာ။ လူစိမ်းက ကျွန်မလက်ကိုအားရပါးရဆွဲပြီး ခေါ်နေတဲ့နေရာ အရောက်မှ ကျွန်မတွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့ အဘိုးအို၊ အဘိုးအိုက ကျွန်မနဲ့လူနဲ့ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီးနေတာ -

☆
ကျွန်မဘဝဟောင်းက
ကျွန်မကို စွဲလန်းနှစ်သက်တဲ့
လူစိမ်း၊ ဘဝခြားစားကောင်
ဘဝချစ်သူ၊ ကျွန်မကိုယာလာခေါ်
နေတာ။ ကျွန်မသာ အဲဒီလူစိမ်း
လက်ထဲကိုပါသွားခဲ့ရင်...။

“အဘိုး... ကျွန်မကို ကယ်ပါ။ ကျွန်မ... သူနဲ့မလိုက်ချင်ဘူး... မလိုက်ချင်ဘူး”

ကျွန်မရဲ့အသံက ဘယ်အထိ ဆွင်းဖောက်မြင့်မားသွားတယ် မသိဘူး။ အဘိုးအိုက ကျွန်မလက်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲပြီး လူစိမ်းကို တွန်းလွှတ်လိုက်လို့ လွင့်စင်ပြီး ကျွန်မတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အုတ်ဂူဟောင်း၊ မြေပုံဟောင်းတွေရှိတဲ့ သင်္ချိုက်တုန်းက ကျသွားတယ်။ ကျွန်မ လူစိမ်းလွင့်စင်ကျသွားတဲ့နေရာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘိုးအိုက ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး -

“မကောင်းတဲ့ ဝိညာဉ်မိစ္ဆာဆိုးတွေ... သမီးအနားမှာ မရှိတော့ပါဘူးကွယ်။ သမီးရဲ့အာယုသက်တမ်းက ရှည်ပါတယ်... ရတနာသုံးပါးကို နှလုံးသွင်းထား... သမီး၊ သမီးရဲ့ဓရာဂါဘသတွေ... ကင်းစင်ပါပြီကွယ်...”

အဘိုးအိုက ကျွန်မကိုပြောပြီး ကျောခိုင်းထွက်သွားတယ်။ ကျွန်မ အဘိုးအိုကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လေဟာပြင်ထဲမှာ တရွေ့ရွေ့ သွားနေတာ။ ကျွန်မ အဘိုးအိုနောက်ကို အပြေးလိုက်ရင်း အားကုန်ခေါ်လိုက်မိတယ်။

“အဘိုး... အဘိုး... ကျွန်မ... လိုက်မယ်... လိုက်မယ်”

“သတိရလာပြီ... သတိရလာပြီ”

ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့အသံလှိုင်းတွေက ဇာတ်ကန် ကျွန်မနားထဲကို တိုးဝင်လာတယ်။ ဒါဆို ကျွန်မတွေ့ခဲ့တဲ့အဘိုးအိုက ဘယ်သွားတာလဲ။ ကျွန်မကို ဘာကြောင့် မခေါ်တာလဲ။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကျန်နေတဲ့အသံတွေ နဲ့အတူ လှုပ်ရှားနေမိတယ်။ ပြီးတော့ အုတ်ဂူဟောင်း၊ မြေပုံဟောင်းတွေကြား လွင့်စင်ကျသွားတဲ့ လူစိမ်းရဲ့အသံလား။ ကျွန်မ မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေမိတယ်။ ဒါဆို ကျွန်မဘယ်သွားရမှာလဲ။

ပြီးတော့ ကျွန်မလည်ချောင်းတစ်လျှောက် မီးကြီးတစ်ခုကို မြို့ထားရသလို၊ ပူပြင်းခြောက်သွေ့နေတယ်။ ကျွန်မ အလိုချင်ဆုံးအရာက

ကျွန်မခံစားနေရတဲ့အိပ်မက်ဆိုးတွေကို ထပ်ပြီးမကြုံချင်တော့ဘူး။ ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာ အမြဲတမ်းလာနေတဲ့လူစိမ်း။

ဖြန်းဆို ကျွန်မပါးစပ်ဖျားဆီမှ ထိတွေ့လိုက်တဲ့ အေးမြမြအရာ၊ တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျွန်မပါးစပ်ဖျားဆီမှတစ်ဆင့် လည်ချောင်းထဲကို စီးဝှေ့လာတဲ့ ရေ၊ ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်း မျက်စိကိုအားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မမျက်စိထဲမှာ ဝိုးတဝါးတွေ မြင်လိုက်ရတဲ့ ကိုမောင်။

“ကြည်ကြည် သတိရလာပြီနော် .. ကိုမောင် ဝမ်းသာလိုက်တာ ကြည်ကြည်ရယ် .. ကြည်ကြည် သတိမေ့မော့ပြီ၊ နေတာ ခြောက်ရက်ရှိ သွားပြီ။ ဒီနေ့မှ ပြန်သတိရလာတာ”

ကျွန်မသတိမေ့နေတာ ခြောက်ရက်တောင်ရှိနေပြီဆိုပါလား။ ဒါဆို အဲဒီခြောက်ရက်အတွင်း ကျွန်မ ဘယ်ဆီကိုရောက်နေတာလဲ။ ကျွန်မအဖြစ်ကို ကျွန်မအံ့ဩသွားမိတယ်။ ကျွန်မသတိမေ့မော့နေတုန်း ရောက်ခဲ့တဲ့နေရာ၊ ကျွန်မတွေ့ရင်း အဖြေရှာမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမိတယ်။ ဒါဆို ကျွန်မအမြဲတမ်းမက်ခဲ့တဲ့နေရာကို ရောက်ခဲ့တာလား။ ကျွန်မကို ခေါ်ခေါ်နေတဲ့လူစိမ်းက ကျွန်မဘဝဟောင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့တာလဲ။

“ကြည်ကြည် သတိမေ့နေတုန်းက ထူးထူးဆန်းဆန်း အဘိုးအို တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်”

“ဟင်!..”

ကိုမောင်စကားကြောင့် ကျွန်မအလိုလို အံ့ဩသွားမိတယ်။ ကျွန်မကို လူစိမ်းလက်ကနေ ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အဘိုးအိုလား။ ကျွန်မအဖြစ်တွေတို့ ကိုမောင်ကို အားရပါးရပြောချင်ပေမယ့် မပြောနိုင်တဲ့ ကျွန်မဘဝ၊ သည်အတိုင်းဆို ကျွန်မ၊ ကိုမောင်နဲ့သားလေးကို ထာဝရဝေးရတော့မှာလား။ ကျွန်မအဖြစ်ကိုတွေ့မိရင်း ကိုမောင်ကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“အဲဒီအဘိုးအိုက ကြည်ကြည်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဒီမိန့်ကလေး ဘဝက သနားစရာတဲ့၊ ကြည်ကြည်ကို စွဲလမ်းစိတ်နဲ့ဘဝခြားသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဘဝချင်းဆုံးဖို့ ခြောက်လှန့်ပြီး ဝိညာဉ်ခေါ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ လို့ပြောပြီး ကြည်ကြည်ကို ဆေးတစ်ခွက်တိုက် ပဲ့တာပဲ”

ကိုမောင်ရဲ့စကားသံကိုကြားရလေ .. ကျွန်မရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း

ခုန်သွားမိတယ်။ ကြည့်လေ၊ ကျွန်မဘဝဟောင်းက ကျွန်မကို စွဲလန်းနှစ်သက်ခဲ့တဲ့ လူစိမ်း။ ဘဝခြားတာတောင် ဘဝချင်းဆုံးဖို့ ကျွန်မကို လာလာခေါ်နေတာ။ ကျွန်မသာ အဲဒီလူစိမ်းလက်ထဲကိုပါသွားခဲ့ရင် ကျွန်မတွေ့မိရင်း တိုမောင့်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မ ကိုမောင်ကို အားမကိုးလို့ မရဘူးလေ။ ကျွန်မမဆေးရုံက ရတင်လေးပေါ်မှာ သုံးလကျော်၊ လေးလနီးပါး အရိုးပေါ်အရေတင်အောင် ခံစားခဲ့ရတဲ့ဝေဒနာ။

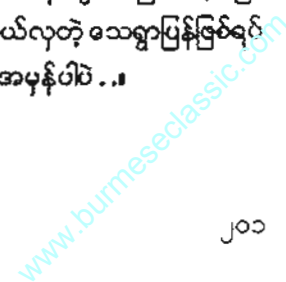
ခုတော့ ကျွန်မဆေးထိုး၊ ဆေးစားရင်း အသိစိတ်တွေ ရှင်သန်ပြန်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်မအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အများက သေရွာပြန်လို့ ပြောဆိုနေကြတာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အမျှင်မပြတ်ဘဲရှိနေတဲ့ အဖြစ်၊ ကျွန်မအမေပြောသလို ကျွန်မဘဝဟောင်းကအဖြစ်ကို ပြန်ဆုံဆည်းခဲ့တာလား။ ဒါဆို ကျွန်မချစ်သူက ဘယ်မှာလဲ။

“ကြည်ကြည်ရယ် .. ဘဝအို၊ အိမ်တွေ အကြိမ်ကြိမ်နဲ့ သံသရာမဆုံးသရွေ့ ဖြစ်ပျက်ခံစားနေရတဲ့ ဘဝခရီးသည်တွေပါ။ ကိုမောင်နဲ့ ကြည်ကြည်က ဘဝဘဝက ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါလို့ ခုလို ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

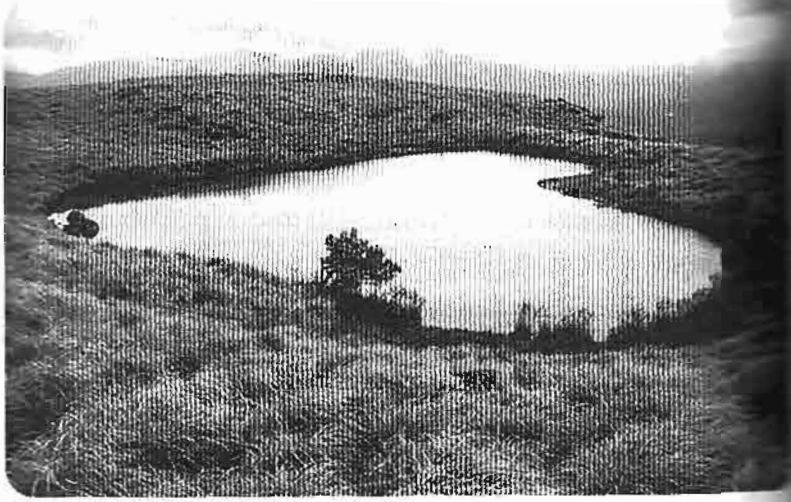
ကျွန်မဆေးရုံရှေ့ရှိ ပန်းခြံလေးထဲက မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးမှာ ထိုင်ရင်း ကျွန်မကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်တွေကို ပြောပြနေတဲ့ ကိုမောင်။ ကျွန်မ ကိုမောင်စကားကိုနားထောင်ရင်း ကျွန်မနဲ့ဆုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဘိုးအိုကို သတိရသွားမိတယ်။ ကျွန်မအသက်ကို အိပ်မက်ထဲမှာရော အပြင်မှာပါ ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အဘိုးအို။

ကျွန်မကိုယ်တွေ့ခံစားခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေက မယုံနိုင်စရာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မနဲ့ဘဝခြားတာတောင် ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ဆုံဆည်းဖို့ ကြံစည်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ထဲက လူစိမ်း။ သည်ဖြစ်ရပ်တွေကို ပြန်တွေ့မိတိုင်း ကျွန်မအမေပြောပြခဲ့သလို ကျွန်မဘဝက ချစ်သူရှာဖို့လာခဲ့တဲ့ လူဝင်စား။

ခုတော့ ကျွန်မ သည်အဖြစ်ဆိုတဲ့တွေကနေ လွတ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာ ခုလို ဆန်းကြယ်လှတဲ့ သေရွာပြန်ဖြစ်ရပ်တိုတော့ တစ်နေ့မှမေ့လို့ မရနိုင်တာကတော့ အမှန်ပါပဲ .. ။



ချစ်ခြင်းရဲ့သင်္ကေတ အသည်းပုံရေကန်



ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆန်းကြယ်တဲ့နေရာဒေသတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ကီရာတာပြည်နယ်၊ ကယ်ပီတာမြို့တော်ရဲ့ တောင်ဘက် (၈)ကီလိုမီတာအကွာမှာရှိတဲ့ အသည်းပုံသဏ္ဍာန်ရဲ့ ရေကန်တစ်ခုကလည်း ကမ္ဘာ့အဆန်းအပြားနေရာတစ်ခုအဖြစ် ရေပန်းစားကျော်ကြားပါတယ်။

ဒီအသည်းပုံသဏ္ဍာန်ရဲ့ ရေကန်ကို အီရော့လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ရောမသားတို့ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ဘုရားတွေထဲက မြားနတ်ဖောင် အချစ်နတ်သားလေးဖြစ်တဲ့ အီရော့ရဲ့ အမည်ကို မှည့်ခေါ်ထားတာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီရေကန်ဟာ လူတွေဖြူပြင်ဖန်တီးထားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သဘာဝအတိုင်း အသည်းပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေတာကြောင့် ဆန်းကြယ်တယ်လို့ ဆိုကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

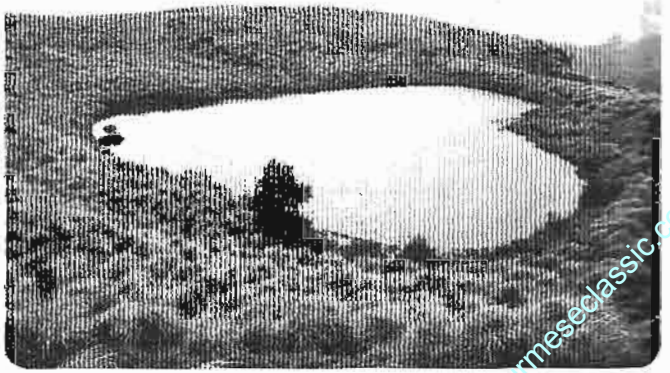
ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် မီတာ(၁၃၉၈)မှာ တိုက်စားမှုတွေကနေ ဖြစ်တည်လာတဲ့ သဘာဝရေကန်ဖြစ်ပါတယ်။ အီရော့ရေကန်ရဲ့ မြို့မှာနေထိုင်ကြသူများကတော့ ဒီရေကန်ကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ အမှတ်သင်္ကေတအဖြစ် မှတ်ယူထားကြပါတယ်။ နှလုံးသားရေအိုင်လို့

လည်း တချို့ကခေါ်ကြပါတယ်။ ရေရဲ့အရောင်အဆင်းဟာ ပုံမှန်အားဖြင့် ရောက်လာသူများကို ကြိုဆိုခြင်းပုံစံမျိုး မပေါ်ပေမယ့် ရေကတော့ နွေးထွေးမှုရှိတာကြောင့် ချစ်သူများအတွက် နွေးထွေးတဲ့ ချစ်မေတ္တာဓာတ်တွေ ပေးစွမ်းနိုင်တယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။



ချစ်သူများနေ Valentines Day မှာ နိုင်ငံခြား ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသွားချစ်သူတွေ သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိတဲ့ နေရာတစ်ခုဖြစ်တာကြောင့် မကြာခင်မှာ ရောက်ရှိလာတော့မယ့် ချစ်သူများနေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ဒီအချစ်ရေအိုင်၊ သို့မဟုတ် အသည်းပုံသဏ္ဍာန်၊ နှလုံးသားရေအိုင်ကို ချစ်သူများနေမှာ သွားရောက်ပြီး ကိုယ်ရဲ့အချစ်များကို သစ္စာပြုတဲ့အခါမှာ အချစ်ရေးကိစ္စများမှာ ဆုတောင်းများပြုည့်စေတယ်လို့လည်း ယူဆကြပါတယ်။





အဝေးရောက်
ချစ်သူများ
ခပ်ယူလွှား



သစ္စာဟောကံခံရသူထက်
 သစ္စာဟောကံပူ ကျွန်ုပ်လည်း
 စိတ်ကွဲပြားကြောင်း ဖြူ သံဝေဂရင်္ဂါသည်
 အမေသည် အာယာတ တရားများဖြင့်
 ရန်ငြိုးတေး မှတ်ထားလိမ့်မည်ဟူသော
 အဖေ့ဥပါဒါန်သည် နောက်ဆုံးထွက်သော
 အထိ အဖေ့ကို ဥပါဒါဗေးခဲ့ပြီ။

“ဒီတစ်ပတ် အဆင့်ကျသွားတယ်၊ ဂရုစိုက်ပေးဦး တိချာရေ”
 ဧည့်ခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်း၊ စန္ဒီဟာမိစကားကြောင့် ဖြူအမေမာရန်နား
 သည်၊ Chapter End Test တစ်ခါဖြေပြီး Report Card တစ်ခါရ
 ကြားနေကျစကား ဖြစ်သည်။

- ဒီတစ်ပတ် ဘယ်ဘာသာကတော့ အမှတ်တစ်ရာ မပြည့်ဘူး
- ဘယ်ဘာသာမှာ အမှတ်လျော့လို့

အန်တီ တကယ် စိတ်ဓာတ်ကျတယ်၊ ဒီလိုညည်းသံညည်းနား
 ကို ရထံ နားမယဉ်နိုင်တာ ဖြူကိုယ်ဖြူလည်း စိတ်ပျက်မိပါသည်။ အိမ်မှာ
 အမေ့ကို ရင်စွင့်လျှင်လည်း -

“အမေတောင် ရိုးနေပြီ၊ သမီးက အပင်ပန်းခံပြီး ခေါင်းထဲထည့်
 နေရသလား” ဟု လွယ်လွယ် ပြောအုံးမည်။

ဖြူမှာတော့ ငွေယူထားသည်မို့ ငွေရှင်ကျေနပ်မှဖြစ်မည်။
 အတွေ့ကြောင့်ပင် မကြာခဏ အားငယ် ဝမ်းနည်းစိတ်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဖြူ
 သည် တက္ကသိုလ်တက်ရင်း ကိုယ့်ကျောင်းစရိတ်အတွက် စာလိုက်သံ
 နေရသော ကျွန်ုပ်ရင်ဆရာမကလေးဖြစ်သည်။

ဘာသာစုံ အမှတ်တစ်ရာပြည့်မှကျေနပ်သော စန္ဒီဟာမိက တစ်ဝတ်
 ခံခင်၏ဖိအားပေးမှုများကို စိတ်ကုန်ငြိုး ကရော်ကမည်လုပ်တတ်သော
 နို့ကတစ်ဖက် ဖြူကြားညှပ်ခဲ့တာ ငါးနှစ်ပင်ပြည့်တော့မည်။ မခံချင်စရာ
 တောင်းသည်က တစ်ခါတစ်ရံ ဖြူသင်ပေးသည့်အခြေ မှားနေကြောင်း၊ စန္ဒီ
 ဟာမိက အထင်သေးစွာ စွပ်စွဲပြောဆိုတတ်သေးသည်။

အထောက်အထားရှားပြီး ဖြေရှင်းရသည့်အခါတိုင်း ကံအကျိုး
 ပေးအရ လိုအပ်ချက်များလှသော ဖြူက မာနကို ပြိုချရပါသည်။ ဒီနှစ်ပြီး
 လျှင် စန္ဒီလည်း မူလတန်းပြီးဆုံးတော့မည်။ ဖြူလည်း တွဲရတော့မည်။ ပေး
 ဆပ်နေရသော ဝင်ကြွေးလည်း ကုန်ဆုံးတော့မည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာဖြေသိပ်
 ရင်း ဧည့်ခန်းတေးက စာသင်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်ရပါသည်။

သင်ခန်းစာတစ်ရပ်ပြီးတိုင်း တတ်မြောက်မှုစစ်ဆေးခြင်းရှိသဖြင့်
 တစ်နှစ်တွင် ခြောက်ကြိမ်၊ ခုနှစ်ကြိမ် စစ်ဆေး၏။ စစ်ဆေးခြင်း၊ တစ်ခါပြီး
 လျှင် နောက်တစ်ခါအတွက် စန္ဒီနှင့်ဖြူ လုံးပန်းကြရပြန်သည်။ တစ်ရပ်ကွက်
 တည်းတွင်ရှိသော ဖြူအိမ်ကိုပင် မှောင်မှပြန်ရောက်တတ်သည်။ အိမ်ဝယ်
 ဤနေသော အမေ့အပြုံးကိုမြင်လျှင် ဖြူပင်ပန်းနွမ်းနယ်သမျှ ပြေပျောက်
 သွားပါသည်။

ဖြူအမေသည် အထက်တန်းပြဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အလွန်
 ဓာနကြီးသည်။ သူတစ်ပါးအပေါ် မတရားမလုပ်သောအမေသည် မည်သူ
 ဘိုမျှလည်း အောက်ကျိုးမခံတတ်ပါ။ အမေ့မာနကို ဖြူတစ်ခါတလေ
 ထောက်ခံပြီး တစ်ခါတလေ အံ့ဩတုန်လှုပ်မိပါသည်။

မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး မာနကြီးတတ်သော အမေ့သမီးဖြစ်ပေမယ့် ဖြူ
 တတော့ သက်မချပြီး စိတ်လျော့ခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါ။ ကျောင်းတက်
 ရင်း၊ စာလိုက်သင်ရသောဖြူနှင့် စာသင်ရင်း အိမ်အလုပ်သိမ်းကြုံးလုပ်ရ
 သော အမေသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ၊ တစ်ယောက်မြင်မှ အမေ့ပြောကြ
 သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သံသရာအဆတ်ဆက် အလွန်ရေစက်နီးကြသူများ
 ဟု ဖြူထင်မိ၏။

သို့သော် မမြဲခြင်း၊ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးခြင်းဟူသော အန္တိစွတရား
 သည် အမေနှင့်ဖြူကို ဒီဘဝအတွက် ကံအကျိုးဆက် ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။

ဖြူကဲ့ရဲ့သည်နှစ်မှာပင် အမေသည် အိပ်ရာပေါ်တစ်လကြာလဲပြီး ကွယ်လွန် သွားလေသည်။ အားနာသောအရိပ်၊ ကြေကွဲသောအရိပ်များ ထင်ဟပ်နေ သည့် အမေ့မျက်ဝန်းများကို ဖြူတစ်သက် မေ့ရက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ဖြူအပေါ်စိတ်ချပြီး စိတ်လျှော့လိုက်တာဟု ပြောကြသည်။ ဖြူ မယုံပေမယ့် ဘာမှမပြည့်စုံတဲ့ ဒီသမီးကို ဘယ်လိုစိတ်ချခဲ့တာလဲ။ အမေ ရယ်ဟု ရင်ကွဲမက်လက် ငိုကြွေးရုံအပြင် ဖြူမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။



“သမီးအမေက တစ်ညလုံး ရုတင်ဘေးမှာရှိနေတော့ ကောင်း ကောင်း၊ မအိပ်ရပါဘူး... သမီးရယ်”

ထမင်းစားပွဲတွင် ဖြူပြင်ဆင်ပေးထားသော နံနက်ခင်းစာစားရင်း အဖေက ပြောပါသည်။ အဖေစကားကို ဖြူ ဘဝင်မကျပေမယ့် တတ်နိုင် သလောက် ကူညီရမှာက ဖြူတာဝန်ပါ။

“နောက်ဆို ဝူကိုနီးပါ အဖေ... အားမနာပါနဲ့”

ဖြူသက်တမ်းတစ်ဝက်ကျော် ပျောက်ကွယ်နေခဲ့သော အမေ သည် အမေဆုံးပြီး မကြာခင်ကမှ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာသည်။ အဖေ ရုတင်ပေါ်ရောက်လာသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဒီရုတင်သည် အဖေအတွက် နောက်ဆုံးနားရိရာဟု ထိုစဉ်က ဖြူ မစဉ်းစားမိခဲ့ပါ။ အဖေက သူ့မှာ ရေထိ ရှိနေကြောင်း ပြောပါသည်။

ရောဂါက ဆီးကျိတ်ကင်ဆား၊ ဆီးကျိတ် မကြာခင်က ရောင်ရာထ ကင်ဆားအဆင့်ရောက်ခဲ့တာဟု ဆိုသည်။ သမီးကို သတိရလွန်းလိုဆိုသည့် အဖေစကားကြောင့် ဖြူရှင်ထဲ ဆိုနှင့်စွာ ခံစားရပါသည်။ အချို့က အဖေထံ ရှုံ့ချရုံမက နွေးထွေးစွာလက်ခံသောဖြူကိုပါ အပြစ်တင်ကြသည်။

အဖေ နောက်ထပ်ထွက်ခွာမသွားခင်အချိန်အထိ မပြုမပြင်ပြမ ပည်ဟု ဖြူဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ အဖေသည် အနန္တဂိုဏ်းဝင်၊ ကျေးဇူးရှင် မဟုတ်ပါလား။



“ဝူရေ... သမီးလာပါဦး”

အိပ်မောကျနေရာမှ အဖေ အထိတ်အလန့်အသံကြောင့် ဖြူနီးလာ ။ အဖေအခန်းဆီသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ချွတ်လာခဲ့သည်။

“သမီးအမေက ရုတင်ကို ခါချ

သယ်၊ လျှော့မကျအောင် ဖွဲ့ရာကို အဖေ နည်းဆွဲထားရတယ်” အဖေက မျက်လုံး အနိုင်းသားဖြင့် အမောတကောပြောပါ သည်။

“နေမကောင်းလို့ ကလေးက

အောက်ရား ဖြစ်တာပါ အဖေရယ်... အဖေ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်။ ဝူ အဖေ သားမှာ နေပေးမယ်နော်”

အဖေ ရုတင်နား ကုလားထိုင်ဆွဲယူ၍ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဝူသည် အဖေနှင့်ဖြူသာသုံးသော နာမည်ဖြစ်သည်။ အမေက သော့ဖြူကို သမီးဟုသာ ခေါ်ပါသည်။ အိမ်ကထွက်ခွာမသွားမီ အဖေက ဖြူပြုခဲ့ဖူးသည်။ ဖြူစကားပြောတတ်စက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝူဟု မဝီကလာ ပြောသံကိုချစ်လွန်း၍ အဖေက ကြီးသည်အထိ သုံးခဲ့သည်တို့။

အဖေ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားမှ ဖြူ ကိုယ့်အခန်းဘက် ခြံလွန်လာခဲ့သည်။ စောစောက ဖြူရှိ မရှိ အဖေမျက်လုံးနှစ်ခါ သုံးခါ ဖွင့်ကြည့် သေးသည်။ ဖြူသည် ကလေးလေးတစ်ယောက်လိုဖြစ်သွားသော အဖေ ထံ သနားနေမိ၏။

☆

“မိမိတ်ထားရင်
သမီးအဖေ ထောက်ရောက်လာပြီး
သူနဲ့လိုက်ခဲ့ဖို့ အဖေကိုခေါ်တယ်
မီးဆွင့်ပေးပါ။ သမီးရယ်”
စိတ်နာလွန်း၍ သေသည်အထိ
အဖေအကြောင်း စကားသံမဟုတ်သော
အမေက အဖေကို လာခေါ်သည်တို့။



“ဆယ်တန်းအထိ အမေ့လခနဲ့ အိမ်စရိတ်၊ ကျောင်းစရိတ်များ

အောက်ငပေမယ့် ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဝူ ကျူရှင်လိုက်သင်ပြီး သတ္တသိုလ် စရိတ်ရှာတယ်လေ။ အဆင်ပြေခဲ့ပါတယ် အဖေ...။

အခုလည်း အမေ့အတွက် ထောက်ပံ့ကြေးငွေတွေ အများကြီး

www.burmeseclassic.com

ရထားတယ်။ အဖေ ဘာမှမပူနဲ့နော်။ အဖေ့ရောက်ပျောက်တဲ့အထိ တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်”

အဖေက သူမရှိတဲ့နောက်ပိုင်း ဖြူတို့အခြေအနေကိုမေး၍ အထိနှစ်ယောက်သား ခံစားခဲ့ရသော ဒုက္ခနှင့်သောကတို့ကို ချန်လှပ်စိတ်ချမ်းသာစရာစကားများကိုသာ ဖြူပြောပြလိုက်ပါသည်။ ဖြူက အဖေ့ဖြစ်ကြောင်းစုံလင်ကို မသိရင်၍ မမေးတော့ပါ။ အဖေကလည်း အခြေပါ။ နောင်တနှင့်အရှုံးတို့သာ ရင်မှာပိုက်ပြီး ထွက်ခွာခဲ့သည့်လမ်းတို့မှာ လာခဲ့မှန်း ဖြူရိပ်စားမိပြီးသားပဲလေ။



“ပူရေ.. မီးဖွင့်ပေးပါ”

အဖေ့အသံကြား၍ ဖြူသည် မီးဖိုခန်းမှ အဖေ့အခန်းဆီ တူးခဲ့သည်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာ အဖေက မီးဖွင့်ခိုင်းနေသည်။

“အရမ်းလည်း ပူမယ်၊ မျက်စိလည်း ကျိန်းမယ် .. အဖေ”

ဖြူက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသော်လည်း အဖေက လတ်ပါ။ ခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို ပူဆာနေ၏။

“မီးပိတ်ထားရင် သမီးအဖေ ရောက်ရောက်လာပြီး သူနဲ့လိုတိုဖို့ အဖေ့ကိုခေါ်တယ်။ မီးဖွင့်ပေးပါ .. သမီးရယ်”

စိတ်နာလွန်း၍ သေသည်အထိ အဖေ့အကြောင်း စကားသံမရှိခဲ့သော အဖေက အဖေ့ကို လာခေါ်သည်တဲ့။ တစ်လောကလုံးတွင် အဖေဆုံးသော ဖြူကိုတောင် လာမတွေ့ဘဲ မဖြစ်နိုင်လိုက်တာဟု ဖြူရင်ထဲတွေးနေပေမယ့် အဖေကျေနပ်အောင် မီးဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

အဖေ့ကို အချိန်ကြာကြာတစ်ယောက်တည်းထား၍ မဖြစ်တော့ပါ။ ဖြူသည် အိမ်အလုပ်များကို တက်သုတ်ရိုက်လုပ်ပြီး အဖေ့နားမှာ မပေးပါသည်။ စိတ်အားငယ်နေသောအဖေ့ကို ရှေးမဟောင်းနောင်းဖြစ်သူ ရွာကြံပြောပြ၏။

အဖေ စိတ်မချမ်းသာစရာဖြစ်မည့် ဖြူတို့ဘဝနာခွဲပုံများကို ဆွဲ၍ ပြောပါသည်။ အမေနှင့်ပတ်သက်၍တော့ အဖေ့ကိုပြောပြချင်သည်။

“ဒီမှာ အမေမရှိပါဘူး။ သမီးတို့ဘဝထဲမှာတောင် အမေမရှိတော့ပါဘူး။ အဖေ့နဲ့ပတ်သက်သမျှ အစစအရာရာ ဥပက္ခာပြုပြီး အဝေးဆုံးကို သွတ်သွားခဲ့ပါပြီ။ သူ့အတွက် အကျိုးရှိမယ်လည်း မထင်၊ အဖေ့ကိုလည်း သေပျက်စေချင်လို့ အဓမ္မတည်းက ခွင့်လွှတ်ထားတဲ့ အမေပါအဖေရယ်”

ပြောရင်းပြောရင်း ဖြူရင်ထဲမှာ ဆိုတက်လာ၏။ လူမမာအဖေ့အဖေ အားနာပေမယ့် ချုံးပွဲချ ငိုလိုက်မိပါသည်။ ဖြူသည် လူနာနှစ်ဦးကို ဆက်တိုက်လို ပြုစုရသဖြင့် နဂိုရုပ်ပင် မပေါ်တော့ပါ။ လူနာများကလည်း သေနှစ်ပါးဖြစ်နေ၍ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းလှသည်။

အိပ်ရာပေါ်က မထနိုင်တော့သော အဖေ့ကို လာကုပေးသည် ဆရာဝန်ကြီးက ဖြူအခြေအနေကိုသိပြီး အားဆေးထိုးပေး၊ အားဆေးဝေ့ဆေးသလို ဖြူကိုယ်တိုင်ကလည်း အဖေ့အတွက် အားတင်းထား၍သာ ဘုန်းဘုန်း ဆေးမသွားခြင်းဖြစ်မည်။ အဖေ့တုန်းက စိတ်လျှော့ချလိုက်လို့ဆိုသော စကားကို ခုမှ နားလည်လာသည်။



“ကယ်ကြပါဦး..”

အသံကြား၍ ဖြူအခန်းထဲမှ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ အဖေ့အခန်းဝရောက်တော့ အတွင်းကမြင်ကွင်းကြောင့် မှင်တက်မိသလို လှုပ်နိုင်၊ မရှားနိုင် အံ့အားသင့်မိ၏။ အဖေက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဓွေ့စွေ့လေ။

“မြတ်စွာဘုရား..”

ဖြူနှုတ်က ဘုရားတမိ၏။ အရိုးပေါ်အရေတင် အဖေ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ခုတင်ပေါ်ပြန်တင်ဖို့ မနိုင်မနင်း ကြိုးစားရ၏။ ညကြီးမင်းကြီးမို့ အိမ်နီးရှင်းများကိုလည်း အနှောင့်အယှက် မပေးချင်ပါ။ အဖေအိပ်ရာပေါ်ရောက်တော့ ဖြူရွေးသီးရွေးပေါက်များ ကျနေပြီ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ .. အဖေရယ်”

ဖြူက မောကြီးပန်းကြီးမေးတော့ အဖေက တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြန်ဖြေရာပါသည်။

“အဖေ ခုတင်ပေါ်က ဆွဲချစ်ရတာ .. သမီးအဖေမေ့ပါ။ သူ့ အဖေ့



ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ကယ်ပါအုံး... ခယ်ရယ်... အဖေ့ကိုတစ်ယောက်တည်း မထားပါနဲ့နော်”

ခက်တော့ခက်နေပြီ။ မယ့်ကြည်ချင်ပါ။ အဖေ့ကိုလည်း ဆန့်ကျင်ဘက် မပြောလိုပါ။ စိတ်နှလုံးအောင် ဘုရားစာရွတ်ဆိုရန် အကြံပေးဖို့ကလည်း အဖေက ဖြူနှင့်ဘာသာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီညအဖို့တော့ အဖေတော့ဘဲ အဖေ့နားမှာ ဖြူထိုင်စေပေးရုံအပြင် မရှိတော့ပါ။



အဖေသည် တစ်နေ့တခြား ပို၍ဆုတ်ယုတ်လာသည်။ အဖေမဝင်တော့ဘဲ သတိလက်လွတ် ဖြစ်နေတတ်သည်။ သတိဝင်လာချိန်မှာ ခံစားရသောဝေဒနာကြောင့် မချိမဆင့် ညည်းတွားနေရသည်။ ထိုအခါ ဖြူနလုံးသားကို အပ်နှင့်တိုးဆွမ်းရသလို နာကျင်လှပါသည်။

အဖေ့ကိုယ်စား ဖြူဝင်ခံလိုက်ချင်သည်။ အဖေသည် ခန္ဓာတိုက်ရောဂါ ဝေဒနာသာမက စိတ်ဝေဒနာပါ ခံစားနေရသလို ဖြူအသနားပိုမိုပါသည်။ အဖေ့ရှေ့မျက်ရည်ထိန်းထားရသမျှ လူနာမေးလာသူများ ရေတွင်းမျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။

ယခင်က အဖေ့တစ်ယောက်တည်းကိုသာ မြင်နေသော အဖေသည် ယခုဆိုလျှင် အာရုံအမျိုးမျိုးမြင်ပြီး စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေတတ်သည်။ ညနေ နေညိုချိန်တွင် ပို၍ ဆိုးသည်။ တံခါးပေါက်၊ ပြတင်းပေါက်များကို လက်ညှိုးထိုးပြီး “ဘယ်သူလဲ... ဘယ်သူ” ဟု ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာဖြင့် တတ်၏။

ဖြူတို့ကို ကျော်ကြည့်ပြီး အခန်းထဲမှာ သုသာန်အကောင်းအပြည့်ပဲဟုပြောရင်း သတိလစ်သွားတတ်သည်။ အဖေ့နောက်ဆုံးအချိန်

နားသည် အဖေ့တုန်းကနှင့်မတူ၊ ဖြူကိုပါ ရောက်ချားစေပါသည်။ လူနာခံစာင့်နေရင်း ဖြူကိုအဖော်လုပ်ပေးသော မိတ်ဆွေများကျေးဇူးကြောင့် ဖြူနားမသွားခြင်းသာ ဖြစ်မည်။



“မမနီလား... မလာနဲ့ သွား... သွား”

မိုးလင်းကာနီးမှ ငြိမ်သွားသောအဖေသည် မနက်(၁၀)နာရီခန့်တွင် ကယောင်ကတမ်း ထပြောပြန်သည်။ အဖေပြောနေသော မမနီသည် ဖြူအဖေဖြစ်ပါသည်။ အဖေကငယ်သူမို့ မမနီဟုခေါ်သည်။

“မောင် မှားခဲ့ပါတယ်... မမနီရယ်၊ မောင် တောင်းပန်ပါတယ်”

အဖေက လေသံသေးသေးလေးဖြင့် တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေသည်။ ဖြူရင်ထဲမှာတော့ မိုးသက်မှန်တိုင်း ဝင်ရောက်မွှေနှောက်လိုက်သလို ခံစားရ၏။ တောင်းပန်စကားပြောရင်း သတိလစ်သွားပြန်သော အဖေအိုင်က ဖြူကို မချီတင်ကံ ခံစားရစေသည်။ ဖြူအသည်းနလုံးတွေ ကြေမ့ဘုန်းပြီ ထင်ပါသည်။ ရုတ်တရက် အဖေ့မျက်လုံးများ ပြန်ပွင့်လာသည်။ ဖြူကို နှုတ်တောင် မခတ်စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်များစီးကျနေ၏။

“အဖေ... သမီးကို စိတ်ချပါ၊ အဖေ့ကောင်းမှုတွေကို သတိရပါ”

အသံမတုန်အောင်ထိန်း၍ ပြောလိုက်သည်။ အဖေ့အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းထန်လာသည်။ ဖြူကိုစိုက်ကြည့်နေရင်း မျက်နှုတ်ကလေး လည်သွားပြီး-

“မလိုက်ဘူး...”

နောက်ဆုံးစကားသံနှင့်အတူ ငြိမ်ကျသွားပါသည်။

ဆရာဝန်က အသက်မရှိတော့ကြောင်း ဖွင့်ဟကြေညာတော့ ဖြူကလက်ပတ်နာရီကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံနေသော မျက်လုံးများဖြင့် မှန်ဝါးဝါးမြင်ရသည်။ (၂၉)ရက်၊ (၁၀)နာရီ။

အဖေသည် သူ့မွေးနေ့ မွေးရက်မှာ ကွယ်လွန်သွားပါသည်။ သစ္စာဖောက်ခံရသူထက် သစ္စာဖောက်မှု ကျူးလွန်သူက စိတ်ဒုက္ခပိုကြောင်း ဖြူ သံဝေဂရမိသည်။ အဖေသည် အာယာတ တရားများဖြင့် ခုန်ပြီးတော့

www.burmeseclassic.com



မှတ်ထားလိမ့်မည်ဟူသော အစေ့ ညီဒိန်သည် နောက်ဆုံးထွက်သက် အထိ အစေ့ကို ဥပါဒိပေးခဲ့ပြီ။

အားနာသောအရိပ်၊ အားနာသောအရိပ်များ ထင်ဟပ်နေသည့် အခန်းများကိုလည်း ဖြူတစ်သက် ရက်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ အစေ့ ရက်လည်ကို အမေ့လေးလပြည့်နှင့်တွဲ၍ ဆွမ်းကပ်ခဲ့ပါသည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းပါသည်။ စူးစာမမှန်၍ အသက်ထက်ဆုံး မပေါင်းနိုင်ခဲ့သော အစေ့နှင့် အမေ့သည်

ကွယ်လွန်သည့်ရက်ကတော့ တစ်ထပ်တည်းကျနေသည်။

အမေ ဆုံးကာစက လျှောက်ထားခဲ့သော နေ့စားလပေး မူလထန်ပြ ဆရာခန့်စာသည် ရက်လည်နေ့တွင် ဖြူလက်ထိ ရောက်လာသည်။ ဝင်ခွင့်ဖြေစဉ်က အမှတ်ကောင်း၍ ဖြူတို့ရပ်ကွက်ထဲက မူလတန်းတော့မိတွင် တာဝန်ပေးခံရသည်။

အမေသည် နာကြည်းကြော့မှုများ ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး သံသရာ ခေါ်ရည်ကြီးကို ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ အဖေသည် နောင်တတရာ တစ်ပြုတစ်မဖြင့် ဘယ်သောငှါ၊ ဘယ်ကမ်းဆိုင်ကုန်မသိ ခရီးဆက်လေပြီ။ ဖြူသည် ပရိယာယ်ကြွယ်သော လူလောကခရီးဝယ် ဆင်ခြင်တုံတရား လက်ကိုင်ထားလျက် ဆက်လက် လျှောက်လှမ်းရပေဦးမည်။

မထီမဲ့မြင်

မောင်မြိုင်မား
(ဗိုလ်တင်အောင်)



မြိုင်မြိုင်

www.burmeseclassic.com



“တစ်နေ့မှာ အကျင့်ဆိုးရှိတဲ့
 သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်တို့
 သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့
 ဘီလူးမရုပ်ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို သူ့လက်
 သွားပုတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့
 ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ လုပ်ပြတယ်။
 မခန့်လေးစား ပုံမျိုးပေါ့”



တစ်ချိန်က ရန်ကုန်မြို့ (၃၄)လမ်း၊ အထက်ဘလောက်ထွင်း (DELTA GROUP) ဟု ဆိုင်နာမည်တပ်ကာ တီဗီတို့၊ အောက်စင် (အခွေစက်)တို့အရောင်းဆိုင်နှင့် (SERVICE CENTRE) ဖွင့်ပြီး နားထောင်ရေးလုပ်ကိုင်နေသော ကိုတွန်းလှိုင်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းမောင်မျိုးတို့ ဖြစ်သည်။ မောင်မျိုးက ကျွန်ုပ်၏ညီဝမ်းကွဲဖြစ်သည်။

သူက စီးပွားရေးလုပ်နေသော်လည်း စာဖတ်ဝါသနာပါသည်။ အလုပ်အားလျှင် စာဖတ်နေတတ်သည်။ ကျွန်ုပ်ရေးသော စာအတော်များများ သူ ဖတ်ဖူးသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သူ့ကို စာအုပ်လက်ဆောင်ပေးနေကြဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်ုပ်၏စာများကိုဖတ်ပြီး အကောင်းအဆိုး ဝေဖန်တတ်သည်။ ကြိုက်လျှင် ကြိုက်သည်။ မကြိုက်လျှင် ဘာကြောင့် မကြိုက်ကြောင်း ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်က အပတ်စဉ် သောကြာနေ့တိုင်း ရန်ကုန်မြို့ထဲသွားတာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ပေါင်းစုံလှည့်၍ သူ့ဆိုင်ရောက်သောအခါ သူတိုက်သော လက်ဖက်ရည်သောက်၍ သူ၏ဝေဖန်မှုကို နားထောင်ရသည်။ သူ့ရော ကျွန်ုပ်ပါ စကားနည်းသူများဖြစ်ကြသော်လည်း နှစ်ဦးဆုံကြသောအခါ

စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘဝသရုပ်ဖော်၊ ပြုဇာတ်၊ သရော်စာ၊ မူဝါဒ၊ ဝတ္ထု၊ ဟာသ စသည်ဖြင့် ကြံ့သလိုရေးသည်။ ကလောင်ခွဲများဖြင့်လည်း ရေးသည်။ ကျွန်ုပ်ရေးသမျှကို မောင်မျိုးက ခိုင်ခံ့ဖတ်သည်။ တစ်ခါသော် သူ့လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး စကားပြောနေကျ အစဉ်အလာကိုချက်ပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျွန်ုပ်အား ဘီယာဆိုင်သို့ ခေါ်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အဖော်ယမကာကို မကြိုက်သော်လည်း တစ်ခါတရံ ဘီယာလောက်တော့ စကားပြောကောင်းရုံ သောက်တတ်သောကြောင့် သုဆန္ဒကို လက်ခံလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ဘီယာတစ်ခွက်စီလောက်ကုန်သွားသော အခါ မောင်မျိုးက ကျွန်ုပ်အား -

“အစ်ကို .. အစ်ကိုက စာအစုံရေးတတ်တော့ တစ်ခါတရံ ဂမ္ဘီရဆန်တဲ့ အစ်ကိုရဲ့ဝတ္ထုကလေးတွေ ဖတ်ရတယ်။ အဲဒီဇာတ်လမ်းတွေက တိုယ်တွေ့တွေလား၊ စိတ်ကူးယဉ်တွေလား”

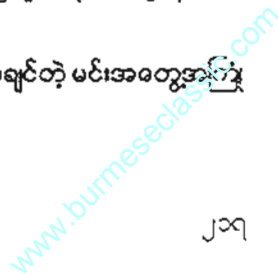
“များသောအားဖြင့် ကိုယ်တွေ့တွေ ရေးတာများပါတယ်။ အဲဒီတိုယ်တွေ့တွေကို တန်ဆာဆင်ပြီး ဖတ်ကောင်းအောင် ရေးရတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေတော့လည်း သူများပြောတဲ့ အတွေ့အကြုံကို ရေးတာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်”

“ဪ .. ဒီလိုလား။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့အတွေ့အကြုံ တစ်ခုကို ပြောပြမယ်။ အစ်ကိုရေးလို့ရရင် ရေးကြည့်ပါလား”

“အေး .. ကောင်းတယ်။ မင်း အတွေ့အကြုံဆိုတော့ ပိုရေးလို့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေ ရေးစရာသိပ်ကောင်းပေမယ့် ရေးလို့မရတာတွေလည်း ရှိတတ်တယ်။ အစွန်းရောက်သွားတာမျိုးပေါ့”

“ကျွန်တော်တော့ အဲဒါ သိပ်နားမလည်ဘူး။ ကိုယ်တွေ့ဆိုတော့ အစ်ကိုအတွက် ရေးစရာများ ရမလားလို့ပါ”

“အေး .. အေး။ ထားပါတော့။ မင်းပြောရင်တဲ့ မင်းအတွေ့အကြုံ သာ ပြောပါ”



ကျွန်ုပ်သည် စကားအလွန်နည်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်ထက် စကား ပိုနည်းသော မောင်မျိုးဆိုသည့် ကျွန်ုပ်၏ညီနှင့်တွေ့သောအခါ သူ့ကိုယ်တွေ့ ဇာတ်လမ်းကို သူပြောပြသည့်အတိုင်း ဖတ်ကောင်းအောင် အနည်းငယ် ပြင်ဆင်၍ ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။



“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်မှာ အဖေက ဆုံးသွားတော့ ကျွန်တော့်အဖေမနဲ့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေ ကသီ လင်တဖြစ်တာပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ အဲဒါကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ထဲက ရပ်ကွက် ပေါင်းစုံကို ဟိုပြောင်း၊ ဒီပြောင်းပေါ့။ အခု ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျလို့ ကလေးနှစ်ယောက်ရတာတောင် အိမ်ပြောင်းရတုန်း..”

“အဲဒီကိစ္စထားပါ။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျွန်တော် ငယ်စဉ် က ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ နေခဲ့စဉ်က ကစားဖော် သူငယ်ချင်း (၃၊ ၄)ယောက် နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ပေါက်တတ်တရ ပြောတတ်တဲ့ လူမျိုးခြား သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လည်း ပါတယ်”

“အဲဒီသူငယ်ချင်းက . . ကျွန်တော်တို့ လုပ်လေ့လုပ်ထမို့ထဲ ယုံကြည်မှုကိစ္စတွေကို မထီမဲ့မြင်ပြုတတ်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ပေါက် ကရတွေ ပြောတတ်တယ်။ လူကြီးတွေကတော့ ကလေးပဲဆိုပြီး လျှစ်လျူ ရှုထားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သူ့ကို သူငယ်ချင်းဆိုပြီး ချေး ပြောပေမယ့် သူကတော့ သူ့ဒီဇကို မချောက်ပါဘူး။”

“ဥပမာအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့လူမျိုးထုံးစံ နတ်စင်မှာ နတ်ထင် ထားတဲ့ လက်ဖက်တို့၊ မုန့်တို့၊ ကွမ်းတို့ကို စိုးစားတာတို့၊ အရက်စိုးသောက် တာတို့၊ ဧညာပင်က နတ်ကွန်းမှာထိုးထားတဲ့ အမွှေးတိုင်ကိုယူဆော့တာ တို့၊ အဲဒါမျိုးတွေ သူကလုပ်တတ်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့က အဲဒါမျိုးလုပ်ရင် ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ် ဆိုတာ လူကြီးတွေပြောတာကြားဖူးနေတော့ သူ့ကို မလုပ်ဖို့ လုပ်ရင် ဘယ်လို ဖြစ်တတ်တယ်ပြောပေမယ့် သူက အယုံအကြည်မရှိဘဲ မတူပါဘူး။”

“ဒီလိုနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးဟာ ဓမ္မရာပါ အကျင့်ဝန်”

တစ်မျိုးစီနဲ့အတူ အသက်(၁၄၊ ၁၅)နှစ် အရွယ်ကို ရောက်လာပါတယ်။ အကျင့်ဆိုးရို့တဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ကတော့ အဲဒီအချိန်အထိ တွဲတုန်း၊ ဆော့ တုန်း၊ ကစားတုန်းပါ။ သူ့အကျင့်ကတော့ မပျောက်သေးပါဘူး။”

“ကျွန်တော်တို့လမ်းထိပ်မှာ ဧညာပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ်။ အပင်ကြီးက တော်တော်ကြီးတယ်။ အဲဒီအပင်အောက်မှာ နတ်စင်တစ်ခု ရှိတယ်။ နတ်စင်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေတဲ့ ဘီလူးမရုပ်တစ်ခု ရှိတယ်။ သစ်သားပန်းပုရုပ်ဆိုပေမယ့် လက်ရာမြောက်အောင်ထုထားလို့ အမျိုး အစား အလွန်ကျပါတယ်။ ဧဝံအဆက်ဆက်က ဘယ်သူတွေ လုပ်ထား ခဲ့တဲ့ နတ်စင်နဲ့အရပ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မသိပါဘူး။”

“တစ်နေ့မှာ အကျင့်ဆိုးရို့တဲ့ သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေရွေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ဘီလူးမရုပ်ရဲ့ရင်ဘတ်ကို သူ့လက်နဲ့ သွားပုတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ လုပ်ပြတယ်။ မခန့်လေးစား ပုံမျိုးပါ”



“ကျွန်တို့ သူငယ်ချင်းတွေက ကြောက်လို့ သူ့ကိုမလုပ်ဖို့ပြော ပေမယ့် သူကတော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ အဲဒီနားက ဖြတ်သွားတိုင်း သူတ ဘီလူးမရဲ့ရင်ဘတ်ကို သွား၊ သွား၊ ပုတ်နေကျပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့က ကြောက်နေပေမယ့် သူကတော့ အဲဒီလိုလုပ် ရတာကို ဂုဏ်ယူနေပုံရပါတယ်။ အဲဒီသူငယ်ချင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆုံနေ ကြ၊ ဆော့နေကြနေရာကို မလာတာ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့မှ ကျွန် တော်တို့ သတိထားမိတယ်”

“တစ်ရက်၊ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး သူ့အိမ်သွား။ သတင်းပေးကြ တယ်။ သူ့အိမ်ရောက်တော့ သူ့ကို မတွေ့ဘူး။ အိမ်ခန်းထဲမှာလို့ သူ့မိဘ တွေက ပြောတယ်။ နောက် သူတို့သားရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါဆိုတော့မှ သူ့ မိဘတွေက မျက်ရည်ကျပြီး ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့ပေးတယ်။ အဲဒီတော့မှ သူ့အဖြစ်ကိုတွေ့ပြီး အံ့ဩကုန်ကြတယ်။ ဘာရောဂါလည်းဆိုတာ မသိ၊ ဆေးခန်းတွေ၊ အထူးကုဆရာဝန်တွေဆီလည်း ရောက်ပြီးပြီ”

“သူ့မျက်နှာ ဖောသွပ်သွပ်ပုံကြီးပေါက်နေကာ မျက်နှာတွေ၊ ပုခုံး သွေး၊ လည်ပင်းတွေမှာ အမွှေးကြမ်းကြီးတွေ ပေါက်နေတယ်။ ကိုယ်မှာ

လည်း ပက်ကြားအက်ငြီး အနာတွေလိုမျိုးဖြစ်ကာ အရည်တွေ တစ်ခွဲထွက်နေပါတယ်။ သူတို့ ဘာသာဆေးရေး၊ မြန်မာဆေးရေး၊ နိုင်ငံခြားဆေးရေး စုံနေပြီလို့ သိရပါတယ်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် သူ့မျက်နှာ၊ သူ့ပုံစံက ဘီလူးပုံပေါက်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ၊ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ တညီတညွတ်တည်း အဓိပ္ပာယ်ပေါက်နေကြပါတယ်။ သူ့မိဘတွေကတော့ လူမျိုးခြားများဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်သလို၊ ပေါက်ချင်မှ ပေါက်မှာပါ”

“သူ့အိမ်ကိုလည်း နောက်မရောက်တော့ပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့သတင်းကိုတော့ ကြားရပါတယ်။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်နိုင်ဘဲ ဝေဒနာခံစားနေရကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအဖြစ်မျိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မိဘများက ဝေဒနာခံစားနေရသော သူငယ်ချင်းရဲ့ လူမျိုးခြားမိဘများကို ချဉ်းကပ်ကာ အကြံပေးတယ်လို့ သိရပါတယ်။

အဲဒီအကြံပေးချက်ကို သူ့မိဘများက လက်ခံချင်ပုံ မရ။ သို့သော်လည်း သူတို့သာချေဝေဒနာကို မရှုရင်နိုင်သောကြောင့် ဟုတ်လိုဟုတ်ငြားလို့ သဘောရကာ လက်ခံလိုက်ပါတယ်”

“အဲဒီအကြံပေးချက်က ဘာလဲဆိုတော့ တတ်ကျွမ်းနားလည်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး သူငယ်ချင်းလက်ဆော့ခဲ့တဲ့ ဘီလူးဇရုပ်ကို ကန်တော့ပွဲ၊ လက်ဖက်ပွဲများနဲ့ သွားရောက်တောင်းပန်ရန် ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့လူမျိုးခြားဘာသာမှာ အဲဒီလိုကိစ္စမျိုး လုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိလို့ လုပ်ရမှာကို ရှက်ရွံ့သလိုဖြစ်နေပေမယ့် တိုက်တွန်းကြတာကြောင့် အကြံပေးတဲ့အတိုင်း လက်ဆော့သော သူငယ်ချင်းလူမမာပါ ခေါ်လာပြီး တန်တော့ပွဲနဲ့ ရှိရိုးတောင်းပန်စေလိုက်ပါတယ်”

“သိပ်မကြာပါဘူး... သူငယ်ချင်း လူမမာဟာ တစ်လအတွင်း အကောင်းပကတိဖြစ်သွားပါတယ်။ သူ့မိဘတွေလည်း အဲဒီတော့မှ စိတ်ချမ်းသာသွားကြပြီး သားအတွက် ဝမ်းသာလို့မဆုံး၊ ဖြစ်ကုန်ကြပါတယ်။ အဲဒီ သူငယ်ချင်းဟာ ယနေ့အထိ အသက်ထင်ရွားရှိနေပါသေးတယ်”

